

CHVÍLE BOŽÍ MILOSTI

**Když Bůh nečekaně vstoupí
do našeho života**

Neale Donald Walsch

Autor bestselleru Hovory s Bohem

2001

2007

www.andele-svetla.cz

www.vesmirni-lide.cz

**TYTO INFORMACE JSOU VHODNÉ
PRO VOLNÉ ŠÍŘENÍ SVĚTLA.**

www.andele-svetla.cz

**THESE INFORMATION ARE APPROPRIATE
FOR SPREADING LIGHT**

www.angels-light.org

*Název originálu: **Moments of grace***

TÉMATA

Bůh a člověk

náboženské zkušenosti

láska

smysl života - duchovní pojetí

příběhy

úvahy

*Mezi nebem a zemí jsou věci, Horácio,
o kterých se vaším učencům ani nesnilo.*

William Shakespeare

TEXT PŘEDNÍ STRANY OBÁLKY ZE VNITŘ

Lidé ze všech koutů světa, kteří četli Hovory s Bohem, píšou Nealovi Donaldu Walschovi o svých setkáních s Bohem. Tyto neobyčejné a někdy zázračné příběhy ukazují/ že zázraky se dějí běžně.

Lidé, kteří píšou o svých osobních zkušenostech s Bohem, hovoří za všechny, kdo si přejí, aby se duchovnost stala nedílnou součástí každodenního života. Všichni dohromady říkají světu: Zázraky se dějí mnohem častěji a mnohem většímu počtu lidí, než se všeobecně připouští. S Bohem nekomunikovaly jen biblické postavy, které žily před dvěma tisíci lety. Komunikace s Bohem je něco zcela běžného, co se děje všude a pořád.

Neale Donald Walsch sestavil tuto knihu z příběhů obyčejných lidí, kteří popisují neobyčejné zážitky, jež potvrzují pravdivost myšlenek Hovorů s Bohem. V této knize se dovíte, že i vy můžete prožít zázračné věci. Pokud nejste slepí, tady je důkaz.

TEXT ZADNÍ STRANY OBÁLKY ZE VNITŘ

Neale Donald Walsch je autorem bestsellerů Hovory s Bohem, Přátelství s Bohem a Přijímání Boha. První kniha Hovorů s Bohem byla na seznamu bestsellerů New York Times dva a půl roku. Walschovy knihy byly přeloženy do více než pětadvaceti jazyků. Neale napsal deset dalších titulů s podobným tématem.

Walsch žije se svou ženou Nancy v Ashlandu v Oregonu. Společně založili nevýdělečnou nadaci, která pomáhá lidem rozvíjet své pravé já. Walsch pořádá přednášky a semináře po celém světě, aby rozšířil poselství obsažené ve svých knihách.

TEXT ZADNÍ STRANY OBÁLKY

V této knize nejde o to, kolik lidí prožívá okamžiky Boží milosti, ale o to, co lidé, kteří je prožívají, dělají potom.

Někteří lidé své okamžiky milosrdenství ignorují nebo o nich prostě nemluví nebo na ně dokonce chtějí zapomenout. Jiní, jako například lidé, s nimiž se setkáváte v této knize, a mnoho dalších, kteří nám píšou, jsou ochotni sdílet své zážitky s ostatními, aby je inspirovali, umožnili jim něco se naučit a vzpomnět si na věci, které dávno vědí. Myslím, že ti, kteří to dělají, pomáhají zlepšovat svět.

A proto, přátelé, je nejvyšší čas začít mluvit otevřeně. Je čas sdílet svoje nejvnitřnější zkušenosti. Je čas mávat rukama a křičet naši pravdu. Ať tato pravda lidi šokuje. Neboť je donutí klást otázky.

Musíme vyprávět své příběhy o posvátných věcech, jež jsme prožili v těch nejposvátnějších okamžicích svého života. Neboť v těchto posvátných okamžicích, v těchto chvílích Boží milosti, se naše posvátné pravdy stávají realitou pro celou společnost. Společnost, která se snaží realizovat své nejposvátnější pravdy, drží krok s vývojem vesmíru, zatímco společnost, která své pravdy ignoruje, spěje k jistému zániku.

Neale Donald Walsch

Věnování

Pro tebe, maminko.

(*)

PODĚKOVÁNÍ

Především děkuji svému nejlepšímu příteli Bohu. Poslední dobou je skutečně úžasný. Úžasný je vlastně pořád, ale já jsem poslední dobou mnohem pozornější, takže víc vidím. Děkuji ti, Bože. Jsi špička.

Přesně to jsi...

*Dále chci poděkovat své báječné ženě Nancy, která je k Bohu blíže, než se já v tomto životě kdy dostanu. Nancy dokazuje existenci andělů. Jednoho dne o ní napíše knihu, jen tak pro sebe, a dám jí titul **Důkaz existence andělů**. Její moudré rady a redaktorský talent jsou viditelné na každé stránce této knihy.*

Děkuji také své dobré a věrné přítelkyni Ritě Curtisové, která přečetla stovky příspěvků, z nichž vybrala osobní příběhy pro tuto knihu. Bez její mimořádné oddanosti by tato kniha nikdy nevznikla.

A děkuji také svému vydavateli Robertu Friedmanovi, který nikdy nezaváhá, když Bůh řekne: "OK, Bobe, máme tu další úkol...." Bob Friedman a jeho nakladatelství Hampton Roads Publishing Company jsou snem každého autora.

(**)

OBSAH

- (0) **Úvod** / 13
- (1) **Když život změní směr** / 17
- (2) **Je mnoho domů** / 21
- (3) **Náhodné setkání ?** / 32
- (4) **Zázraky se opravdu dějí** / 43
- (5) **Tichý hlas** / 52
- (6) **Bůh také zpívá ?** / 60
- (7) **Posel z nebes ?** / 67
- (8) **Štěstí v neštěstí** / 75
- (9) **Boží plány** / 83
- (10) **A povede je malé dítě...** / 91
- (11) **Náš přítel v nebesích...** / 98
- (12) **Cesty duše** / 104
- (13) **Země stínů** / 120
- (14) **Vnímání posvátnosti v každém okamžiku** / 128
- (15) **Nikdy není pozdě dostat požehnání** / 134
- (16) **Schopnost předvídat budoucnost** / 141
- (17) **Schopnost léčit** / 146
- (18) **Opravdu "skvělé" znamení** / 160
- (19) **To je hudba pro jeho uši** / 166
- (20) **Matčino poselství** / 171
- (21) **Pozvání** / 176
- (22) **Doslov** / 185
- (23) **Dodatek** / 189
- (24) **Naši redaktoři** / 193
- (25) **Náš časopis** / 194
- (26) **Naše ilustrátorka** / 195

(0)

ÚVOD

"Je Bůh mrtev ?"

V šedesátých letech dvacátého století to byla velká otázka. Každý chtěl znát odpověď. Všichni o tom hovořili. Tato otázka se stala univerzálním sloganem, kulturním fenoménem. Nikdo ovšem nevěřil, že Bůh je opravdu mrtev. Byl to jen zajímavý způsob, jak si naše společnost dala povolení hovořit o tom, jakou roli - jestli vůbec nějakou - hraje Bůh v našem životě.

Společně s dalšími slogany ("Milujte se, neválcete" nebo "Vyzkoušejte mír") vyjadřovala tato tři slova náladu celé generace duchovních hledačů, většinou mladých lidí s dlouhými vlasy (mužů i žen), kteří na sobě často nenosili nic než korále (občas i na veřejných místech) a kteří nedokázali pochopit, proč bychom nemohli zodpovědět všechny složité životní otázky objetím. Trhejte květiny, neperte se.

Zajímavé bylo, že měli pravdu.

Objetím bychom skutečně **mohli** všechno vyřešit.

Dnes jsme vstoupili do nového století a stále se snažíme najít způsob, jak to udělat. Jak můžeme objímat jeden druhého, když se ani neznáme a když je mezi námi taková vzdálenost ? Nejsme schopni obejmout ani sami sebe -a to ze stejného důvodu. A také nám není dovoleno **pokusit se** milovat sebe a druhé lidi. To je sentimentální. To je staromódní. To je... vhodné jen pro hippies. My jsme už dospělí. Proto dělejme svou práci, plaťme své účty, konejme své povinnosti, dodržujme své sliby a způsobujme co nejméně problémů. Rozumíte ? Nedělejme problémy. Jsme toho vůbec schopni ? A dokážeme skoncovat se všemi nesmysly ?

Nicméně musím opakovat své staré otázky ze šedesátých let. Kam se poděla všechna láska ? A jak do našeho života zapadá Bůh ?

Zdá se, že se stále snažíme najít odpovědi. Jako společnost, jako svět se snažíme najít odpovědi.

Poradím vám, jak začít. Začněme objímáním.

Tato kniha je velkým objetím Boha. Je tak trochu pozdravem, děkovným dopisem. Ne, ne... milostným dopisem. Doufám, že po jejím přečtení budete mít pocit, jako by vás objal Bůh. Neboť vězte: Bůh nás objímá.

Když obejmeme Boha, Bůh obejmě nás.

Ne - Bůh nás objímá **první**.

O tom je v podstatě tato kniha. Popisuji v ní okamžiky, kdy do našeho života vstupuje Bůh, aby nás objal. Tato objetí přicházejí v mnoha podobách. Přicházejí jako okamžité

splněné žádosti, jako "znamení" z nebes, jako šťastné náhody atd. To všechno je v této knize.

Jsou tu příběhy skutečných lidí. Poslali mi je moji čtenáři. Poslali mi je, protože jsem je o to požádal. Chtěl jsem vědět, zda moje zkušenost s Bohem je opravdu tak odlišná od zkušenosti ostatních lidí nebo zda máme všichni podobnou zkušenost a já jsem jen jediný, kdo o ní mluví. Nebo jeden z mála.

Alespoň do dneška.

S radostí vám musím říci, že moje **Hovory s Bohem** vyvolaly hovory o Bohu. Dokonce i lidé, kteří nesouhlasí s tím, co našli v mých knihách, začali hledat svou vlastní pravdu o Bohu. A to je dobré. Stejně dobré jako naše stará otázka, zda je Bůh mrtev. Alespoň se tímto tématem zabýváme.

A teď, v této sbírce, nám lidé říkají, jak Bůh působí v jejich životech. A já jsem k těmto příběhům přidal komentáře a úvahy založené na myšlenkách ze svých pěti knih o Bohu.

O těchto knihách se zmiňuji dost často, protože věřím, že obsahují krásné a užitečné myšlenky, a protože vám chci ukázat, jak tyto myšlenky uplatnit v každodenním životě.

Doufám, že se vám tato kniha bude líbit. Dovíte se tu všechno o zázracích a o tom, jak je můžete dělat ve **svém** životě. Uslyšíte něco o Boží magii, nikoli ode mě, nýbrž z příběhů jiných lidí; dovíte se o neuvěřitelných náhodách, o návštěvách Božích hlasů, o mimořádných shodách okolností, o náhodných prohlášeních dětí, které přinášejí moudrost přímo od Boha. Uslyšíte o spontánních událostech, které nelze vysvětlit - pokud nepřijmete jediné možné vysvětlení.

Udělal to Bůh.

Ne, Bůh není mrtev.

Tady je důkaz.

(1)

KDYŽ ŽIVOT ZMĚNÍ SMĚR

Okamžiky milosrdenství jsou ony vzácné chvíle, kdy Bůh zasahuje do našeho života bezprostředním a viditelným způsobem. Jsou to okamžiky, v nichž se stane něco, ať už malého, nebo velkého, co změni směr našeho života.

Jeden takový okamžik milosrdenství jste prožili, když jste otevřeli tuto knihu.

Bůh působí v našem životě mnoha způsoby, zejména když připustíme možnost zázraků. Jakmile si uvědomíme, že Bůh nás může ovlivnit způsoby, o jakých se nám zdá v našich snech, tyto sny se začnou naplňovat.

Před několika lety jsem napsal knihu **Hovory s Bohem**, která zaujala pozornost lidí na celém světě. Věřím, že kniha byla inspirována Bohem v okamžicích milosrdenství.

Jsem přesvědčen, že nejsem jediný, kdo prožívá takové okamžiky a přijímá takovou inspiraci. Neboť jestliže nás **Hovory s Bohem** něco naučily, pak je nám jasné, že Bůh neustále hovoří s každým z nás. My ho však slyšíme jen tehdy, když jsme ochotni poslouchat.

Ať tedy poslouchají všichni, kdo mají uši.

Ale teď vám řeknu něco šokujícího. Bůh s námi nejen hovoří, ale také nás každý den **osobně navštěvuje**.

Tato kniha pojednává o těchto návštěvách. Až ji přečtete, změníte směr svého života, protože uslyšíte příběhy skutečných lidí jako jste vy. Nejsou to příběhy o duchovních mistrech, světcích a filozofech, nýbrž o obyčejných lidech, kteří se setkali s Bohem - a nikdy na to nezapomněli. Protože jsou to příběhy skutečných lidí, kteří žijí takovým životem jako vy a já, velice přesvědčivě odpovídají na otázku, zda v našem životě působí nějaká vyšší síla.

Já tuto sílu nazývám Bohem. Vy ji nazývejte, jak chcete. Ať už ji nazýváte jakkoli - shoda okolností, synchronicita, štěstí, intuice, inspirace - po přečtení této knihy zjistíte, že je velice obtížné popírat její existenci. Tato síla **existuje**. Působí v životě každého z nás. Každý den. Dělá zázraky. Mění všechno.

Třiačtyřicetiletá Janice Tookeyová z Herkimeru v New Yorku říká...

Jela jsem se svým jedenáctiletým synem do letního tábora na řece Hudson. Jako obvykle jsme v autě poslouchali **Hovory s Bohem**.

Toho teplého slunečného dne jsme viděli spoustu velkých motýlů. Protože jsem se cítila plná světla a lásky, představila jsem si Ježíše, jak stojí se vztaženými rukama uprostřed pole a volá motýly. Ti přilétali, oranžoví a černí a krásní, až mu pokryli celé paže, ruce a hlavu. Tato krásná představa mi naplnila srdce klidem.

Protože jsem se cítila totožná s Bohem, představila jsem si sama sebe, jak volám motýly stejným způsobem. Byl to krásný okamžik. Přála jsem si, aby trval věčně, aby nikdy neskončil.

Pak se mě však zmocnily pochybnosti. Možná si to jen vymýšlím. Všechny ty pocity a vize jsou jen výplody mé představivosti. Byla jsem zklamaná. Přála jsem si, aby existoval nějaký způsob, jak poznat, že Bůh je skutečný a že já jsem jeho součástí.

Požádala jsem tedy Boha, aby mi dal nějaké znamení a aby se mi zjevil. Byla jsem netrpělivá a nechtěla jsem čekat. Chtěla jsem, aby se to stalo během cesty, tady a teď. Dokonce jsem si začala říkat: "Dostanu znamení."

Toho večera jsme se utábořili na jednom ostrově. Příštího rána jsme viděli nad řekou nádherný východ slunce. Probudil mě odraz slunečních paprsků na hladině. Když jsem seděla u stolu a pozorovala vlny, náhle přiletěl velký motýl a poletoval mi přímo před obličejem. Překvapilo mě, když začal kroužit kolem stanu, v němž můj syn ještě spal.

"Jsi tak krásný," řekla jsem. "Pojď ke mně!" Natáhla jsem ruku a dívala se, jak mi přistává na dlani!

Byl tak krásný! Měl obrovská oranžovo-černá křídla a několik vteřin seděl bez hnutí v mé dlani. Můj syn se probudil, když uslyšel můj hlas. Vystrčil hlavu ze stanu a uviděl motýla.

Oba jsme byli ohromeni.

Samozřejmě jsem **věděla, kdo nám ten dar poslal**. Věděla jsem to, protože jsem tu událost vyvolala. A také vím, že to můžeme dělat všichni v okamžicích milosrdenství a chvály a jednoty s Bohem.

Nejste-li dost pozorní, může vám nádhera toho okamžiku uniknout. Nebo můžete říci, že to bylo krásné, ale že to nic nedokazuje a že Janice trochu přehání.

Ale co byste řekli Billu Colsonovi z Lehi v Utahu, který píše:

Můj otec začal ztěžka dýchat. Už několik dní byl na pokraji smrti. Celá rodina seděla u jeho postele.

Otcovo zesláblé tělo zničené rakovinou - které nám mizelo přímo před očima - se třáslo v záchvatech bolesti. Otec byl tak slabý, že si už nedokázal ani stěžovat, už dvaasedmdesát hodin neotevřel oči a neřekl jediné slovo.

"Můj Bože," řekla moje matka, která seděla vedle otcovy postele. "Jak dlouho to může trvat?"

Byla jedna hodina ráno a matka byla vyčerpaná. Všichni jsme byli unavení. Ale matka žila s otcem jedenašedesát let. Nikdo ji nemohl od otcovy postele dostat.

A tehdy jsem měl rozhovor s Bohem.

"Musí otec tak trpět?" zeptal jsem se ho tiše a naléhavě. "Je to dobrý člověk, Bože. A dokončil svou práci na Zemi. Už tu nemá co dělat. Prosím tě, vezmi si ho k sobě. Ukonči jeho utrpení. Jestliže tu jsi, Bože, a já vím, že tu jsi, ukonči to, prosím tě."

V tom okamžiku začal otec dýchat lehčeji. Během tří minut zemřel. Tiše. Jako by se ponořil do hlubokého spánku.

Oči se mi naplnily slzami. Nikdy předtím jsem o Bohu nepochyboval. A dnes mě určitě ani **nenapadne** pochybovat o něm.

Shoda okolností? Synchronicita? Myslím, že ne.

Okamžik milosrdenství? Ano.

Okamžiky milosrdenství jsou ony vzácné chvíle, kdy Bůh zasahuje do našeho života bezprostředním a zjevným způsobem. Jsou to okamžiky, kdy se stane něco, ať už malého či velkého, co změní směr našeho života.

(2)

JE MNOHO DOMŮ

Před třiceti lety dostal Bill Tucker lekci, na kterou nikdy nezapomene. Mnohokrát o tom přemýšlel, aby si připomněl, že nic není nemožné. V životě je důležité jen jedno. Víra.

Bill tehdy ještě neprodal ani jediný dům, ačkoli měl licenci a vedl realitní kancelář. Často byl v kanceláři až do večera, aby mohl se svými prodejci projednat nabídky, které získali toho dne. Nechtěl zdržovat - nebo ztratit - žádný obchod jen proto, že by nebyl přítomen.

Deset hodin je dost pozdě, řekl si jednoho dne, když se podíval na hodinky a zív. Půjdu domů. Zavírám. V tu chvíli však zaslechl z přední kanceláře nějaké hlasy. Asi jsem zapomněl zamknout, řekl si a šel se tam podívat.

"Lituji, ale už je zavřeno," řekl mladé dvojici, která stála u přepážky. Byli to velice malí lidé - žena měřila stěží sto padesát centimetrů a muž byl jen o málo vyšší. Za nimi stály dvě malé děti.

"Viděli jsme tu světlo," řekla malá žena. "A vy tady jste, že ano?" dodala sladce.

"Ano, jsem," odpověděl Bill. "Ale jsem manažer a ne prodejce. Čekám na ně, až se vrátí, abych mohl zavřít."

"Jmenujeme se Johnsonovi... Ted a Amy. Ještě dnes večer potřebujeme koupit dům a vy nám musíte pomoci."

"Proč dnes večer, paní Johnsonová?" zeptal se Bill.

Paní Johnsonová se nadechla. "Protože se zítra musíme přestěhovat."

"To je nemožné, paní," usmál se Bill. "I kdybyste v tuhle pozdní hodinu našli dům, který by se vám líbil, museli bychom dát majiteli nabídku. Pak bychom museli čekat na možnou protinabídku. Potom byste museli zažádat v bance o hypotéku. Pak se musí odhadnout cena domu a banka musí vaši žádosti vyhovět. Je naprosto vyloučeno, abyste se nastěhovali do nového domu dřív než za šest týdnů."

To by mělo být dostatečné vysvětlení, pomyslí si Bill. Lidé ho nikdy nepřestali udivovat. V duchu se zasmál. Opravdu si ta paní myslí, že sem může přijít v deset hodin večer a koupit dům?

Bill jí chtěl navrhnout, aby přišla příštího dne, aby jí mohl představit prodejce, který by jí mohl pomoci, ale paní Johnsonová měla jiný nápad.

"Ne, to není žádný problém. Jsme schopni koupit dům ještě dnes večer."

Tak dobře, řekl si Bill. Možná mají peníze v hotovosti. To by samozřejmě všechno urychlilo. "A jak to chcete udělat?" zeptal se zdvořile.

"Poprosila jsem Boha, aby nám do rána sehnal dům, a Bůh mě ještě nikdy nezlamal."

"Chápu. Ale i kdybych tu měl některého z prodejců, dnes už je příliš pozdě na prohlídku domu."

Zdálo se, že mu paní Johnsonová nerozumí. "Máte přece licenci, že ano?"

Bill přisvědčil. "Ale ještě nikdy jsem žádný dům neprodal, takže nemám dost zkušeností, abyste se na mě mohli spolehnout."

"Ale v Boha věříte, že ano?"

Bill se shovívavě usmál. "Ovšem. O tom není pochyb. Ale..."

Paní Johnsonová ho přerušila: "Věříte v zázraky ?"

"Hmm... ano." Bill už zažil mnoho podivuhodných událostí.

Paní Johnsonová se vzpřímila, vypjala hrud' a řekla: "Poslyšte, dnes jsem poprosila Boha, aby mi dal dům... Mohli bychom se posadit ?" Bill přikývl a ukázal na několik židlí u stolu jednoho z prodejců. Sám se posadil na židli za stolem. "Poprosila jsem Boha," pokračovala paní Johnsonová, "aby nám dal dům, do kterého se budeme moci nastěhovat zítra ráno."

Bill zvedl obočí.

"Nemáme kde bydlet," řekla paní Johnsonová prostě. "Myslili jsme, že jsme koupili dům od jedné paní tady ve městě, která nám nabídla, že nám zařídí hypotéku. Předtím jsme žili asi tři sta padesát kilometrů odtud, ale manžel tady našel zaměstnání, a tak jsme všechno sbalili a přijeli sem. Když jsme přijeli, ta paní ještě nebyla přestěhovaná... a když jsme se jí zeptali, kdy se odstěhuje, řekla nám, že se nikam stěhovat nebude. Měla za to, že jsme se dohodli, že budeme bydlet u ní. A tak nás ubytovala v suterénu."

Bill tiše hvízdal. "To je velice podivný příběh," řekl. Za dvacet let v oboru slyšel spoustu strašných historek, ale tahle patřila k nejpodivnějším.

Paní Johnsonová pokračovala: "Samozřejmě že nemůžeme bydlet v suterénu. Máme malé děti. Každý den se chodíme mýt do benzinové stanice. Dnes večer jsem poprosila Boha, aby udělal zázrak, protože takhle nemůžeme pokračovat. Celý večer jsme jezdili po městě a hledali otevřenou realitní kancelář. A tak jsme se dostali sem !"

Bill se podíval oknem ven. Na parkovišti stálo jejich staré, otlučené auto. "Kolik můžete zaplatit jako zálohu ?" Skoro nechtěl slyšet odpověď.

"Nemáme žádné peníze. Manžel nemohl posledních deset let pracovat. Byl alkoholik a teď se léčí, začínáme nový život, ale není to snadné. Já jsem pracovala na poloviční úvazek jako servírka."

To je čím dál horší, pomyslí si Bill. Jak si mohou myslit, že koupí dům bez peněz ?

"Vy jste živila rodinu z platu servírky ? A proč jste pracovala jen na poloviční úvazek ?"

"Musela jsem, abych mohla pomáhat v našem kostele. Je to pro mě velmi důležité. Ale nějak se užijeme... To není problém. Ale nemáme kde bydlet. A nejsme vybíraví. Vezmeme ten nejlevnější dům, jaký najdeme."

"Proč si něco nepronajmete ?" zeptal se Bill. "Postavíte se znovu na nohy, ušetříte nějaké peníze a pak si něco koupíte."

"Roky jsme bydleli v pronajatém bytě," řekla paní Johnsonová. "Je na čase, abychom měli svůj vlastní dům. A s Boží pomocí je to možné. Podívejte se, jak nás Bůh přivedl k vám !"

Jo, jo, přeji vám hodně štěstí, paní, říkal si Bill. Zároveň ho však fascinovala její pevná víra. A měl vůbec právo zasahovat do jejího zázraku ? Otevřel seznam domů na prodej. Aspoň se podívám, co tam je, řekl si a vzdychl.

Tady je dům za 54 tisíc dolarů. Není to v nejlepší čtvrti, ale je dost levný. Kolik bude váš manžel vydělávat v novém zaměstnání ?"

Pan Johnson do té doby mlčel, ale **ted'** odpověděl.

"Mám štěstí, že mám vůbec nějaké zaměstnání. Zítra nastupuji jako domovník. Budou mi platit šest dolarů na hodinu."

Bill se na něho podíval a řekl: "To není moc." Pak vzal ze stolu počítačku, zmáčkl pár knoflíků a řekl: "Necelých dvanáct a půl tisíce za rok."

Pan Johnson přikývl.

"S takovým příjmem si můžete dovolit dům za 36 tisíc dolarů. A takový dům tu prostě nemáme. A i kdybychom měli, banka by od vás vyžadovala nějakou zálohu. To nevypadá moc dobře."

"Ale říkal jste, že věříte v zázraky," řekla paní Johnsonová tichým hlasem.

"Ano," usmál se Bill, "ale neřekl jsem, že je umím dělat."

Manželé Johnsonovi se na něho mlčky dívali. Tak dobře, řekl si Bill, musím jim dokázat, že to je nemožné. Zvedl telefon a zavolal do realitní kanceláře, která měla ten dům na prodej. "Uděláme nabídku," řekl, ale předem věděl, jak to dopadne.

Majitelka realitní kanceláře byla zpočátku nadšená. Bill věděl, že dům je na prodej už přes rok, takže její reakci očekával. Když jí však nabídl třicet šest tisíc, uslyšel další odpověď, kterou očekával. Majitelka realitní kanceláře byla dotčená. Bill trval na tom, aby o nabídce uvědomila majitele domu, a připomněl jí, že podle zákona musejí být všechny nabídky prezentovány majiteli.

Za pár minut volala zpátky. "Majitel má protinabídku," řekla už méně otráveně, neboť se zdálo, že nějaká dohoda bude možná. "Je to dobrá nabídka. Pětačtyřicet tisíc. Myslím, že byste ji měl přijmout."

"Děkuji vám," řekl Bill upřímně. "Ale dovolte mi, abych vám vysvětlil situaci. Moji klienti nemají žádné peníze a moc nevydělávají. Budou rádi, když najdou banku, která jim půjčí šestatřicet tisíc. Takže naše nabídka se nemění."

"Jsem si jistá, že to majitel nepřijme."

Bill odpověděl: "To záleží na něm. Vy ho musíte uvědomit o naší odpovědi na jeho protinabídku." Billovi se to začalo líbit. Třeba to bude zajímavé.

Majitelka realitní kanceláře zavolala zpátky za pět minut. "Udělala jsem nabídku a majitelé mi řekli, že dům zákazníkům ukázat mohou. Myslíme si, že budou s naší cenou souhlasit, až dům uvidí."

"Myslím, že si to nemohou dovolit," řekl Bill.

"Staly se už podivnější věci," odpověděla majitelka realitní kanceláře. "Ukážeme jim dům."

"Tak dobře," souhlasil Bill. Pak vysvětlil situaci manželům Johnsonovým. Ti se jen usmívali. Bill nemohl uvěřit, že se dostali tak daleko. Ráno samozřejmě všichni pochopí nesmyslnost celého počínání, ale to je součást byznysu. Byli to příjemní lidé a Bill byl ochoten projít s nimi celý proces, dokud to nepochopí. www.vesmirni-lide.cz

Když jel následujícího rána do domu, představoval si, jak bude vypadat. Koneckonců to byl nejlevnější dům a stál v nejhorší části města. Ulice byla plná výmolů, všude stála opuštěná auta a trávníky byly zarostlé. Bill vzdychl, když zastavil před skromnou brankou.

Majitelka realitní kanceláře už čekala před domem. Johnsonovi byli s ní. Tvářili se optimisticky. Bill se obával, jak budou nakonec zklamáni. Byl rád, že jeho povinností není prodávat domy a být nástrojem zklamání kupujících.

Když majitelka realitní kanceláře otevřela branku, Bill zatajil dech. Ten malý domek byl krásný ! Manželé Johnsonovi se usmívali. Když vešli dovnitř, Bill uviděl nový koberec a linoleum. Všechny dřevěné části byly čerstvě natřené a v malé kuchyňce byl nový sporák a nová lednice. Domek byl naprosto čistý a vybavený novým nábytkem, který byl zahrnut v ceně. Byl to skvost !

"To bereme !" šťastně vykřikla paní Johnsonová.

"Výborně. Takže teď pojedeme k majiteli a uzavřeme jednání," řekla majitelka realitní kanceláře nadšeně.

Naše malá skupina odjela z chudé čtvrti na krásné předměstí, kde zastavila před velkým domem. U dveří je přivítal obrovský muž v montérkách. "Dobrý den. Jsem George Rockwell," srdečně je přivítal a odvedl je do kuchyně, kde jeho žena každému nabídla šálek kávy.

Když se všichni posadili, pan Rockwell se podíval panu Johnsonovi přímo do očí a zeptal se: "Co to s vámi je, pane ? Proč nejste ochoten poskytnout své rodině skromný domek za rozumnou cenu ?"

"Já ochoten jsem," řekl pan Johnson a rozpačitě si prohlížel šálek před sebou. "Ale říkají mi, že si to nemohu dovolit. Léčím se totiž z alkoholizmu. Posledních deset let jsem byl nezaměstnaný. Ale teď už nepiju a právě jsem dostal práci v Harnischfegeru."

Pan Rockwell se zatvářil překvapeně. "Harnischfeger ! A kdo vás přijímal ?"

"Takový příjemný mladík jménem Rogers. Charley Rogers."

Rockwell vstal a podal panu Johnsonovi ruku. "Tak já vám ten dům za šestatřicet tisíc prodám !"

Bill se málem zakuckal. "Promiňte," řekl, když se nadechl. "Nejsem si jistý, zda najdeme nějakou banku, která by jim dala hypotéku."

"To není problém," řekl pan Rockwell. "Já to budu financovat."

"Pane Rockwelle," pokračoval Bill, "tenhle zákazník nebyl ještě ani prověřen."

"Koho tu vlastně zastupujete, pane Tuckere ?" zeptal se pan Rockwell. Pak jeho hlas změl: "Něco vám řeknu."

V Harnischfegeru jsem pracoval šestatřicet let a právě jsem odešel do důchodu. Před patnácti lety ke mně přišel Charley Rogers, vyléčený alkoholik, a žádal o práci. Já ho přijal a nikdy jsem s ním neměl žádné problémy. Je-li pan Johnson dost dobrý pro Charleyho, pak je dost dobrý i pro mě. Ten dům mu prodám ještě dnes."

Oba majitelé realitních kanceláří se na sebe nedůvěřivě podívali. Paní Rockwellová přinesla další kávu a její manžel začal vyprávět o svém domě, který měl už brzy patřit manželům Johnsonovým.

Dům postavil jeho otec a George Rockwell v něm žil celý život. Všechny renovace udělal sám. Jeho manželka vybrala nové koberce a nábytek. Odstěhovali se jen proto, že chtěli investovat do něčeho hodnotnějšího, do něčeho, co jim zajistí větší příjem, protože jejich syn, který trpí Downovým syndromem, bude potřebovat peníze i po jejich smrti.

Johnsonovi se šťastně usmívali. Bill ucítil v koutku oka malou slzu a majitelka realitní kanceláře si utírala rozmazanou maskaru.

"Můžeme se do domu nastěhovat ještě dnes ?" zeptala se Amy Johnsonová.

Pan Rockwell vytáhl z kapsy montérek klíče. "Samozřejmě !" řekl s úsměvem a dal je paní Johnsonové.

Pak mrkl na Billa. Ten mrkl zpátky na něho. Takhle se tedy prodávají domy, pomyslí si Bill - a tak to v životě funguje. Jeden zázrak za druhým.

V **Hovorech s Bohem** je mnoho krásných myšlenek, ale žádná není tak důležitá jako tato věta:

Život vychází z vašich záměrů.

Tato věta z **HSB** nám pomáhá pochopit vztah mezi člověkem a Bohem i celý životní proces.

Život je proces tvoření, nikoli proces objevování.

Říká se, že jsme byli stvořeni podle obrazu Božího. Bůh je **Stvořitel**. Bůh tvoří. Jestliže jsme opravdu stvořeni podle obrazu Boha, pak i my musíme být tvůrci.

A přesně tak tomu je. Otázkou je, jakým způsobem tvoříme. Odpověď zní: prostřednictvím svých záměrů.

Tím, že si jasně uvědomujeme své záměry, "pomáháme Bohu". Tím se podílíme na aktech vědomé tvorby. **Vědomě** užíváme **moc** Boha, abychom dosáhli konkrétních výsledků.

Příběh manželů Johnsonových tento fakt jasně ilustruje. Nicméně v této souvislosti se nabízí otázka, co bylo dřív. Slepice, nebo vejce ? Byla příčinou zázraku pevná víra paní Johnsonové, nebo tomu bylo naopak ? Jinými slovy, existoval zázrak **už před tím**, než v něj paní Johnsonová věřila ?

Co způsobilo zázrak ?

To je otázka.

V **Hovorech s Bohem** se říká, že tento konkrétní výsledek byl způsoben **záměrem** paní Johnsonové.

Je to pravda ? A jestliže ano, jak to funguje ?

Tohle je otázka, kterou si klade myslící teologie. Myslící teologie je jméno, jímž označuji formu teologie, která se snaží pochopit, **jak** se věci dějí, nejen **proč** se dějí.

Některým lidem stačí vědět, že paní Johnsonová dostala dům během jediného dne, protože **věřila**, že to je možné. Jiní chtějí vědět víc. Jak funguje **víra** ? Jak produkuje žádoucí výsledky ?

Hovory s Bohem se staly tak populární knihou, protože vysvětlují - způsobem, jemuž rozumí průměrný člověk - jak věci fungují.

A všechny moje další knihy o Bohu zkoumají toto téma ještě podrobněji, takže dnes známe **mechanismus**, jakým Bůh vstupuje do našeho života a dělá zázraky.

A právě tyto okamžiky, kdy Bůh vstupuje do našeho života, nazývám okamžiky milosrdenství.

Přesně řečeno, Bůh do našeho života "nevstupuje". Kdyby tomu tak bylo, znamenalo by to, že existují situace, kdy Bůh v našem životě **není**. A to **není** pravda. Není to pravda, protože to není možné. Možné by to bylo jen tehdy, kdybychom byli od Boha odloučení. Kdyby od nás byl Bůh odloučen, mohly by nastat situace, kdy "s námi" je a kdy s námi není.

Otázka, co by mohlo **způsobit**, že Bůh jednou "s námi je" a jindy "s námi není", by se mohla stát námětem celých náboženství a teologických systémů. Mohli bychom zasvětit celý svůj život základní otázce, co přivádí Boha do našeho života.

Ale co když Bůh v našem životě je ? Co když nikdy **neodešel** ? Co kdyby nemohl odejít, ani kdyby chtěl, protože my a on jsme totéž ? Co kdyby **tohle** byla pravda ?

Pak bychom si museli položit novou otázku. Neptali bychom se, co přivádí Boha do našeho života. Museli bychom se ptát: **Co budeme dělat teď, když jsme konečně pochopili, že Bůh je stále s námi ?**

A **Hovory s Bohem** všechno převrací právě tímto způsobem. A proto nám dávají jiné odpovědi.

Jestliže Bůh je totožný s paní Johnsonovou, pak ho paní Johnsonová nemusí žádat, aby jí našel dům během jednoho dne. Paní Johnsonová takový výsledek jen **přivolává**.

To se děje prostřednictvím mechanismu vědomého záměru.

Pochybuje snad někdo o tom, že paní Johnsonová měla v úmyslu sehnat nový dům během čtyřadvaceti hodin bez ohledu na to, co říkali ostatní ?

Mnoha lidem se nevyplnil jejich životní sen jen proto, že nikdy nepochopili, o čem tu mluvím. Tito lidé uvěřili tomu, co někdo jiný prohlásil za možné nebo nemožné. Nicméně naše vlastní rozhodnutí může všechno změnit.

Každý člověk může vždycky začít znovu. V některých křesťanských kruzích se tomu říká znovuzrození. V **Hovorech s Bohem** se o tom mluví jako o zázraku, který nám umožňuje přetvářet sami sebe podle nejkrásnější verze té nejkrásnější představy, jakou jsme kdy měli o tom, čím opravdu jsme.

Nikdy nepodceňujte moc svého vlastního rozhodnutí. To je ponaučení příběhu Billa Tuckera a manželů Johnsonových.

NÁHODNÉ SETKÁNÍ ?

David Daniel je náruživý hráč pokeru, který ví, co je pravděpodobnost. Vlastní zkušenost ho naučila, jak je nepravděpodobné to, čemu se říká "shoda okolností".

Před vstupem na University of Southern California byl David pozván na jednoroční studium na University of Tunis. Pozvání slibovalo velké dobrodružství.

Davidovi rodiče mu poradili, aby před začátkem školního roku strávil nějaký čas v Evropě. Přesto však měli své obavy. Davidovi bylo teprve devatenáct. Rozhodl se, že poletí nejdřív do Paříže, pak procestuje Francii a nakonec pojedje do Tunisu.

David se na cestu těšil, ale byl trochu nervózní. Nebylo mu ani dvacet a měl jet do úplně neznámé země. Mohlo by to být zajímavé a poučné, říkal si... ale také by to mohla být katastrofa.

Když přijel ve svých záplatovaných džínách a s dlouhými vlasy na Kennedyho letiště v New Yorku, byl velice nadšený, ale neměl žádné zkušenosti. **Jak to dopadne**, říkal si. **Můj Bože, Paříž ! A Tunis ! Co tam budu dělat ?**

Neumím francouzsky. A nikoho tam neznám.

Chodil letištní halou a snažil se na to nemyslet. A protože letadlo do Paříže odlétalo až pozdě v noci, měl spoustu času.

Nakonec se rozhodl, že se zatím podívá na Manhattan. Protože nechtěl zbytečně utrácet, řekl si, že pojedje stopem. Ještě nikdy nebyl v New Yorku. Bude to zajímavé odpoledne, myslil si, a zastavit nějaké auto by neměl být problém.

David se však mýlil.

Auta svištěla kolem, ale řidiči ho ignorovali. **Já se snad nedostanu ani na Manhattan**, říkal si David. **A co budu dělat ve Francii ?**

Už přemýšlel o tom, že se vrátí zpátky na letiště, když najednou zastavilo nějaké auto.

"Kam jedeš, chlapče ?" zeptal se ho příjemný muž za volantem.

"Na Manhattan," odpověděl David. "Rád bych se tam podíval, než poletím do Paříže."

"Já nejedu až na Manhattan, ale vezmu tě kus cesty. A pak můžeš zastavit další auto."

David nadšeně nastoupil do auta. Začíná mít štěstí, usmíval se.

Ale mýlil se.

Byl překvapen, když řidič zastavil u opuštěného ostrůvku uprostřed dálničního systému a řekl mu, aby vystoupil.

"Co se děje ?" zeptal se David nervózně.

"Tady odbočuji. Vždyť jsem ti říkal, že nejedu až na Manhattan."

David poděkoval a vystoupil. Před sebou viděl několik výjezdů do různých částí města, ale neměl ani tušení, kde je a jak se dostane na Manhattan. A ve svém zmatku se zapomněl zeptat řidiče.

Zmocnilo se ho zoufalství. **Tady mi nikdo nezastaví**, říkal si.

A i kdyby nakonec někdo zastavil, což je velice nepravděpodobné, musel by jet na Manhattan a ne někam jinam. A vrátit se pěšky na letiště nepřicházelo v úvahu. Bylo to příliš daleko.

David si upravil batoh na zádech a rezignovaně začal stopovat.

Kolem projely stovky aut. Uplynula hodina... Pak další. David pozoroval tváře řidičů. Téměř žádný si ho ani nevšiml a ti, kteří si ho všimli, se dívali nechápavě nebo pobaveně, což bylo ještě horší. David si byl jistý, že ví, co si o něm říkají.

"Copak si ten kluk opravdu myslí, že mu **tady** někdo zastaví ?"

Jeho vyhlídky byly špatné, s tím musel souhlasit.

Nakonec se rozhodl, že když mu nikdo nezastaví, půjde někam na autobusovou zastávku. Pak začal mít obavy. Jestli se brzy něco nestane, nebude mít dost času dostat se na Manhattan. Bude se muset vrátit na letiště, aby mu neuletělo letadlo do Paříže.

Jeho myšlenky začaly být opravdu negativní. Teď se může stát cokoli. A když náhodou zastaví policejní auto, může to být dobré, ale také mohu mít problémy. Na dálnicích je stopování zakázáno. Policie mě může zadržet a letadlo mi uletí...

Počkat, tohle je nesmysl ! pomyslí si. **Nic hrozného se nestane. Musím myslet pozitivně.**

Za několik minut uviděl, jak zpomaluje nějaké auto a řidič ho se zájmem pozoruje. Auto skutečně zastavilo. Řidič Davidovi řekl, aby nastoupil.

"Děkuji vám, děkuji vám, **děkuji vám,**" opakoval si v duchu David. Pak zvedl batoh a rozběhl se k otevřeným dveřím auta.

"Jedete na Manhattan ?" zeptal se řidiče. Bylo mu jasné, že to musí vědět, než se rozjedou. Nechtěl se znovu octnout na dalším ostrůvku uprostřed neznámých dálnic.

Řidič se na něho podíval hlubokýma hnědýma očima. "Ano, jedu na Manhattan," odpověděl s měkkým přízvukem. Když ujeli necelý kilometr, David se ho zeptal: "Odkud jste ?"

"Z Tunisu v severní Africe."

Cože ! Kdyby David mohl dupnout na brzdu, určitě by to udělal. "Vy jste z Tunisu ?" zakoktal překvapeně.

"Ano, ale už dlouho jsem tam nebyl. Několik let jsem žil v Paříži a minulý měsíc jsem se přestěhoval do New Yorku. Pracuji na Manhattanu jako lékař."

"Vy jste žil v Paříži ? Vy jste z Tunisu a žil jste v Paříži ?"

David nemohl uvěřit svým uším. "**Já jsem** na cestě do Tunisu. A v Paříži se zdržím asi měsíc."

Řidič se usmál. "Takže to vypadá, že jsem si vybral správného pasažéra. Možná vám mohu dát na cestu pár užitečných rad."

Následujících pětadvaceti minut živě diskutovali o místech, která se na rok stanou součástí Davidova života. Řidič dal Davidovi adresy několika svých přátel a známých. Ti mu řeknou, co si má v Paříži prohlédnout, do jakých restaurací chodit a kde se ubytovat - řeknou mu všechno, co bude potřebovat.

Hned příštího dne, když přiletěl do Paříže, začal sklízet plody své cesty na Manhattan. Jedni manželé, jejichž adresu a telefonní číslo dostal od řidiče, mu poskytli ubytování ve svém bytě.

O několik týdnů později mu jeho noví tunišťští známí pomohli seznámit se s tamní univerzitou a s cizí kulturou mnohem rychleji, než předpokládal. Jeho pobyt v Tunisu byl úspěšný.

A přece by byl Davidův život - jeho sebedůvěra, jeho budoucí příležitosti - úplně jiný, kdyby onen laskavý muž nezastavil zoufalému chlapci na dálnici toho letního večera v New Yorku.

David svého dobrodince už nikdy nepotkal. Napsal mu mnoho děkovných dopisů, ale nikdy nedostal odpověď. Nakonec si uvědomil, že to náhodné setkání posloužilo vyššímu účelu v jeho životě. Usnadnilo mu pobyt na zahraniční univerzitě.

David o této zkušenosti často vypráví. Někteří lidé podceňují kosmický kontext této události. Ale všichni jsou ohromeni synchronicitou toho, co se stalo onoho večera na dálnici.

"To setkání mi nejen usnadnilo cestu," říká David, "ale také mi jednoznačně ukázalo, že v životě existují okamžiky, v nichž dochází k zázrakům, které bychom neměli nechat bez povšimnutí.

Všechno má svůj smysl. A my máme příležitost uvědomit si to - nebo ne - a plánovat směr svého života."

Před několika lety jsem se dověděl velkou moudrost. Werner Erhard, vynikající učitel, který založil školu **est**, řekl: "Život se vyvíjí v procesu života."

Tato slova mě nesmírně uklidňují, neboť mi dovolují **uvolnit** se a dát životu šanci.

Moje vlastní formulace této moudrosti zní takto:

Bůh je na naší straně.

Tato moudrost, jíž bezvýhradně věřím, je základem knihy **Přátelství s Bobem**, kterou jsem napsal v roce 1999. Vychází z ní také celá moje životní filozofie.

Věřím, že Bůh nám to dokazuje každou minutu každého dne - a někdy dramatičtěji než jindy. Příběh Davida Daniela je přesvědčivým příkladem.

Věřím, že takovou zkušenost máme všichni. Věřím, že jsme všichni prožili takové okamžiky, ať už jim říkáme šťastná shoda okolností, náhoda nebo synchronicita. Já je nazývám okamžiky milosrdenství, chvíle boží milosti. Tvoří zvláštní kategorii okamžiků, které občas všichni prožíváme - ale jen málokdo si je uvědomuje.

Jakmile si je začneme uvědomovat, stane se něco pozoruhodného. Začnou se množit. Neboť čím víc si uvědomujeme, co se děje, tím víc si uvědomujeme, co se děje.

Pokusím se to vysvětlit.

Vědomá pozornost je klíčem k vědomí a vědomí je klíčem k tvorbě. Když si něco jasně uvědomujeme, uvědomujeme si to čím dál tím jasněji. Naše vědomí neustále roste, živí se samo sebou. Jakmile si něco uvědomíme, uvědomíme si, že si to uvědomujeme. Pak si uvědomíme, že si uvědomujeme, že si uvědomujeme... až nakonec dosáhneme úrovně totálního vědomí.

Když si uvědomíme, že v životě existuje něco takového jako okamžiky milosrdenství, začneme si je uvědomovat mnohem rychleji. Uvědomujeme-li si je rychleji, máme z nich větší užitek. Náhodnému pozorovateli se může dokonce zdát, že si je sami vytváříme. V jistém smyslu to **děláme** - pokud definujeme "tvorbu" jako akt uvědomování si něčeho, co již existuje.

Jednoduše řečeno, nemusíme nic tvořit. Stačí využít všeho, co už stvořeno bylo. **Stačí si uvědomit, že to dělat můžeme.**

V tomto bodě to začíná být poněkud nejasné. Nebo se to aspoň tak jeví.

V případě manželů Johnsonových jsme řekli, že prostor pro zázrak vytvořil jejich záměr a odhodlání. Ptali jsme se, co způsobilo ten zázrak, že získali dům během jediného dne. Existoval ten zázrak už před tím, než v něj paní Johnsonová začala věřit, nebo jej způsobila sama -tím, že v něj věřila ?

Ted' říkáme, že prostě "musíme využít všeho, co už bylo stvořeno". Zdá se, že jsme našli odpověď na naši otázku, neboť z toho vyplývá, že zázrak už existoval, takže paní Johnsonová nemusela udělat nic víc než si to **uvědomit**. V tom jí pomohla její víra.

Avšak víra je delikátní záležitost. Pro mnoho z nás je obtížné věřit tomu, čemu "nevěříme". Jak můžeme věřit něčemu "neuvěřitelnému" ? Jak "získáme víru" ?

Podle mého názoru můžeme víru získat třemi způsoby. Pozorováním, zkušeností a vědomým rozhodnutím. Můžeme si všimnout, jak věci fungují v životě druhých (například z knih, jako je tahle), můžeme zakusit, jak fungují v našem vlastním životě (jako to zakusil David), nebo se vědomě rozhodneme, čeho chceme dosáhnout (jako to udělala paní Johnsonová).

Tento proces má tři fáze. Nejdřív slyšíte o zázracích, které se staly druhým. Pak si začnete uvědomovat, že zázraky se dějí i ve vašem životě. A nakonec si uvědomíte, že zázraky jsou naprosto běžné, a začnete je očekávat - nebo přímo **vyžadovat**.

Není však nutné projít všemi třemi fázemi. A nemusíte jimi projít přesně v tomto pořadí. Některou fázi můžete "přeskočit".

To, co se stalo Davidovi Danielovi během jeho první návštěvy New Yorku, mohlo "vypadat" jako něco nepříjemného. Ale ve skutečnosti to byl okamžik milosrdenství, který mu přinesl prospěch.

Síla toho okamžiku spočívala nejen v tom, že přinesla Davidovi okamžitý prospěch, ale především v tom, že posílila jeho **víru**.

David dnes ví, a věděl to od dětství, že život se vyvíjí v procesu života a že Bůh je na naší straně. Ani v nejmenším o tom nepochybuje, protože to bezprostředně zažil.

Nejkrásnější je, že toto vědomí produkuje stále víc takových událostí. David dnes chápe všechno jinak, a proto je také schopen prožívat všechno jinak. Takže konečně může přejít ke třetí fázi.

Než prožil svůj zázrak na newyorské dálnici, byl velice nešťastný, protože nevěděl, jak se dostat ze svízelné situace. Paní Johnsonová, na rozdíl od Davida, nebyla nešťastná ani před svým zázrakem, přestože se teprve měl stát.

V čem byl rozdíl? Rozdíl byl v tom, že paní Johnsonová měla pevný **záměr**. Zdá se, že vstoupila hned do třetí fáze. Nemáme dost informací o její minulosti, takže nevíme, zda prošla dvěma prvními fázemi nebo zda některou z nich přeskočila. Na tom však příliš nezáleží. Důležité je, že učinila rozhodnutí a nikdy nepochybovala o výsledku. Nikdy nepropadla negativnímu myšlení, což lidé obvykle dělají, když se dostanou do nepříznivé situace. Paní Johnsonová se nikdy nevzdala svého záměru a nenechala se ovlivnit tím, co se zdánlivě dělo. Žila v tvůrčím napětí.

V tom je tajemství života. Užíváme-li napětí správným způsobem, pak je to dobré. Teď hovořím o tom, čemu říkájí psychologové "tvůrčí napětí".

Žijeme-li v tvůrčím napětí, udržujeme rovnováhu tím, že používáme jednu protikladnou sílu proti druhé.

Jakmile napětí **uvolníme**, všechno se začne hroutit. Proto je důležité žít v napětí, dokud nepřekonáme to, co nám odporuje.

Přesně to dělali manželé Johnsonovi.

David měl to štěstí, že podlehl negativním myšlenkám jen na chvíli, takže nikdy nepřestal věřit, že se dostane na Manhattan a pak zpátky na letiště, aby nezmeškal letadlo.

A hle, zázrak! Nejenže přijel někdo, kdo mu zastavil, ale byl to v dané situaci ten nejvhodnější člověk.

David dnes říká, že jeho život je "plný takových událostí". To je nepochybně pravda. Neboť co si myslíte, to prožíváte. A jestliže věříte, že vám přítomná situace - ať sebesvícelnější - přinese nakonec úspěch, pak je jisté, že se to stane.

A nemůže to být jinak, neboť to, co prožíváte, není to, co se děje; je to něco, co si **myslíte**, že se děje. Jinými slovy, situace je to, co si o ní **myslíte**.

Co si myslíte o tom, co se děje, je to, co se děje. Vstupuje to do vašeho srdce, do vaší mysli i do vaší duše. Vytváří to vaši **zkušenost**.

Dva různí lidé mohou poslouchat stejnou hudbu, ale prožívají ji různým způsobem. Podobné je to se vším ostatním; s jídlem, sexem atd.

Když si **uvědomíte**, že každá situace je příležitostí, nikoli překážkou, nepropadáte negativním myšlenkám a vaše vnímání situace se změní.

A to je důležité.

Dobré věci se dějí, aniž si je nutně musíte uvědomovat. Chcete-li však to "dobré" prožívat, musíte si uvědomovat, že to dobré je.

To je funkce vědomí.

Tajemstvím života je pozorovat - prostě **pozorovat** -co se děje, aniž to posuzujete. Nic nehodnoťte. **Myslete pozitivně.** Buďte nezaujatými pozorovateli.

Právě mě někdo vysadil z auta na dálnici uprostřed New Yorku.

Tohle je to jediné, co se skutečně stalo v Danielově příběhu. Všechny ostatní myšlenky byly posouzením situace. Boha naštěstí nezajímá, zda věci posuzujeme. Bůh se vždycky postará o to, aby nám bylo prospěšné všechno, co se děje. Takže jedinou otázkou je, **jak dlouho nám trvá, než si to uvědomíme.**

Čím dříve si uvědomíme, že je nám prospěšné **všechno**, tím dříve to tak budeme prožívat.

V **Hovorech s Bohem** se píše:

Jelikož chci, abyste si uvědomili, čím opravdu jste, tak vám dovoluji vytvářet situace, které vám v tom pomohou.

Občas se k vám přidají další hráči v univerzální hře -náhodní i staří známí, příbuzní, přátelé a vaši životní partneři.

Tyto duše k sobě přitahujete a ony zase přitahují vás. Je to vzájemně tvůrčí zážitek, který vyjadřuje přání a touhy vás obou.

Nikdo k vám nepřijde náhodou.

Shody okolností neexistují.

Nic se neděje náhodou.

Život není výsledkem náhody.

Každý k sobě přitahuje situace i lidi pro své vlastní účely...

Jakmile to pochopíme, změníme svůj život. Nebo se nám to na první pohled tak jeví. Ve skutečnosti nic nezměníme, pouze začneme chápat život tak, jak opravdu je. A nemůžeme změnit ani sami sebe. Můžeme si pouze uvědomit nebo neuvědomit, čím opravdu jsme. Jakmile si to uvědomíme, změníme způsob, jak život **vnímáme**.

Vím, že život se vyvíjí v procesu života. Vím, že Bůh je na mé straně. To mě udržuje v tvůrčím napětí. Hranice mezi mým pozitivním já a mým negativním já je napjatá, dokud se mé negativní já neunaví a neodejde. Teprve potom začne fungovat všechno, o čem si mé pozitivní já myslelo, že to fungovat nemůže !

Od té doby, co si to uvědomuji, prožívám svůj život beze strachu. Vím, že mi všechno v životě přináší užitek. A tato pravda mě osvobodila od nespokojenosti, hněvu a strachu.

Když občas podlehnu negativním pocitům, pak jen proto, že dočasně zapomenu, čím opravdu jsem a co je realita. Zapomenu, že život se vyvíjí v procesu života. Zapomenu, že Bůh je na mé straně.

Nejsem dostatečně pozorný. To znamená, že nežiji v tvůrčím **napětí**. Myslím negativně.

ZÁZRAKY SE OPRAVDU DĚJÍ

Fred Ruth seděl v křesle a čekal na smrt. Chtěl se něčeho napít. "Nepotřebuju žádnýho doktora, aby mi řekl, že tu už dlouho nebudu," bručel. "Každý ví, že teď přišla řada na mě."

Včera řekl kardiolog bývalé Fredově ženě a jejich dětem, aby Freda navštívily a rozloučily se s ním. Několik dětí k němu přišlo, ale nezdržely se moc dlouho. Fred se k nim poslední dobou nechoval příliš slušně. Nejméně si rozuměl s nevlastním synem. Nerozuměli si, když byl Fred ještě zdravý, a teď to bylo ještě horší.

Fred měl nemocné srdce. Trpěl srdečními potížemi od roku 1975, kdy dostal první závažný infarkt. Tehdy mu bylo osmatřicet, ale nijak ho to nepřekvapilo. Jeho matka i otec umřeli na srdeční chorobu, jeho sestra měla cukrovku a před rokem, když jí bylo čtyřiačtyřicet, zemřela na infarkt.

Za posledních šest let měl Fred dvě operace srdce. Už dlouho nepracoval, ale svou práci nijak nepostrádal.

Být manažerem továrny na počítače je velice stresové zaměstnání.

"Zeslab ten zvuk," vyštěkl Fred na Anne, která se dívala na televizi. Copak nechápe, jak je nemocný ?

Fred si uvědomoval, že se jeho osobnost změnila, ale nic s tím nemohl dělat. Byl velice nervózní. Nedůtklivý a podrážděný. A tak to prostě bylo.

"Ach bože, jak tohle věčné sezení nenávidím," bručel, zatímco se snažil změnit svou pozici v křesle, aby se mohl podívat z okna. Každý pohyb ho namáhal. V krvi měl tak málo kyslíku, že měl ztuhlé končetiny i hrud'. Jen málokdy vstával z křesla, ale občas musel jít na záchod.

Jeho svět byl zredukován na tenhle oválný pokoj. Nemohl chodit ven, protože bydlel ve druhém poschodí a musel by jít po schodech; mohl pozorovat svět jen z okna. Kdykoli jela po ulici sanitka, napadlo ho, že příště třeba pojede pro něho.

Fred neměl co na práci. Přestala ho zajímat televize; programy mu připadaly příliš hloupé. Poslední dobou četl jen romány od Stephena Kinga. Anne (jmenovala se Roseanna, ale Fred jí říkal Anne) mu vyprávěla o duchovní literatuře, ale ta mu připadala nesmyslná.

Nikdy v životě se nezajímal o Boha ani o náboženství a skutečnost, že teď umíral, to nemohla změnit. Jako chlapec byl několikrát v kostele, ale nikdo z rodiny tam nechodil a tak brzy ztratil zájem. A i když do kostela občas zašel, jeho život se tím nijak nezlepšil. Zdálo se, že jeho život nezlepší nic - kromě občasné sklenice alkoholu.

"Chceš něco k jídlu, než odejdu na schůzku ?" zeptala se Anne, která si už oblékla kabát.

"Na jakou schůzku ? Neřekla jsi mi, že půjdeš na schůzku. Já tu nechci být sám. A jíst taky nechci. Přines mi něco k pití."

"Frede, ty bys neměl pít. Nedělá ti to dobře," řekla opatrně Anne.

"A co mi to udělá ? Myslíš, že mě to zabije ?" odsekl Fred.

V Ohiu byla zima. Ráno mrzlo a svítilo slunce, ale odpoledne se zatáhlo a nebe vypadalo hrozivě. Stromy se divoce klátily ve větru.

"Vítr je čím dál silnější; asi přijde bouřka. Takže bys nikam neměla chodit."

Anne si však už svlékla kabát.

Fred se natáhl pro televizní ovladač, ale pak si uvědomil, že ani na to nemá dost síly. Seděl v křesle a poslouchal vítr; úplně ztratil pojem o čase. Za chvíli uslyšel televizi, takže věděl, že Anne se opět dívá, ale on měl zavřené oči a cítil bolest v celém těle. Venku zahřmělo a vítr zesílil, ale Fred se ani nepohnul.

Už brzy bude po všem, pomyslí si a vzdychl; nevím, proč bych měl takhle pokračovat, s tou nesnesitelnou bolestí. Už aby to všechno skončilo.

A pak se to stalo. Fred uslyšel hromovou **ránu**, tak hlasitou, že se otrásl celý pokoj. Za zavřenými víčky uviděl záblesk. Když otevřel oči, spatřil přímo nad televizorem jasnou světelnou kouli velikosti baseballového míče.

Fred zamrkal. Záře ho oslnila, ale musel se dívat. Uprostřed světelné koule viděl ohnivě oranžové jádro s jasnou bílou aurou a s ocasem, jaké mívají komety. Fred nebyl s to promluvit. Nic nechápal. Jen seděl a zíral na podivnou zářivou kouli. A pak koule vybuchla. Přímo před jeho očima. Prostě... **vybuchla**. Fred neslyšel žádný zvuk. A nebyl to vlastně výbuch, ale zdálo se, že z koule vyletěly nepatrné částičky světla do pokoje - a do Freda.

Fred ucítil, jak mu jakási neznámá energie naplňuje hrud'. Cítil teplo a celé tělo ho začalo pálit.

Konečně se mu podařilo promluvit. Podíval se na Anne, která seděla s otevřenou pusou na pohovce.

"Taky jsi to viděla, že jo ?" zeptal se, aby se přesvědčil, že se mu to jen nezdálo.

Anne přikývla. "Jsme mrtví ?" zeptala se.

"Nevím. Ale když půjdeme na druhou stranu pokoje a uvidíme, že nesesedíme ve svých křeslech, tak poznáme, že jsme živí." Freda překvapil jeho vlastní humor.

Oba pak šli na druhou stranu pokoje a tam se otočili. V jejich křeslech nikdo neseseděl. Fred se zhluboka nadechl. "Myslím, že jsme živí. Půjdu ven a zjistím, jestli to viděl ještě někdo jiný."

Než Anne mohla odpovědět, Fred už byl venku z bytu. Seběhl se schodů a vyšel do větru. Chodník byl plný spadaneho listí a větví. Když si prohlížel dům, aby zjistil, zda není poškozen, uslyšel z dálky houkání sirén. Na druhé straně ulice stáli dva muži a Fred šel k nim.

"Pěkná bouřka, co ?" řekl.

"Jo," řekl jeden z mužů a ukazoval na temná okna domů asi blok od nich. "Vypadá to, že jsou bez proudu."

Freda napadlo, že by se měl vrátit domů. Anne byla pravděpodobně vyděšená stejně jako on. Když vešel do bytu, všiml si, že není vyděšená, ale šokovaná.

"Víš, co jsi právě udělal? Uvědomuješ si, co jsi právě udělal?" zeptala se ho nedůvěřivě.

Fred se zarazil. Podíval se na své křehké tělo a pak zpátky na Anne. Co se s ním stalo? Pomalu si začal uvědomovat, že sešel se schodů, obešel dům a vrátil se po schodech nahoru. A nebyl ani udýchaný. Ještě před chvílí nebyl schopen dojít do koupelny, aniž by cítil strašnou bolest. A teď mu bylo dobře. Cítil se výborně! Co se s ním stalo?

"Udělám to ještě jednou," řekl nedůvěřivě. Pak šel na ulici a dvakrát obešel dům. "Cítím se skvěle," řekl Anne, když se vrátil. "Bolest zmizela."

Od té doby Freda už nic nebolí. Řekl to svému kardiologovi, ale ten o tom nechtěl mluvit. Fred tedy zavolal svému lékaři, který mu předepisoval léky proti bolesti.

"Frede, takové věci jsem slyšel už mnohokrát," řekl lékař. "A naučil jsem se nebýt příliš překvapen. Tak si užívej života a jestli tě něco začne bolet, tak zase přijď. Zatím mou pomoc nepotřebuješ."

Fred si opět užívá života. Něco se změnilo; nejen v jeho těle, ale také v jeho pohledu na život. Fred má dnes menší potřebu ovládat své okolí. Dokonce přestal pít a jeho děti a přátelé ho opět začali navštěvovat.

Zázračné uzdravení ho sblížilo s Anne. Často s ní hovoří o duchovních věcech a dokonce začal číst duchovní literaturu, jejíž filozofii otevřeně přijímá.

Aby dali něco své komunitě, Fred a Anne začali vydávat duchovně zaměřený bulletin, ve kterém diskutují o námětech těla, mysli a ducha. Fred se už neptá, proč se tak dramaticky uzdravil. Je mu jasné, že se to stalo proto, že má lidem co nabídnout, a aby to mohl dělat, musel se tělesně i duchovně uzdravit.

Anne věří, že to byl pro ně oba zázrak.

Naše okamžiky milosrdenství nejsou vždycky tak milosrdné. Občas nám Bůh uštědří pořádnou ránu. A někdy taková rána přijde v podobě zážitku, jež lze vysvětlit... jako něco nevysvětlitelného. Když se to stane, začneme se ptát, co se děje?

V Přátelství s Bohem je neobyčejné prohlášení.

"Dávám vám jen zázraky."

To znamená, že zázraky můžeme očekávat každý den. Abychom si jich však všimli, musíme si uvědomovat, že se dějí. Jinak je nepostřehneme.

Anebo je postřehneme. Protože je nelze nepostřehnout. Někdy je nemožné zázraky ignorovat. A to zjistili Fred a Anne.

Ještě než začneme tento úžasný zázrak zkoumat, rád bych vám řekl, proč jsou léčivé zázraky nutné.

Většina lidí se zanedbává. Nejen Fred, ale většina z nás.

V první knize **Hovorů s Bohem** se píše:

Všechny nemoci si způsobujeme sami. To si dnes uvědomují dokonce i konvenční lékaři.

Většina lidí to dělá nevědomě, takže když onemocní, nevědí, co se jim stalo. Mají dojem, že je něco postihlo, a nechápou, že si to způsobili sami.

Tak je tomu proto, že většina lidí žije nevědomě.

Lidé kouří a nechápou, proč dostali rakovinu.

Lidé jedí maso a živočišné tuky a nechápou, proč mají ucpané cévy.

Lidé jsou celý život rozzlobení a nechápou, proč trpí srdečními chorobami.

Lidé soutěží s druhými - nelítostně a pod nesmírným tlakem - a nechápou, proč dostali záchvat mrtvice.

Ne zcela zřejmou pravdou je skutečnost, že se většina lidí nakonec utrápí k smrti.

A v knize **Přijímání Boha**, která vyšla o pět let později, nacházíme tento komentář:

Zdraví je důsledkem souladu mezi vaším tělem, myslí a duchem. Když jste nemocní, snažte se zjistit, které části vašeho těla jsou ve vzájemném rozporu. Možná byste měli nechat své tělo odpočinout, ale vaše mysl neví, jak to zařídit. Je možné, že vaše mysl přemýšlí o negativních věcech nebo si dělá starosti o budoucnost a vaše tělo se nemůže uvolnit.

Vaše tělo vám ukáže pravdu. Prostě je pozorujte. Všimněte si všeho, co vám říká.

Budeme-li naslouchat svému tělu a budeme-li o ně pečovat, pak nám bude sloužit lépe. Zázrak, jež každý den očekáváme, bude zázrak, který sami způsobíme.

A teď si promluvíme o zázracích.

Říká se, že pokud jde o zázraky, neexistují žádné stupně obtížnosti. Neboť pro Boha není obtížné nic. Všechno je nejen možné, ale i snadné.

Ačkoli se zázraky neliší stupněm obtížnosti, existují rozdíly v jejich velikosti a druhu. Jsou velké zázraky a malé zázraky. Jsou rychlé zázraky a pomalé zázraky. Jsou vysvětlitelné zázraky a nevysvětlitelné zázraky.

Ne všechny zázraky se jeví jako léčivé. Fred Ruth se uzdravil, ale lidé by se neměli ptát, proč některému z jejich blízkých nepomohl zázrak. Dokonce i smrt může být zázrak, přestože si nepřejeme, aby zázrak tak vypadal.

Já definuji zázrak jako něco, "**co se stane správným způsobem ve správný čas**". Smrt pana Colsona, o které se píše v první kapitole této knihy, je dobrým příkladem. Stejně dobrým, ačkoli méně dramatickým příkladem je příběh muže, který zastavil Davidu Danielovi na newyorské dálnici.

Kdykoli se modlím, aby se stal nějaký zázrak, vždycky dovolím Bohu, aby rozhodl, jak zázrak bude vypadat. Říkám Bohu: "Tohle bych si přál, Bože, **ale jen tehdy, pokud to bude pro dobro všech zúčastněných**. Prosím tě, Bože, udělej to, co je pro všechny nejlepší. Věřím, že to uděláš. Amen."

Tímto způsobem se modlím už pětadvacet let a velice mě to utěšuje.

Už jsem řekl, že čím lépe si uvědomíme, že zázraky se dějí každý den, tím více zázraků budeme prožívat. Nicméně mnoho zázraků vůbec nevnímáme, protože je nepovažujeme za dost "zázračné".

Načasování zázraku je často mnohem zázračnější než to, co se stalo. Některé události lze vysvětlit snáze než důvod, proč k nim došlo. A proto takové události nazýváme spíš **synchronitou než zázrakem**.

Jindy je zázračný způsob, jak se něco stalo, nikoli sama událost nebo její načasování. Velice nepravděpodobný výsledek může být někdy způsoben řadou vysvětlitelných událostí, které se spojily neobvyklým způsobem. Pak tomu neříkáme zázrak, ale **šťastná náhoda**.

Někdy je určitá událost snadno vysvětlitelná a její načasování ani způsob nejsou neobvyklé. A přesto nás může ohromit fakt, že se **vůbec stala** a že se stala **právě nám**. I tomu říkáme spíš štěstí než zázrak.

Mnozí lidé nazývají Boží zázraky všemi možnými jmény jen proto, že buď nevěří v Boha, nebo nevěří v zázraky - anebo nevěří, že se zázrak může stát **právě jim**. A jestliže něčemu nevěříte, pak to nevidíte. Neboť vidíme jen to, čemu věříme.

Z toho důvodu někdy nevidíte, čím opravdu jste. Dokonce ani své vlastní já nepovažujete za zázrak. A přece je každý člověk zázrak. Zázrak, který se vyvíjí. Neboť jste se svým životem ještě neskončili a ani Bůh neskončil s vámi.

Tohle pochopil Fred Ruth v době, kdy si myslel, že brzy zemře. Bůh měl však jiný plán a proto vyzkoušel všechno, aby Freda probudil. Dokonce dal jeho manželce duchovní knihy a přiměl ji, aby s Fredem hovořila o duchovních věcech. Fred však neposlouchal. A tak si Bůh řekl: "Tak dobře... jak mohu zaujmout jeho pozornost..."

Mnohé z nás probudil vesmír podobným způsobem. Ale jak už jsem řekl, těmto zážitkům dáváme obvykle jiná jména:

Dočasné poblouznění.

Paranormální zážitek.

Výplod představivosti.

Nicméně jsou to zázraky.

Dějí se tyto věci opravdu ? Vidí lidé světelné koule, cítí proudění energie, slyší hlasy, které jim sdělují hluboké pravdy ? Skutečně se spontánně uzdravují, cítí jednotu s vesmírem, mluví s Bohem ?

Ano.

TICHÝ HLAS

Když jsem vydal **Hovory s Bohem**, lidé se mě často ptali: "Proč si Bůh vybral právě vás ?"

Už ani nevím, kolikrát jsem na tuto otázku odpovídal, ale vždycky jsem říkal: "Bůh si **nevybral** mě. Bůh si vybírá každého. Hovoří ke každému z nás. Nejde o to, ke komu Bůh mluví, jde o to, kdo mu naslouchá."

Bůh k nám hovoří každý den mnoha způsoby. Bůh nezná stud a chce-li nám něco říci, užívá k tomu všech možných prostředků. Třeba text písničky, kterou zítra uslyšíte v rádiu. Náhodnou poznámku přítele, kterého jste právě potkali na ulici. Článek ve starém časopise u kadeřníka. A samozřejmě k nám hovoří také přímo.

Musíte mu však **naslouchat**. Musíte si **uvědomovat**, že k vám hovoří. To není zbožné přání. To není žádná modlitba. Je to **realita**. Bůh k vám hovoří v okamžicích milosrdenství. Ale vy tyto okamžiky nepostřehnete, pokud nejste **pozorní**.

Opakuji to znovu a znovu, protože chci, abyste si to uvědomili. Chci, abyste otevřeli oči a uši. Chci, abyste probudili své smysly. **Neboť Bůh vám neustále posílá svá poselství.**

Chcete další příklady ? Chcete další důkazy ? Přečtěte si následující příběh o Dougu Furbushovi, který žije v Atlantě v Georgii.

Když se Doug s rodinou nastěhoval do svého nového domu, splnil se mu dávný sen. Několik víkendů strávil instalováním automatického systému na postřikování trávníku.

Ta práce ho bavila - rád kopal hlínu a pokládal nový trávník. Ušpinit si ruce od hlíny považoval za příjemnou změnu, neboť v zaměstnání, kde pracoval jako technologický poradce, seděl celý den u počítače.

Když se ohýbal nad lopatou, podzimní slunce ho hřálo na zádech.

"Jedu do supermarketu," zavolala na něho manželka. "Nepotřebuješ něco ?"

"Ne, díky, miláčku !" odpověděl Doug.

"Tak dobře. Vráť se za chvíli."

Doug se v duchu zasmál. Nepotřebuji vůbec nic na celém světě.

Měl všechno, co potřeboval. V tu chvíli měl pocit, že ve vesmíru není nic, co by chtěl změnit. Život mu připadal krásný. Všechno bylo krásné - slunce, které ho hřálo na ramenou, zvuk lopaty pronikající do země, ptáci švitořící ve větvích broskvoně. Potěšení z práce mu naplnilo všechny svaly v těle. Po zádech mu stékal pot.

Najednou uslyšel své jméno.

Dougu.

Někdo ho volal naléhavým **hlasem, jež neznal. Byl to zvláštní... tichý hlas.**

Doug se rozhlédl kolem sebe. Zahrada byla prázdná. Volala ho jeho žena ? Musela to být ona. Asi něco zapoměla a volala na něho. A když jí neodpověděl, došla si pro to sama.

Ano, to je ono.

Doug zapíchl lopatu do hromady hlíny, vylezl z příkopu a šel se podívat před dům. Nikdo tam nebyl. Auto jeho ženy bylo pryč.

Hmm. Možná jsem byl na slunci příliš dlouho, řekl si a šel zpátky na zahradu.

Dougu !

Hlas byl teď naléhavější.

Jdi najít Gael !

Doug se na místě zastavil. **Co to je ? Určitě jsem to slyšel,** ujišťoval se. **Ale odkud ten hlas přichází ? A proč mám hledat Gael ?**

Jeho dcera se před chvílí vrátila z kluziště a šla přímo do svého pokoje. Připadala mu trochu zamklá, ale Doug měl tolik práce, že s ní ani nemluvil. Koneckonců jí bylo už třináct let. Doug se usmál. Bude mít své **nálady**.

Ale najednou dostal strach... něco nebylo v pořádku. Proč mu ten hlas říkal, aby šel hledat Gael ?

Doug dlouho nepřemýšlel. Okamžitě se rozběhl k domu, otevřel dveře, ani si nezul boty špinavé od hlíny a vyběhl po dvou schodech nahoru.

Dveře Gaelina pokoje byly zamčené jako obvykle. Pokoj byl její vnitřní svatyně. Doug to chápal. Ale najednou měl podivný pocit, něco tu nehrálo.

"Gael ?" řekl a zaklepal.

Žádná odpověď.

Doug zabouchal hlasitěji. "Gael, jsi tam ? Stalo se něco ?

Opět žádná odpověď.

"Gael, otevři !"

Pak uslyšel její tichý, tlumený hlas.

"Nech mě na pokoji... tati."

Je tedy v pořádku, aspoň se ozvala. Ale Doug ji chtěl vidět.

"Gael, otevři dveře. Okamžitě."

Chvilku čekal. **Budu muset dveře vyrazit,** řekl si. Pak uslyšel cvaknutí zámku.

Gael pootevřela dveře a běžela zpátky k posteli. Vlezla pod deku a přikryla si hlavu. Její tělo se otřásalo tichými vzlyky.

"Co se stalo, miláčku ?" zeptal se Doug a šel k ní. "Co se ti stalo ?"

Uslyšel stejnou odpověď: "Nech mě na pokoji, tati."

Když se pořádně rozhlédl po pokoji, uviděl na pokrývce krev. Byla to jen malá skvrna, ale viděl ji, dotkl se jí a byla vlhká.

"Gael, mluv se mnou. Poranila ses ?"

Gael neodpověděla.

"Prosím tě, řekni mi, co se stalo. Kde se tu vzala ta krev ?"

Gael si sundala deku z hlavy. Oči měla napuchlé a červené... a zápěstí taky. Řízla se do zápěstí.

"Gael, miláčku, co jsi to udělala ?" vykřikl Doug. Chytil ji za ruku, aby se lépe podíval. Okamžitě viděl, že to není vážné. Rána nebyla hluboká. Nicméně krvácela. Doug se rozběhl do koupelny pro ručník. "Proč jsi to udělala, Gael ?" volal přes rameno. "Co se ti stalo ?"

Gael vzlykala. "Je mi to strašně líto, tati, ale už to dál nevydržím."

"Co nevydržíš ?"

"Všichni mě nenávidí."

"Ach, Gael... to není pravda," řekl Doug, když se vrátil s ručníkem k posteli.

"Ty nic nevíš, tati. Nemám žádné přátele. A jediná spolužačka, kterou mám ráda, se ke mně chová hrozně. Jeden den mě má ráda a druhý den mě nenávidí a pomlouvá mě."

Doug jí utřel zápěstí teplou žínkou.

"Dnes na kluzišti byla tak krutá. Už to dál nevydržím. Minulý týden mě pozvala na oslavu svých narozenin. Byla jsem tak šťastná. A dnes mi přede všemi řekla, že si to rozmyslila a že tam nemám chodit. Když jsem to slyšela, chtěla jsem na místě umřít."

"Gael, nic není tak hrozné, aby sis kvůli tomu brala život. Kamarády si najdeš. Jsi dobrý a krásný člověk. Hodně lidí s tebou bude chtít kamarádit." Doug pokračoval: "Přece si opravdu nemyslíš, že nemá cenu žít ? A co my, tvoji rodiče ? My tě milujeme."

V tu chvíli dole bouchly domovní dveře. "Tak už jsem doma. Chcete vidět, co jsem koupila ?" volala radostně Dougova žena. "Halóóó ! Kde jste všichni ?"

"To je tvoje matka. Půjďme si s ní promluvit. Bude jí zájmat, co se s tebou děje." Doug zavázal Gael ručníkem zápěstí. "Musíme tě odvézt k doktorovi. Tak pojď."

Gael neochotně vstala, zakrvácený ručník si držela na pořezaném zápěstí. Doug si všiml hlíny, která mu spadala z podrážek na růžový koberec. Něčím tak nedůležitým se teď nebude zabývat, řekl si a zvedl oči k nebi, aby poděkoval Bohu. Když uviděl malé hvězdičky, které si Gael přilepila na strop, vzpomněl si na ten tichý hlas...

Byl to **hlas Boha**. Doug si tím byl naprosto jistý. Když ho ten hlas zavolal ze zahrady, zachránil jeho dceři život. Doug nechtěl ani pomyslit na to, co by se stalo, kdyby Gael nenašel. Uvědomil si, že potřebuje pomoc, a rozhodl se, že udělá všechno, aby ji dostala.

Následující týdny byly obtížné, neboť Gael musela chodit k různým poradcům a lékařům. Ale výsledky byly úžasné. Nakonec překonala depresi a našla vůli žít. Rodina ji zahrnovala láskou a její vztahy s kamarády se zlepšily. Gael pochopila, že drastické okamžiky nevyžadují drastická opatření.

Lékaři zjistili, že Gael trpěla chronickou depresí. Doug byl přesvědčen, že kdyby se jí nedostalo lékařské pomoci, našla by si nějaký jiný způsob, jak se zabít. Bůh měl však jiné plány. Dnes je Gael šťastná osmnáctiletá dívka, která studuje oceánografii.

A Doug ? Ten je hluboce vděčný. A velice dobře si uvědomuje, že Bůh k lidem hovoří.

Většina lidí tomu ovšem nevěří. Naše společnost -a mnohá náboženství - nás učí popírat možnost, že by s námi Bůh mohl mluvit. Bůh s námi prý **mluvil**, ale to bylo už dávno, a nikdy nemluvil k obyčejným lidem. Svě myšlenky zjevil jen velice neobyčejným lidem za velice neobyčejných okolností.

Když tito "neobyčejní" lidé náhodou jeho myšlenky zapsali, začalo se těmto textům říkat posvátné knihy. Psaní "obyčejných" lidí bylo považováno za kacírství.

George Bernard Shaw řekl: "Všechny velké pravdy jsou zpočátku považovány za rouhání."

Naším úkolem je nepopírat zkušenosti naší vlastní duše, naší vlastní mysli a našeho vlastního těla. Naopak o nich musíme hovořit - jasně a nahlas, aby to všichni slyšeli. To však není vždycky snadné.

V minulosti, když zkušenosti mé duše, mysli nebo těla odporovaly tomu, co bylo považováno za možné nebo pravdivé, vždycky jsem je popíral. To dělá mnoho lidí. Alespoň dokud neexistují přesvědčivé důkazy, jež nikdo nemůže popřít.

Bill Colson svou zkušenost nepopíral. Naopak o ní veřejně hovořil na pohřbu svého otce. Ani Bill Tucker svou zkušenost nepopíral. A nepopíral ji David Daniel, Fred a Anne Ruthovi, Gerry Reid a mnoho dalších "obyčejných" lidí, jejichž příběhy jsou v této knize. Všichni tito lidé **vědí**, že Bůh působí v jejich životě a že hovoří ke všem lidem. Myslíte si, že o tom pochybuje Doug Furbush ?

Mohu vám říci, že ne.

Ale musíte si uvědomit, že jeho zkušenost není tak neobvyklá.

Robert Friedman z nakladatelství Hampton Roads vydal **Hovory s Bohem**. Když jsem mu poprvé řekl, že chci napsat knihu **Chvilé milosti**, a když jsem mu vysvětlil, o čem to bude, okamžitě mi řekl: "Takový moment jsem zažil !"

"Opravdu ?" zeptal jsem se ho.

"Jistě. Vím naprosto přesně, o čem mluvím."

"Tak mi o tom vyprávěj. Co se stalo ?"

"Bylo mi šestnáct," začal Bob, "a právě jsem se naučil řídit. Bylo to v Portsmouth ve Virginii."

"Hmm."

"Jednoho dne jsem přijížděl po vedlejší silnici k dálnici. Po obou stranách silnice byly keře. Bylo špatně vidět, ale na křižovatce byly semaforey, takže na tom ani tak nezáleželo.

Když se rozsvítila zelená, už jsem chtěl šlápnout na plyn, ale v tu chvíli mi nějaký hlas řekl **'stop !'** Nic víc, prostě **stop !** V autě se mnou nikdo nebyl a já slyšel ten hlas a ten hlas mi říkal **stop !**

A tak jsem šlápl na brzdu. To je automatická reakce. Vůbec jsem o tom nepřemýšlel. Prostě jsem šlápl na brzdu. A najednou přes křižovatku projelo auto ! Ten chlap přijel z levé strany a já ho přes ty keře vůbec neviděl, ale jel jako blázen.

Kdybych byl nezastavil, naboural by přímo do mě. Na moji stranu. Ani na okamžik nepochybuji, že bych byl mrtev.

Tak mi řekni, co to bylo za hlas. Byl to hlas anděla, mého strážného anděla ? Nebo hlas Boha ? To nevím. Dokonce si ani nemyslím, že je v tom nějaký rozdíl. Všechno je projevem Boha, že ano ? Pamatuji se jen, že **jsem slyšel ten hlas**. Řekl jen jediné slovo, ale zachránil mi život."

"To je úžasné !" řekl jsem. "A kdyby nebylo toho okamžiku milosrdenství, dnes by nebyly tyhle **Chvíle milosti**. Tím myslím tuhle knihu. Protože bys tu dnes nebyl, abys ji mohl vydat. Dokonce bys tu nebyl ani v době, kdy jsi vydal **Hovory s Bohem**."

"To máš pravdu."

"Takže Bůh měl pro tebe jiný plán."

"Myslím, že měl plány pro nás oba."

Tak vidíte. Myslím, že každý člověk má v životě alespoň jeden takový zážitek. A vůbec mě to nepřekvapuje. Řekl jsem Bobovi, že jsem se rozhodl napsat tuto knihu, protože jsem chtěl dokázat, že zážitky, které jsem popsal v **Hovorech s Bohem**, nejsou tak neobvyklé. Neobvyklé je pouze to, že jsem ochoten o nich mluvit. A také to, že jsem si je podrobně zapisoval, abych mohl napsat knihu. Ale samotný fakt, že ke mně hovořil Bůh, je velice běžný.

Až budete někdy v Indianapolis v Indianě, zeptejte se Carolyn Lefflerové. Tady je její příběh jejími vlastními slovy...

(6)

BŮH TAKÉ ZPÍVÁ ?

"Mami, nemysli pořád na tátu," řekl mi můj pětiletý syn a podíval se mi přímo do očí. "Všechno bude v pořádku."

Byla jsem samozřejmě překvapena. Vezla jsem Erika do školy a přemýšlela o nastávajícím rozvodovém řízení. Už jsem se smířila se skutečností, že moje manželství skončilo, ale nevěděla jsem, jaký to bude mít vliv na Erika.

On a otec si byli velice blízcí. Chtěla jsem Erika chránit před krutou realitou, a proto jsem mu neřekla, že otec s námi už nebude žít, ale Erik byl velmi inteligentní a citlivý, takže to pochopil sám.

Když otec odešel, Erik začal nosit svou bundu s kapucí obráceně, aby mu kapuce zakrývala obličej. Přes veškeré moje domlouvání si skrýval tvář, kdykoli mohl. Ale dnes se zdálo, že vyšel ze svého úkrytu, aby mě utěšil.

"Děkuji, miláčku. Máš pravdu. Všechno bude v pořádku."

Opět mě udivila jeho schopnost číst moje myšlenky. Erik byl velice intuitivní dítě už od narození. I ve chvílích, kdy jsem to nejmíň čekala, věděl přesně, co si myslím, jako bychom spolu komunikovali telepaticky. Často jsme hráli hru, kterou jsme nazývali "zavolej mě domů svou myšlenkou". Například když byl Erik na hřišti a já chtěla, aby se přišel naobědvat, soustředila jsem na něho své myšlenky a v duchu jsem ho zavolala. A Erik brzy přišel a věčně říkal: "Tak už jsem tady, mami."

Erik byl jiný než většina ostatních dětí. Když začal chodit do školy, viděla jsem, že mu spolužáci nerozumějí a že se kvůli tomu často cítí osamělý. V důsledku toho měl velice bohatý vnitřní život. Často vstupoval do světa své představivosti a ztrácel pojem o realitě. Realitou se mu **stávaly** jeho představy.

Jednou, když mu bylo asi osm let a začal se ve škole nudit, ponořil se do svého imaginárního světa. Představoval si, že je tygrem, který číhá v džungli na svou kořist. Když se plížil hustým, zeleným křovím, uviděl opici. Okamžitě se na ni vrhl.

"Eriku! Co to děláš?" uslyšel učitelku. Když se vrátil do reality, byl šokován. Seděl na podlaze a kousal dřevěnou lavici! Pokorně se učitelce omluvil. Později mi řekl, že nevěděl, jak své chování vysvětlit, ale měl dojem, že učitelka už dávno ztratila zájem pochopit ho.

Vždycky jsem věděla, že Erikův imaginární svět je příznakem zvýšené citlivosti k obvyklým bolestem dětství. Erika zraňovaly i takové věci, kterých si ostatní děti ani nevšimly.

Tento rys jeho povahy se projevil obzvlášť nebezpečným způsobem, když bylo Erikovi asi deset. Jednou o přestávce požádal kamaráda - myslím, že se jmenoval Jason - aby si s ním hrál. Jason mu řekl: "Nemůžu. Budeme hrát s klukama fotbal. Chceš hrát s námi?"

Erik se zarazil. Když hrál posledně fotbal, dostal míčem do oka a přišel domů s monoklem. "To mě ani nenapadne," odpověděl.

"Ale já jdu hrát fotbal," řekl Jason. "Dělej si, co chceš." V jeho tónu bylo něco definitivního, a to se Erika dotklo. Pravděpodobně si myslil, že si s ním Jason nechce hrát, protože ho nemá rád, a že ho tedy nemá rád **nikdo**.

Jestliže si to **opravdu** myslil, muselo to pro něho být nesnesitelné. Našel na zemi švihadlo, které někdo odhodil, a bez dlouhého přemýšlení vylezl na metrovou zídku. Jeden konec švihadla přivázal na plot, druhý si uvázal kolem krku a skočil dolů.

Naštěstí ho viděla učitelka, která zavolala druhou učitelku, a švihadlo mu odvázaly.

Erik se moc neporanil, ale vystrašil všechny k smrti. Okamžitě mi ze školy zatelefonovali, a když jsem seděla s Erikem u ředitele, tekly mi po tváři slzy.

"Miláčku, proč jsi to udělal ?" zeptala jsem se ho. "Copak nevíš, že se nám můžeš svěřit se vším, co tě trápí ? Všechno můžeme vyřešit společně. Já tě miluji. Otec tě miluje. A Bůh tě miluje."

"Ale nemiluje mě nikdo ve **škole**," fňukal Erik.

Položila jsem mu ruku na rameno. Nevěděla jsem, jak mu pomoci.

Když jsem o tom hovořila s dětským psychologem, rozhodla jsem se, že se k té příhodě už nebudu vracet. Psycholog i učitelé byli přesvědčeni, že to bude nejlepší. Chtěla jsem pro něho udělat všechno, abych mu vynahradila odchod otce.

Naneštěstí mi nedal šanci.

O dva dny později se znovu pokusil oběsit. Tentokrát na háčku ve skříni na šaty. Byla jsem nucena učinit obtížné rozhodnutí a odvezla ho na psychiatrickou kliniku. Neměla jsem jinou možnost.

Když jsme přijížděli do nemocnice, v duchu jsem plakala. Říkala jsem si: **přece nemohu nechat své dítě v tomhle neznámém prostředí. Vždyť je mu teprve deset !** Nevěděla jsem, zda si Erik vůbec uvědomuje, že teď bude odloučen nejen od otce, ale také ode mne a od všeho, co má rád - od domova, který byl jeho útočištěm.

"Neboj se, mami. Všechno bude v pořádku. Můžeš mě navštěvovat."

Erik opět četl mé myšlenky. Nechápala jsem, **jak může být dítě tak intuitivní a zároveň tak zmatené ?**

Když jsme přijeli do nemocnice, jeden z pečovatelů nás provedl budovou. Nebylo to nepříjemné místo, ale přece jen to byla nemocnice. Hovořili jsme s lékaři a zdravotními sestrami a nakonec jsme se rozloučili. Celý týden Erika neuvidím. Myslela jsem, že to nevydržím. Tolik mě potřebuje; bude strašně opuštěný. **Proč se tohle muselo stát ?**

Když jsem jela domů, byla jsem zoufalá. Poslední dobou jsem potlačovala všechny své pocity. Snažila jsem se být silná kvůli Erikovi, ale teď jsem neměla důvod zadržovat slzy.

V duchu jsem se ptala: "Proč se tohle **děje ?** Kdo pomůže **mně...** Jsem tak sama, jsem strašně **osamělá !**" Musela jsem se přemáhat, abych se v autě nezhroutila.

Když jsem přijela domů, svalila jsem se na postel v šatech a schoulila se pod dekou. Hlasitě jsem plakala a přála si, aby mě někdo obejmul a utěšil. A náhle jsem uslyšela neznámý hlas: **Carolyn, ty nejsi sama.**

Posadila jsem se na posteli a překvapeně se rozhlížela po místnosti. Nikdo tam nebyl.

Já jsem s tebou.

Opět jsem slyšela ten hlas. Ten hlas, který přicházel odnikud. Tentokrát jsem však nebyla překvapená. Byla jsem naprosto klidná. Najednou jsem věděla, kdo ke mně mluví.

Hlas mě něžně objal a pronikl celou mou bytostí. Po chvíli jsem usnula hlubokým spánkem.

Když jsem se ráno probudila, místnost byla zalitá sluncem. Poprvé po dlouhé době mi naplnila srdce naděje. Když jsem se oblékala do práce, dokonce jsem si zpívala. Měla jsem pocit - **věděla** jsem -, že Erik bude v pořádku. A také jsem věděla, že se z toho všeho dostanu... s pomocí Boží.

Na cestě do práce mě však přepadly pochybnosti.

Nebud' naivní, říkala mi moje rodičovská mysl. **Myslíš, že se všechno zlepší jen proto, že Bůh je najednou na tvé straně ?**

Bylo to hrozné. Nenáviděla jsem, když mi můj praktický, občas skeptický rozum nedovoľoval cítit se dobře -obvykle právě ve chvílích, kdy jsem začala všechno zvládat. **Přestaň s tím !** nařídila jsem sama sobě. **Takhle nemysli ! Ach Bože, pomoz mi. Dokaž mi, že to je pravda, že tu opravdu jsi a že nežiješ jen v mých představách.**

Impulzivně jsem začala hledat něco, co by mi zlepšilo náladu. Natáhla jsem ruku a pustila rádio. Auto se okamžitě naplnilo hudbou. "Teď a navždy," slyšela jsem. "Vždycky budu s tebou."

Sjela jsem na krajnici a zastavila.

A rozplakala se.

Od té doby uplynulo už mnoho let. A Bůh svůj slib dodržel. Stále je se mnou. Erik překonal problémy svého dětství a dnes je z něho cílevědomý mladý muž, který se rozhodl stát se kabaretním umělcem a vytrvale jde za svým snem. Inspiruje ho poselství **Hovorů s Bohem**, stejně jako mě.

Všechno se nám podařilo.

Nikdy nepochybujte o tom, že Bůh přijde, kdykoli ho zavoláte. Ale také nezapomínejte, že přichází v mnoha podobách.

Jak už jsem řekl, Bůh nezná stud. Zápletka filmu, který příště uvidíte. Reklamní slogan na obrovské vývěsní tabuli za rohem další ulice. Náhodná poznámka hosta u vedlejšího stolu v restauraci. "Všechny tyto prostředky jsou moje," říká Bůh v **Hovorech s Bohem**. Udělá cokoli, abychom pochopili všechno, co je třeba pochopit, abychom viděli všechno, co je třeba vidět.

Nikdy nezapomenu příběh, který mi před několika lety vyprávěla jedna starší paní. Myslím, že se jmenovala Gladys. Měla nějaké problémy, a když si přečetla mou knihu, tak tomu, co tam stálo, nevěřila.

"Tak dobře, Bože," vyštěkla jednoho dne, když chodila po svém malém bytě. "Jestli existuješ, jak tvrdí Neale, tak se mi ukaž. Dej mi nějaké znamení. **Jakékoli** znamení. Je mi to jedno. Prostě mi dej znamení, že existuješ a že jsi **tady v tomto okamžiku.**"

Nic se nestalo.

Gladys se posadila na stoličku v kuchyni a usrkávala kávu.

A nic se nedělo.

Gladys se posadila zpátky do houpacího křesla, zavřela oči a čekala.

Opět nic.

"Jasně," zabručela Gladys. "Co jiného jsem mohla čekat."

Znechuceně vstala a pustila televizi. V tom okamžiku zbledla. Málem se jí podlomily nohy. Tvář jí ztuhla údivem. Na obrazovce viděla dvě obrovská slova:

Ó, BOŽE

Film s Johnem Denverem a Georgem Burnsem právě začínal a název se objevil na obrazovce zrovna ve chvíli, kdy Gladys televizi zapnula. Neumíte si představit, co jí v tom okamžiku probíhalo hlavou.

Později se tomu smála, ale už nikdy nepochybovala o existenci - nebo přítomnosti - Boha.

Tady vidíte, že Bůh se nám zjevuje v mnoha podobách. Ne všechny jsou božské. Nebeská poselství nepřicházejí vždycky v nebeském balení, jak byste možná očekávali. Mohou být doručena v podobě populární písničky. Nebo v podobě titulků dvacet let starého filmu. Nebo v podobě velice populární, byť nepravděpodobné knihy.

Boží poselství jsou jen málokdy doprovázena nebeskými harfami nebo doručována anděly.

Málokdy.

Ale neříkám, že nikdy...

(7)

POSEL Z NEBES ?

Denisa Morelandová se podívala na novopečenou matku, která ležela na nemocniční posteli vedle ní. Mladá matka kojila svou novorozenou dceru a šťastně se usmívala.

Proč také nemohu držet své vlastní zdravé dítě ? ptala se Denisa Boha. **Proč má table žena své dítě v náruči, zatímco mé dítě bojuje o život ?**

Psal se rok 1976, rok dvoustého výročí americké nezávislosti. Zatímco ostatní oslavovali život, svobodu a právo na štěstí, Denisa hledala důvod k životu. Po dvou potratech v osmnácti letech konečně donosila dítě. Ale stalo se něco strašného. V posledních týdnech těhotenství začala její vlastní krev napadat krev dítěte, takže bylo nutné ukončit těhotenství císařským řezem. Malý Adam teď bojoval o život a lékaři Denise řekli, že její syn nemá velkou naději na přežití.

"Je tak maličký a tak krásný," říkala si smutně Denisa, když se dívala, jak leží v chladné postýlce a z různých částí těla mu vycházejí různé trubičky. Chtěla ho vzít do náruče, chtěla ho zahřát a ujistit o své lásce. Adam vážil necelá tři kila a Denisa nemohla pochopit, jak tak bezmocné stvoření může úspěšně bojovat o život.

Adam však bojoval. A zároveň s ním bojovala i Denisa - bojovala proti své nenávisti k mladé ženě na vedlejší posteli, která každých pár hodin láskyplně kojila své dítě. A bojovala také proti své nenávisti k Bohu, který ji zřejmě opustil.

Situaci ještě zhoršovala ponurá scéna za nemocničními okny; město bylo zapadlé sněhem. Nemocnice byla odříznutá od vnějšího světa, takže nepřicházeli žádní návštěvníci. Denisa byla uvězněna v realitě, kterou nechápala - a nemohla se smířit s tím, že její syn může zemřít.

Když ležela v posteli už třetí noc a snažila se nemyslet na to, že se z nemocnice možná vrátí bez svého dítěte, naplnil ji vztek:

Jak mi tohle můžeš dělat, Bože ? Copak jsi mi dal tohle dlouho očekávané dítě jen proto, abys mi je zase vzal ?

Protože si už nevěděla rady, vzala pero a papír a začala psát dopis přítelkyni, se kterou si už dlouhé roky dopisovala. Byla zvyklá vylévat si své city do dopisů této přítelkyni a tentokrát to potřebovala víc než kdy předtím.

Denisa si stěží uvědomovala, co píše, ale psala jednu stránku za druhou, až se nakonec příšerná bolest v jejím srdci zmírnila. Najednou si uvědomila, že už nevylévá své srdce přítelkyni, ale že hovoří k Bohu. Přestala psát a přečetla si, co napsala.

"Můj syn je pro mě opravdovým požehnáním a moc ho miluji. Je synem Božím, i když jsem ho porodila já. Ačkoli nevím, proč by mi ho Bůh chtěl vzít, uvědomuji si, že tomu nemohu zabránit. Jestliže si chce Adama vzít k sobě, budiž. On mi ho dal, a tak si ho může vzít zpátky. Musím věřit, že existuje nějaký důvod, nějaký Boží plán.

A proto, nejvyšší Stvořiteli, udělej to, co je v zájmu vyššího dobra. Ať se stane tvá vůle, nikoli vůle má.

Tehdy si Denisa poprvé v životě uvědomila, že hovoří s Bohem. Samozřejmě že k němu mluvila už předtím, ale nikdy neměla pocit, že s někým opravdu **komunikuje**. Ale tentokrát si byla jistá, že opravdu hovořila k Bohu. A navíc měla pocit, že ji Bůh **slyšel**, že s ní souhlasil a že jí něco sdělil. Přinesl jí porozumění. Kde jinde by vzala ta slova, která napsala do dopisu ? Určitě to nebyly **její** myšlenky.

Aspoň ne dosud.

Denisa cítila zvláštní klid, položila dopis na stolek vedle postele a poprvé za tři dny usnula hlubokým spánkem.

"Dobrý den, Deniso," pozdravila ji sestra a něžně jí položila ruku na rameno. "Přišla jsem ti říci, že dneska vezmeme Adamovi krev, abychom zjistili, zda potřebuje transfuzi."

Ačkoli se ještě úplně neprobudila, Denisa pochopila, co to může znamenat. Jestliže bude Adam potřebovat transfuzi, může dojít ke komplikacím. Nová krev mu může zachránit život, nebo jej může také ukončit.

"Neztrácej víru," řekla Denise sestra a odešla potichu z pokoje.

Denisa si uvědomila, jak snadné je vyslovit ta slova a jak obtížné je neztrácet víru v takové situaci. Dívala se z okna a hledala na obloze bledé zimní slunce. Jako by ani nebylo ráno. Všude bylo takové ticho. Jak dokonale tlumí sníh všechny zvuky, říkala si Denisa. Představovala si, jak drží svého syna, a pak viděla, jak ho zvedají ruce Boží. Znovu se pomodlila: "Staň se tvá vůle."

Najednou se cítila podivně slabá. Pak ucítila ostrou bolest v břiše. V pokoji se setmělo. Denisa pozorovala se zvláštní lhostejností, jak se jí pokoj pomalu ztrácí před očima... až nakonec úplně zmizel. Ztratila vědomí.

"Jestli chceš, můžeš jít domů," uslyšela Denisa. Když otevřela oči, vedle postele uviděla krásnou ženu. Co se jí stalo? A kdo je ta krásná žena? Denise se točila hlava. Zdálo se jí, že melodický hlas té ženy vychází odněkud z její vlastní hlavy.

Žena se podívala Denise do očí. "Otec je připraven tě přijmout, pokud si to přeješ. Ale musím ti říci, že tvá práce na této zemi ještě není hotová. Smysl tvého života není naplněn. Tvůj syn bude žít. A je mnoho věcí, které se ještě musíš naučit."

Žena měla na sobě krásné černé šaty z šifonu. Tmavé vlasy jí splývaly na ramena. Denisu napadlo, že anděl by měl bílé šaty, ale nepřipadalo jí to divné, protože ta žena byla tak krásná. V očích měla soucit a lásku - tolik lásky, že to Denisa stěží chápala.

"Bůh respektuje každou tvou volbu," říkala žena. "Zvolila sis obtížnou zkušenost, ale ta tě připraví na tvou službu bližním, pokud se rozhodneš tu zůstat. Znovu a znovu budeš muset spoléhat na svou víru."

Denisa věděla, že se jí nabízí příležitost - buď žít na tomto světě, nebo odejít za novým dobrodružstvím. Věděla, že život je vzácný. Ale také velice těžký. Copak celý život nebojovala s bolestí a strachem?

I v tomto okamžiku bojovala s příšernou představou, že její syn možná zemře a ona zůstane do konce života bezdětná. Mohla se rozhodnout, že odejde. Tato andělská bytost jí nabízela, že ji odvede zpátky k Otci, kde by měla klid.

Ale Denisa věděla, že tu chce zůstat. Její syn bude žít! I ona se časem uzdraví a bude se starat o rodinu. Otočila se k té andělské bytosti a viděla, že se usmívá, protože už věděla, jak se Denisa rozhodla.

"Jsem stále s tebou," řekla žena a zmizela.

Denisa zamrkala... a uviděla nad sebou zdravotní sestru, která jí přinesla malého Adama. S neuvěřitelnou radostí po něm vztáhla ruce.

Když Denisa Morelandová psala dopis své přítelkyni, stalo se něco krásného. Denisa překonala svůj hněv a smířila se s tím, co se dělo. Byl to rozhodující okamžik v jejím životě.

V knize **Přátelství s Bobem** se píše:

Přijmi to a nebraň se zlu. Neboť to, čemu se bráníš, trvá. Změnit můžeš jen to, co přijímáš.

Přijímej s láskou všechno, co prožíváš, neboť pouze tak to můžeš změnit. Nežádoucí situace můžeš v jistém smyslu "umilovat k smrti".

Raduj se, neboť dokonalý výsledek je na dosah ruky. Nic ti nemůže vzít radost, neboť radost je to, čím opravdu jsi. Proto ke každému problému přistupuj s radostí.

Denisina zkušenost je nádhernou ilustrací toho, jak k nám přichází Boží moudrost, dokonce i ve chvílích, kdy to nejméně očekáváme. A možná se to stává především v těchto chvílích.

Denisa vytáhla list papíru a začala psát dopis přítelkyni. Než se nadála, psala dopis Bohu. A ten dopis ji utěšil. Moudrost, kterou vyjadřovala, byla míněna pro ni, a byla jí doručena skrze ni samu.

V **Hovorech s Bobem** jsme znovu a znovu nabádáni, abychom hledali moudrost ve své vlastní duši. Říká se tam, že naše duše je tou částí naší bytosti, která je nejbližší k Bohu.

Denisa přišla do styku s touto částí "náhodou". (Náhody samozřejmě neexistují, ale vy víte, co tím myslím.) Denisa začala psát přítelkyni a nakonec psala **někomu jinému**.

Představte si, co by se bylo stalo, kdyby začala psát Bohu ! Kdyby mu **začala** psát vědomě...

Nemyslíte si, že by napsala knihu, že ne ?

Její zkušenost nám také ukazuje, jak hrozně se mýlíme, když nevěříme, že nám Boží poselství přinášejí andělé. Ve skutečnosti jsou to vždycky andělé.

V té či oné podobě.

Ale je to pravda ? Existují vůbec andělé ? Opravdu ?

Ano. Existují.

Dávají na nás pozor. Pečují o nás. A jakmile náš pobyt na zemi skončí, odvádějí nás domů. Jsou s námi celý život, ve dne v noci.

Vzpomeňte si, co Denise řekl její anděl. "Jsem stále s tebou." A nelhal. Andělé nelžou. Žehnají nám, chrání nás a vedou nás k tomu, co je pro nás nejlepší.

Přicházejí k nám v našich snech, v našich meditacích, a dokonce i tehdy, když bdíme. Ale teď vám řeknu něco zajímavého. Věřím, že andělé k nám přicházejí také v podobě "skutečných lidí".

Myslím, že to je fantastické, ale světu trochu fantazie neuškodí. A lze to chápat i jinak. V **HSB** se říká: "Posílám vám jen anděly."

To znamená, že **každý** člověk je anděl ! Všichni andělé přicházejí od Boha a vstupují do vašeho života s určitým posláním. Toto "poslání" lze možná pochopit jen na úrovni duše, ale je **známo** jak andělu, tak vám.

Překvapuje vás to ?

Tak poslouchajte. V hloubi duše možná dobře víme, proč vstupujeme do života druhých lidí. Proto "vysíláme" **vibrace**, které oznamují náš záměr. Takže když někoho potkáte, občas cítíte, že mezi vámi "k něčemu dojde".

Řeknu vám, co se stalo, když jsem se poprvé setkal s Nancy, která je dnes mou manželkou. Jakmile ke mně přišla, okamžitě jsem věděl, že se něco stane. Prostě jsem to věděl.

Také jste někdy měli ten pocit ?

Měli ?

A myslili jste si, že si to jen vymýšlíte ?

Nic jste si nevymýšleli.

Nancy se ke mně přiblížila na dva metry a už jsem měl ten pocit. Nezvonilo mi v uších a ani mi netlouklo srdce. A před očima se mi nedělaly mžitky. Ale ten pocit byl stejně silný. Cítil jsem, že musím být ve střehu. Jinak to popsat neumím. Uvědomil jsem si, že se musím **probudit**.

A najednou jsem v duchu uslyšel tato slova: "**Tato žena bude pro tebe velice důležitá.**"

Nevěděl jsem, co to znamená. Neměl jsem ani tušení, co se děje. Ale mohu vám říci, že jsem ten okamžik prožíval velice intenzivně.

Myslím, že to byla chvíle Boží milosti.

Později, když jsem přemýšlel o tom, jakou roli chci hrát v Nancyině životě a jakou roli chci, aby ona hrála v mém životě, vzpomněl jsem si na ten okamžik. A i když vám to může připadat trochu bláznivé, učinil jsem své rozhodnutí na základě toho okamžiku. A nikdy jsem toho nelitoval.

Takže lidé přicházejí do vašeho života s určitým posláním. Nikoho nepotkáte náhodou. Ani "náhodného" chodce na ulici. Ani servírku v restauraci.

Nikoho nepotkáte náhodou.

Jsme-li pozorní, všímáme si lidí, kteří vstupují do našeho života, a ptáme se, co nám mohou nabídnout. Co se děje ? Jaký dar mohu přijmout ? A co mohu darovat ?

Možná do vašeho života přichází anděl, jako se to stalo Denise. Nemyslete si, že si to "pouze představujete", že to je pouhá fantazie. Co byste si mysli, kdyby to byla **realita** ?

Může to být anděl na školním hřišti - učitelka, která vidí Erika přesně v okamžiku, kdy si uvazuje švihadlo kolem krku a připravuje se skočit se zdi. Nemyslete si, že je to pouhá shoda okolností nebo prostě "štěstí". Co byste si mysli, kdyby to bylo součástí **plánu** ?

Tím andělem může být sám Erik, který hraje svou roli proto, aby ostatní mohli hrát svou. Nemyslete si, že to je nějaká "fantastická teorie". Co byste si mysli, kdyby to **byla pravda** ?

A můžete to být i vy.

Napadlo vás to někdy ?

Možná jste andělem v životě druhého člověka. Neříkejte, že to není možné. Co byste si mysli, **kdyby tomu tak bylo** ?

A tak tomu je.

Jde jen o to, zda tomu věříte.

Někteří lidé to "pochopí" okamžitě. **Jiní... jiní jsou** trochu tvrdohlaví a nějaký čas jim to trvá.

Podívejte se například na Gerryho Reida...

ŠTĚSTÍ V NEŠTĚSTÍ

Gerry Reid mi vyprávěl o jednom muži, který měl mezka, jehož měl velmi rád, ačkoli ho mezek neposlouchal. Muž tedy přivedl mezka ke krotiteli zvířat a zeptal se ho, zda mezka může naučit poslouchat. Krotitel odpověděl: "Jistě, nechte ho tu pár dní a až si pro něj přijdete, bude to úplně nový mezek."

Když muž odcházel, uviděl, jak krotitel praštil mezka holí přes hlavu. "Chtěl jsem od vás, abyste ho vytrénoval, ne abyste ho zabil !" řekl muž rozzlobeně. Na to krotitel odpověděl: "Občas musíte zaujmout jejich pozornost."

Někteří lidé, kteří znali Freda Rutha v době, kdy měl srdeční potíže, ho mohli považovat za mezka. Teprve blesk v jeho obývacím pokoji zaujal jeho pozornost. A Gerry Reid z Whitby v Ontariu vám řekne, že se cítil jako ten mezek. Nakonec Bůh zaujal jeho pozornost. Trvalo to padesát let, ale nakonec se probudil, stejně jako Fred Ruth.

Gerry byl celý život docela spokojený chlapík, který si užíval plodů své práce. Nikdy neměl důvod přemýšlet o duši ani o Bohu. Když ho to náhodou napadlo, většinou o existenci Boha pochyboval. Byl příliš zaměstnán svým životem, než aby se zabýval takovými věcmi.

Gerry, který pracoval jako tiskař, si před několika lety uvědomil, že počítače změní jeho obor. Začal tedy ve volném čase studovat počítačovou technologii. To bylo rozumné, protože práci tiskaře opravdu brzy ztratil.

Když byl propuštěn z tiskárny, začal hledat školu, ve které by své znalosti rozšířil, ale byl příjemně překvapen, když mu nabídli místo instruktora.

Zdálo se, že se sám naučil víc, než se většina lidí naučí ve škole. A tak se během několika týdnů stal učitelem počítačové technologie. Zjistil, že vyučovat v tomto oboru je snadné, protože je to lineární proces; každý krok je následován dalším logickým krokem. A navíc se zdálo, že má k práci učitele vrozený talent. Studenti ho měli rádi a učili se s chutí.

Když byl Gerry jednoho dne ve studentské jídelně, jeden student u vedlejšího stolu se rozzuřil a začal něco křičet na spolužáky. Gerry vstal a šel k němu.

"Dane, co se stalo ?"

Všichni ve škole věděli, že Dan před rokem utrpěl zranění mozku, když ho srazilo auto na rušné ulici. Od té doby byl trochu prchlivý. Studoval kurz ekonomie jako formu terapie a učitelé i spolužáci si na jeho občasné výbuchy vzteku už zvykli. Vztek bývá běžným příznakem mozkových zranění.

"Učitelé mě nemají rádi a já nemám rád učitele," křičel Dan. "Nic se tu nenaučím ! Odejdu ze školy !"

Musí to pro něho být těžké, řekl si Gerry. A pak dostal nápad.

"Dane, protože už máš zaplacené školné na tenhle rok, proč nepřestoupíš do mého kurzu ? Třeba tě počítače budou zajímat."

Tato konverzace byla rozhodujícím okamžikem pro Dana i Gerryho. Všichni byli překvapeni, když Dan v nové třídě vynikal. Lineární metoda vyučování, kterou Gerry používal, byla pro Dana srozumitelnější.

Gerryho brzy navštívil Danův lékař, který chtěl vědět, co způsobilo zlepšení Danova duševního a citového stavu. Dan poslední dobou mnohem lépe ovládal své reakce na nepříznivé situace. Zdálo se také, že Gerry v sobě objevil další talent, a to talent léčitele.

A tehdy se to stalo.

Když jel jednoho dne Gerry na motocyklu, praskla mu pneumatika. Motocykl se převrátil a dopadl mu na hlavu. Gerry ležel na silnici v bezvědomí a krvácel. Šofér, který jel za ním, okamžitě zastavil a šel k němu. Naštěstí to byl zdravotník na dovolené.

Ten poskytl Gerrymu první pomoc a zůstal s ním, dokud nepřijela sanitka. Když se Gerry po několika dnech probudil z kómatu, lékaři mu řekli, že mu zdravotník svou okamžitou a odbornou pomocí zachránil život. Gerry si samozřejmě nic nepamatoval.

Měl poškozený mozek.

Ale pamatoval si **tohle**:

Když ležel v bezvědomí v nemocnici, zabalený v obvazech od hlavy až k patě, otevřel oči a viděl, že stojí před vchodem do jakéhosi trojstranného tunelu. Tunel se vlnil a zářil jasnou zelenou barvou. Gerry se chtěl podívat dovnitř, ale všiml si, že u vchodu do tunelu někdo stojí.

"Dovnitř nesmíš, Gerry," řekl mu ten někdo, ale zdálo se, že nepoužívá slov. "Ještě nepřišel čas. Ale můžeš si sáhnout."

Gerry na něho překvapeně zíral. Byl to...co ? Nebyl to muž ani žena... možná to byl anděl...

Andělé, andělé... Gerry se snažil rozpomenout. **Co vím o andělech ? Jen to, že se obvykle jmenují "Michael".**

"Jsi Michael ?" zeptal se té podivné bytosti.

Nedostal žádnou odpověď, ale měl dojem, že se ta bytost dobře baví. "Jestli chceš, můžeš mi tak říkat," odpověděl nakonec anděl.

Gerry se dotkl zelené zdi tunelu. Zeď byla měkká a poddajná a trochu té zelené hmoty mu zůstalo na ruce. Napadlo ho, že by si tou hmotou měl natřít paži, kterou si poranil při pádu z motocyklu. Když to udělal, bolest v paži **okamžitě ustala**. Gerry se zhluboka nadechl.

Uvolnil se.

"Děkuji ti," řekl, ale anděl už zmizel a tunel také. Jediné, co Gerry teď viděl, byl jakýsi trojúhelník, který visel nad ním... a nemocniční postel. Trojúhelník byl nějaký přístroj zavěšený na stropě. Nemocniční místnost se začala rozjasňovat. Gerry si všiml, že má celé tělo v obvazech. Nemohl se ani hnout, ale paže ho už nebolela. A byl živý !

Když byl po týdnech propuštěn z nemocnice, zjistil, že následkem mozkového zranění nemá dost energie, aby mohl vykonávat práci učitele. Rozhodl se tedy, že bude pracovat

několik hodin denně jako dobrovolník v místní organizaci Sdružení lidí se zraněním mozku. Jeho znalost počítačů mu byla užitečná. Když se jedna z vedoucích dověděla, že vyučování počítačového softwaru začíná být uznávanou formou terapie, požádalo ho, aby si založil vlastní byznys.

"My nemůžeme poskytovat tento druh služeb, ale můžeme vám posílat pacienty, kteří mají zájem." Byl tento rozhovor dalším projevem Boží intervence? Gerry je dnes úspěšným majitelem byznysu, který poskytuje terapii lidem s poruchou mozku, a má radost, že může pomáhat těm, kteří si mysleli, že se už nemohou naučit nic nového.

Gerry říká, že ho jeho osobní anděl často navštěvuje. Michael, jak ho Gerry nazývá, přichází obvykle ve chvíli, když Gerry potřebuje citovou pomoc, ale může se objevit kdykoli. Nemá žádnou svatozář ani křídla, a když je Gerry příliš zvědavý, Michael obvykle brzy odchází. Nicméně mu i nadále láskyplně pomáhá. Právě tak jako Gerry pomáhá druhým.

Vidíte? Gerry se rozhodl, že bude milujícím andělem v životě bližních. A tuto roli vykonává, jak nejlépe umí.

Dovedete si představit, jak by svět vypadal, kdybychom to dělali všichni?

To však není vždycky tak snadné a já si myslím, že bychom si to měli uvědomit. Většina lidí na této planetě žije ve falešných představách. V knize **Přijímání Boha** je to popsáno velice přesně v pasáži, která pojednává o Deseti falešných představách.

A protože žijeme ve falešných představách, jen málokdy vidíme věci takové, jaké opravdu jsou. To, co považujeme za "špatné", vidíme jako "špatné", a to, co považujeme za "dobré", vidíme jako "dobré". A vůbec nechápeme, že něco dobrého může být zároveň špatné a naopak.

A přece je pravda, že to, co někdy považujeme za největší tragédii svého života, může být naším největším požehnáním. Ve skutečnosti je tomu tak **vždycky**, i když vám to může připadat neuvěřitelné.

Vzpomeňte si, jak mi Bůh řekl: "Posílám vám jen anděly." A také mi řekl: "Dávám vám jen zázraky."

Co to znamená? Říká snad Bůh, že **všechno** je zázrak?

Ano, říká.

Když si uvědomíte, že život sám je zázrak, že už samotný způsob, jak vznikl, je zázrak, pak je snadné připustit, že **všechno v životě** je zázračné. Bůh to však nemyslel tak obecně. Myslím, že chtěl říci, že všechno konkrétní, co nám bylo dáno, je zázrak.

Jestliže je to pravda, jak si to máme vysvětlit?

V **Hovorech s Bohem** je to vyjádřeno těmito slovy:

Uvědomujte si dokonalost ve všem.

To není vždycky tak snadné, ale když si to uvědomujeme, může to změnit okamžiky zoufalství v okamžiky milosrdenství.

Kdykoli o této myšlence hovořím, vždycky si vzpomenu na Christophera Reevea.

Jak většina z vás dobře ví, Christopher Reeve je úžasný herec, který vzrušil naši představivost ve filmech **Somewhere in Time** (Někde v čase) a **Superman**. Jeho filmová kariéra byla tragicky přerušena pádem s koně, následkem čehož pan Reeve ochrnul na celé tělo.

Na první pohled to může vypadat jako strašná tragédie. A samozřejmě to nebylo lehké. To však nikdo neříká. Ale rád bych vám něco vysvětlil.

Po svém úrazu se pan Reeve stal nejpřesvědčivějším mluvčím tělesně postižených. A to je velice důležité, protože tělesně postižení takového mluvčího **potřebovali**.

Christopher Reeve organizoval mnoho akcí, z jejichž výtěžku jsou financovány výzkumné programy, které přinášejí užitek tělesně postiženým.

Pan Reeve však udělal mnohem víc. Umožnil tisícům lidí žít kvalitnějším životem, neboť se stal inspirujícím příkladem toho, co člověk může dokázat **bez ohledu na svou tělesnou kondici**.

A nejenže organizuje různé dobročinné akce, ale také se vrátil ke své umělecké kariéře herce a režiséra a dosahuje úžasných výsledků.

Jak to dokázal ? Jaké má tajemství ?

Osobně jsem s ním nikdy nemluvil, ale vsadím se, že to má hodně společného s jeho **pohledem** na život. Věřím, že po svém úrazu učinil rozhodnutí, že bude žít. A že bude žít aktivním a plodným životem. A že mu v tom nic nezabrání, pokud se bude opravdu snažit.

Tohle je něco, co mi bylo řečeno v **Hovorech s Bohem**, co opakuji téměř ve všech svých knihách: Všechno závisí na našem vnímání života.

Ale ještě nikdy jsem vám neřekl, že vnímání je třetím krokem v procesu života. I to mi řekl Bůh. A já ho požádal, aby mi to vysvětlil:

Život je proces, který vám umožňuje vytvářet svou realitu. Nejdřív vás něco napadne. To je čistý tvůrčí akt. Něco vytvoříte ve své mysli. Pak o svém výtvoru přemýšlíte a posuzujete ho. Utvoříte si na něj určitý názor. Díváte se na něj z určitého hlediska a doslova jej vnímáte.

To, co jste vytvořili, se stává méně důležitým než to, jak se na svůj výtvor díváte. Svůj výtvor teď vlastně přijímáte.

Co jste vymyslili, to vnímáte, a co vnímáte, to přijímáte.

Tři kroky celého procesu:

Původní myšlenka.

Vnímání.

Přijímání.

Pokud se příliš neodchýlíte od své původní myšlenky, pak to, co přijímáte, bude velice blízké tomu, co jste vymyslili. Tak žijí všichni duchovní mistři, jejichž nejkrásnější myšlenky se stávají jejich realitou. Vy však často - až příliš často - vidíte všechno jinak, než jak jste to viděli zpočátku (právě tak jako se díváte jinak i sami na sebe), neboť

si myslíte, že vaše původní myšlenka nemůže být pravdivá, protože je příliš dobrá. A tak se od této myšlenky vzdálíte a nevíte, co je pravda. Je snadné vás oklamat.

Když mi to Bůh řekl, byl jsem šokován. Ještě nikdy jsem neslyšel tak srozumitelný popis duševního procesu tvorby.

Dnes vím, že když ve všem "vidíme dokonalost", pak je to proto, že jsme zůstali věrní původní myšlence své duše, která neobsahovala žádnou nedokonalost. Jedině pak můžeme realizovat původní záměr ve svém životě. Přestaneme věřit falešným představám a vidíme okamžiky milosrdenství tam, kde jsme je předtím nikdy neviděli.

Kdy prožil Fred Ruth svůj okamžik milosrdenství? Bylo to v momentě, kdy doslovně "uviděl světlo"? Samozřejmě že ano. Každý ví, že to byl okamžik milosrdenství. Ale Fred zažil další chvíli Boží milosti, která nemusí být tak zjevná. Stalo se to v okamžiku, kdy dostal svůj první infarkt. V té době to možná prožíval jinak. Mohl to považovat za okamžik neštěstí. Ale to jen proto, že neviděl ve všem dokonalost; neviděl cestu, kterou si později zvolil, a nevěděl, co musí udělat.

Ať už si to uvědomujeme, nebo ne, všichni máme v životě mnoho chvil Boží milosti.

Co třeba Gerry Reid? Prvním okamžikem milosrdenství v jeho životě byla chvíle, kdy byl propuštěn ze zaměstnání, v němž pracoval mnoho let. Druhým byl okamžik, kdy potkal Danyho, studenta z poškozeným mozkiem. Třetím byl moment, kdy mu praskla pneumatika u motocyklu. A čtvrtým byl okamžik, kdy "viděl" onu podivnou bytost, které dodnes říká Michael.

Když se podíváme zpátky do minulosti, vidíme, že tyto události tvoří neobyčejnou cestu tam, kam jsme se chtěli dostat. A když se podíváme do budoucnosti, vidíme stejnou cestu, ale pouze tehdy, když si uvědomíme, že existuje.

Někdy to ovšem není tak zjevné...

(9)

BOŽÍ PLÁNY

Troy Butterworth si pamatuje, jak jednoho dne, když byl ještě malý chlapec, ležel vedle své matky a držel ji v náruči, zatímco ona vzlykala.

"Tak se s ním prostě rozejdi," snažil se matku přesvědčit, aby odešla od otce, který se k ní choval hrubě. Takových večerů, kdy matku prosil, aby se s otcem rozešla, bylo hodně. Cítil se hrozně, když si vzpomněl, co toho večera otec matce řekl.

"Jestli zažádáš o rozvod, ty svině, tak ti podříznu krk."

Nikdo z nich o tom nepochyboval.

"Když odejdu, co se stane s tebou a s tvými bratry a sestrami? Nemůžu vás s ním nechat samotné. Musím tu zůstat," vzlykala matka.

Otcovo chování bylo čím dál horší. Nejenže matku bil, ale sexuální hříčky, které hrál s Troyem a jeho bratry, byly stále nesnesitelnější. Začalo to už dávno, když bylo Troyovi asi sedm let.

Když byl otec opilý, Troy se schovával do skříně. Toužebně ohmatával pušky uložené za kabáty a představoval si, jak jednou stiskne spoušť a rozstřílí otce na kusy. Někdy dokonce hledal patrony, jako by svou fantazii chtěl uskutečnit.

Ani ve škole to neměl lehké. Když chodil do šesté třídy, spolužáci mu říkali "teplouš Troy". Říkali mu tak proto, že neměl stejné zájmy jako ostatní chlapci. A také se choval jinak. O přestávkách se schovával před spolužáky, kteří ho pošťuchovali a házeli po něm kameny. Když ho nakonec chytli, vždycky ho zbili. Protože žil v neustálém strachu, nemohl se soustředit na učení a měl špatný prospěch.

Navíc Troye pořád pronásledovaly vzpomínky na to, jak ho před třemi lety znásilnil přítel jejích sousedky. V té době už byl na špatné zacházení tak zvyklý, že si ani neuvědomil, že to bylo něco abnormálního.

Navzdory všemu měl velmi hluboký vztah k Bohu. Často měl dojem, že Bůh je jediný, kdo ho miluje. Po celou dobu svého nešťastného dětství věřil, že ho Bůh nikdy neopustí. To jediné ho utěšovalo. Ačkoli věděl, že ho Bůh miluje, přesto trpěl pocitem viny, protože o sobě věděl, že je homosexuál.

Nechápal, jak může Bůh milovat takového hříšníka, a tak začal pochybovat o Boží lásce.

Když své pochybnosti nemohl už déle snášet, rozhodl se, že se půjde vyzpovídat. Všichni mu říkali, co je v bibli psáno o homosexualitě. Bůh prý odpustí člověku jakýkoli hřích - jen ne homosexualitu. "Ale možná se všichni mýlí," říkal si Troy. "Možná mě Bůh může milovat takového, jaký jsem." A přál si, aby to tak bylo.

"Pokud si zachováš přízeň Boha," řekl mu kněz, "půjdeš do nebe." Troy se zaradoval. Všichni se tedy mýlí. "Ale jestliže nepřekonáš své homosexuální sklony," pokračoval kněz, "pak upadneš v Boží nemilost."

Troy pocítil strašné zklamání. Bůh, který byl jeho jediným přítelem, se k němu obrátil zády. Kněz rozpačitě vyslechl Troyovu zpověď, ale nechtěl o tom dál mluvit. Sice to neřekl přímo, ale Troy si uvědomil, že homosexuálové jsou odsouzeni do pekla.

Měl teď další důvod mít strach. Nejdřív se bál otce, pak svých spolužáků a teď se musí bát, že půjde do pekla.

Nejraději by se jednoho dne probudil a zjistil, že je normální. "Prosím tě, Bože," modlil se každý den, "**prosím** tě, udělej ze mě normálního člověka."

Bůh to však neudělal. Když Troy dospíval a jeho sexuální energie byla stále silnější, nebyl s to ovládat svou touhu být s muži. Protože byl přesvědčen, že ho Bůh stejně nemiluje, přestal se nakonec snažit. Začal být vzdorovitý. "Stejně jsem odsouzen, tak co na tom záleží." Bezostyšně začal vyhledávat sexuální styky na veřejných místech.

Oddával se sexuálním stykům s každým, kdo měl zájem. V parcích, na veřejných toaletách i v erotických klubech. Nemohl přestat, ať se snažil sebevíc.

Bůh ho opustil, matka byla v psychiatrické léčebně a jeho život ztratil smysl. Byl tak navyklý na špatné zacházení, že se v jeho nepřítomnosti musel chovat špatně sám k sobě. Aby vyplnil prázdnotu, kterou v jeho srdci zanechal Bůh, jenž ho opustil, odjel do New Yorku, kde nebyla o homosexuální partnery nouze.

K třiadvacátým narozeninám, na Štědrý den, nedostal žádné přání od rodiny ani od přátel. Byl šedý, deštivý den. Ponuré ulice byly prázdné. Troy neměl ani jediného přítele. Seděl ve svém špinavém, smutném bytě, poslouchal vzdálené zvuky z ulice a bylo mu jasné, že je na dně. Byl osamělý a byla mu zima.

Přece nemusím být pořád sám, říkal si. Nedaleko byl erotický klub, ve kterém ještě nikdy nebyl. **K čertu se vším. Jdu tam.** Troy si oblékl kabát a odešel. **Aspoň potkám nějaké lidi,** říkal si na ulici.

"Nikdo tu není," řekl mu manažer. Na manažera erotického klubu vypadal nezvykle mladě a slušně.

"To nevadí," řekl Troy a šel k pohovce.

"Ne, člověče, já zákazníky neobsluhuju. Jen to tady vedu. Dneska je Štědrý den. Nikdo tu není."

"Pojď se milovat, prosím tě," řekl mu zoufalý Troy.

"Už jsem řekl, že se zákazníky nemám sexuální styky. Jsem tu manažerem a to je moje práce. Dělá tu, abych si vydělal na školu."

Troy byl zoufalý, měl potřebu někoho milovat, prostě musel. Ale ten muž pořád mluvil něco o tom, že chodí do školy a má nějakého přítele. Troy ho neposlouchal. Jediné, co cítil, bylo vlastní zoufalství.

Najednou se v místnosti setmělo. Troyovi se zatočila hlava. Stalo se něco velice podivného. Troy viděl místnost z jiného místa. Nebyl už ve svém těle; byl v protějším rohu pokoje a díval se na sebe, jak sedí na odřeném, oran-žovohnědém pohovce. Manažer stál nad ním a ptal se: "Co se vám stalo?" Troy byl zmatený: "Co se děje?"

Ale stejně rychle, jak z těla odešel, se do něj opět vrátil. Svalil se na pohovku a v hlavě se mu pomalu začalo vyjasňovat. Ještě nikdy v životě nebyl tak zhnusen sám sebou. Tak strašně se necítil dokonce ani tehdy, když byl jako malý chlapec surově znásilněn. Uvědomil si, že přišel žebrot o sexuální styk. Nejraději by na místě umřel.

V tu chvíli se rozhodl, že se zabije. Ale než to udělá, ještě si užije. Znechuceně odešel z klubu a následující tři dny chodil ulicemi a parky a prohledával veřejné toalety, oddával se sexu s každým, kdo byl ochoten mu vyhovět. Tři dny zoufalství a hanby a strachu. Troy se naprosto odevzdal své posedlosti - posedlosti, které se nemohl zbavit a která mu nepřinášela klid.

Když šel třetí den chladnou a deštivou ulicí, vzpomněl si, že mu jednou kdosi říkal, že když se chce člověk zabít obyčejnými prášky, musí je zapít alkoholem. Zašel tedy do prvního krámu a koupil si láhev rumu. Když z krámu odcházel, všiml si nápisu na protější straně ulice.

STŘEDISKO HOMOSEXUÁLŮ OTEVŘENO 365 DNÍ V ROCE. BUĎTE VÍTANI.

Ačkoli si to nedovedl vysvětlit, najednou dostal chuť jít dovnitř - jako by ho něco nutilo. Zastrčil láhev do batohu a přešel ulici.

Žena u přepážky mu řekla: "Dnes se koná jen schůzka sexuálně závislých. Troy už chtěl odejít, ale něco ho zadrželo. "Kde je ta schůzka?" zeptal se nesměle.

"První dveře vpravo v téhle chodbě."

Troy vstoupil do malé místnosti a sedl si do poslední řady. Potily se mu dlaně. Byl nervózní. Láhev rumu, která ho tížila v batohu na zádech, mu připomínala jeho rozhodnutí, ale chtěl ještě s někým - s kýmkoli - mluvit, než odejde do svého bytu, aby své rozhodnutí vykonal.

"Jmenuji se Jane a jsem závislá na sexu," říkala mladá žena, která stála vpředu v místnosti. "Dnes jsem přišla sem, protože o svátcích mám nejsilnější nutkání dělat šílené věci." Zdálo se, že je vyděšená.

Toho večera, když poslouchal příběhy nešťastných lidí, si uvědomil, co už dlouho věděl, ale o čem nechtěl přemýšlet. I on byl posedlý sexem. Nebylo snadné to přiznat. Troy si uvědomil, že nemůže žít v neustálém strachu a hnusu. Měl jen dvě možnosti: buď se uzdraví, nebo umře.

Vzpomněl si, jak mu bylo, když seděl na špinavé pohovce v erotickém klubu a zoufale prosil o lásku; vzpomněl si na svůj prázdný byt a na své bolestné dětství, v němž matčino zoufalství odráželo jeho vlastní beznaděj. A teď ho napadla spásná myšlenka. **Možná se ještě mohu vyléčit; možná existuje nějaká naděje.** Troy se podíval kolem sebe a řekl si, **Tihle lidé jsou živí. Mají podobné problémy jako já, ale alespoň se snaží je vyřešit.** V hloubi duše ucítil nepatrnou jiskřičku naděje.

Pak šel do svého bytu. Rumu se ani nedotkl. Ani se nepokusil o sebevraždu. Místo toho přemýšlel o všem, co prožil za poslední tři dny.

Následujícího rána se oblékl a jel do práce. Ve vagoně metra si chtěl sednout, ale nemohl, protože na posledních dvou volných sedadlech spal jakýsi bezdomovec. Jeho první reakcí bylo znechucení a vztek. Byl unavený a chtěl si sednout. Proč musí tenhle člověk zabírat dvě místa ?

Troy se rozhlédl kolem, ale nikde nebylo volné místo. Proč mám jen samé problémy ? Proč je všechno tak těžké ?

Bůh miluje i toho bezdomovce, proletělo mu náhle hlavou. **Jsi šťastný člověk.**

Troy se otočil, jako by se chtěl podívat, kdo to řekl, ale věděl, že hlas přišel z jeho vlastního srdce. Ano, byl sice nešťastný a znechucený životem, ale aspoň měl co jíst a večer bude spát v čisté posteli ve svém vlastním bytě. A navíc mu Bůh dal naději. Zavedl ho přímo do domu, kde se scházeli lidé s podobnými problémy, jako má on.

Pak ho napadlo ještě něco. **I tebe Bůh miluje.**

Najednou ho naplnil příjemný pocit tepla. **Oni se mýlí. Všichni ti, kteří mi říkají, že mě Bůh nikdy nemůže milovat a že jsem odsouzen, protože jsem tím, čím jsem. Strašně se mýlí.**

Začaly se mu vybavovat příklady Boží lásky - události, které dokazovaly Boží přítomnost v jeho životě. Nebyla to jen skutečnost, že ve chvíli, kdy chtěl spáchat sebevraždu, našel organizaci, která pomáhá lidem chorobně závislým na sexu. Důkazů bylo mnohem víc. Navzdory hrozbě AIDS byl stále ještě zdravý. A nikdy se nedostal do rozporu se zákonem. A nejdůležitější bylo, že přežil obtížné dětství a zachoval si svou lidskost.

Podle všeho, co kdy slyšel, Bůh ho neměl milovat tolik, aby se o něho takhle staral. Troy byl homosexuál a vždycky jím bude. **Ale Bůh mě miluje,** říkal si. **A proto začnu milovat sám sebe.** V tu chvíli už sedadlo v metru nepotřeboval. Měl pocit, že může létat.

Troy už dva roky nepije. Má dobré zaměstnání a dobré přátele. Často navštěvuje svou matku a snaží se odpustit otci. Schůzky podpůrné organizace pro sexuálně závislé se staly důležitou součástí jeho života. Troy občas koupí jídlo nějakému bezdomovci. Láhev rumu stojí dodnes na polici. Troy si ji schoval jako upomínku na to, jak blízko se dostal k sebevraždě a jak si nakonec uvědomil, že Bůh ho miluje.

Napadla vás někdy z ničeho nic nějaká myšlenka ? Jen tak z čista jasna ? Jestliže se vám to stalo ve chvíli hlubokého zoufalství, vsadím se s vámi, že jste měli rozhovor s Bohem. Jestliže to byla pozitivní a radostná myšlenka, pak jsem si tím jistý.

Lidé mi často kladou tuto otázku: "Jak můžete vědět, že dostáváte poselství od Boha ? Jak si můžete být tak jistý, že to nejsou jen náhodné myšlenky, které vás napadají ?"

Odpověď najdete hned v první knize mých **Hovorů s Bohem**. Bůh říká:

Vaše nejvznešenější myšlenka, nejkrásnější slovo, nejkrásnější pocit vždycky pochází ode mne. Všechno ostatní pochází z jiného zdroje.

Rozlišovat tedy není obtížné, neboť i začátečník pozná, co je nejvznešenější a nejkrásnější.

Nicméně vám dám několik rad.

Nejvznešenější myšlenka je vždycky ta myšlenka, která obsahuje radost. Nejkrásnější slova jsou slova, která obsahují pravdu. A nejkrásnější pocit je pocit, jemuž říkáte láska.

Radost, pravda, láska.

Tyto tři aspekty života znamenají totéž a jeden vždycky vede k druhému. Na jejich pořadí nezáleží.

Myšlenky, které vyjadřují hněv, pomstychtivost a hořkost, nejsou od Boha. Myšlenky, které vyjadřují strach, nespokojenost a nedostatečnost, nejsou do Boha. Myšlenky, které vyjadřují odmítání a odsuzování, nejsou od Boha.

A od Boha nejsou ani myšlenky, které maří naději, kazí radost, oslabují ducha a omezují svobodu.

Vím, že poselství, které Troy dostal tehdy v metru, přišlo přímo od Boha, neboť to bylo poselství bezpodmínečné lásky. Takovému poselství můžete vždycky věřit.

Ale teď si položme další otázku. Byla to jen náhoda, že v téže čtvrti, kde Troy žil tak destruktivním životem, byla organizace, která mu nabídla pomoc ? Byla to pouhá náhoda, že Troy přišel na schůzku skupiny, která se zabývala právě jeho hlavním problémem ? Byla to náhoda, že budova organizace byla naproti krámu, kde si Troy koupil prostředek, kterého chtěl použít k sebevraždě ?

Nebo to byl okamžik milosrdenství, který byl následován dalším, jenž přišel příští den v metru ?

Kdykoli se zdá, že se události odehrávají jakoby podle plánu, je pravděpodobné, že na tom má zásluhu nějaká vyšší Síla...

Ne každý prožil tak dramatický příběh jako Gerry Reid nebo Troy Butterworth. Některé příběhy jsou dokonce trochu veselé, nicméně účinné. Zeptejte se například Kevina Donky.

A POVEDE JE MALÉ DÍTĚ...

Svátky jsou vždycky obtížnou dobou, když se nám nevede dobře. Místo toho, aby nám přinášely radost, přinášejí smutek - to ukazuje příběh Troye a mnoha dalších lidí. A přece mohou být svátky dobou léčení. Neboť naše srdce se otvírají snáze, když nám kultura a tradice připomínají velká tajemství života.

Může to být Ramadan. Může to být Rosh Hashanan. Nebo Beltane. To je jedno. Všechny kultury a všechny tradice mají posvátné dny a období, kdy oslavují svou nejhlubší moudrost prostřednictvím rituálů, písní a tanců.

Kevin Donka neměl začátkem těch Vánoc slavnostní náladu. Ve skutečnosti se cítil velice osamělý.

Kdyby mi jen rozuměli ! myslil si. **Kdyby mě už přestali kritizovat !** Kdyby...

V Kevinově rodině došlo k vážnému nedorozumění. Jeho sestra už s Kevinem skoro nemluvila. Jeho bratr byl také rozzlobený. Přidal se k nim dokonce i Kevinův otec. Ačkoli o Vánocích by se člověk neměl hádat, bylo těžké ignorovat, co si jeho rodina myslí.

Šlo o pracovní dohodu, kterou Kevin uzavřel se svým švagrem. Z nějakého důvodu si všichni mysleli, že Kevin dohodu porušuje.

Kdyby mě jen poslouchali ! říkal si Kevin. **Já jediný to posuzuji spravedlivě. Jenom já. JÁ JEDINÝ.**

Kevin byl opravdu rozzlobený. Poslední týden nepřemýšlel o ničem jiném. Dokonce ho napadlo, že na Vánoce nepůjde s rodinou k otci.

"Byl jsem zoufalý," říká Kevin. "Nevěděl jsem, jak mám vyřešit naše neshody. A nechtěl jsem do té napjaté atmosféry vodit své děti. Děti jsou vnímavé. Hned poznají, že něco není v pořádku. Cítí to. A já nechtěl, aby jim to zkazilo Vánoce."

Kevin se snažil zapomenout na své pocity. V té době četl knihu **Čtyři dohody** od Miguela Ruize. A teď se snažil jednu z těch užitečných zásad uplatnit v praxi: Nic neberte osobně.

"Bylo to těžké," říká Kevin. "Je to úžasná zásada, ale není snadné ji dodržovat, když se celá rodina obrátí proti vám a všichni vás kritizují. Věřil jsem, že mě znají lépe."

Kevin Donka žije v Lake Hills v Illinois. Povoláním je chiropraktik a vyléčil už mnoho lidí. Ale tehdy nevěděl, jak pomoci sám sobě. Není to tělesný problém, říkal si, je to citová záležitost, a to je něco jiného. Jestli to takhle bude pokračovat, pak to může vyřešit jen Boží intervence. Něco mnohem mocnějšího než všechno, co se naučil ve škole.

A pak přišla poslední sobota před Štědrým dnem. Oběd u Donků proběhl normálně, byť v tichosti. Kevin věděl, že se musí už brzy rozhodnout - a všem své rozhodnutí oznámit. Jak měl vysvětlit svým dětem, že na Štědrý den nepůjdou k dědečkovi ? Jak mohl vysvětlit hloubku svého rozhořčení své ženě Kristině ?

"Tati, tati, pojď se na mě podívat !" radostně křičela šestiletá Marie, když se po obědě všichni shromáždili v obývacím pokoji. Zářily jí oči a vlasy jí vlály, když tančila do rytmu jedné písničky od Britney Spearsové, kterou se už od rána učila. "Tati, můžeš mě natočit na video ? Ráda bych se viděla, jak tančím !"

Kevin se usmíval. Děti přinášejí takovou radost. Na chvíli zapomněl na všechny své problémy. A tak vzal Marii do prostorné místnosti v suterénu, které by se v jeho dětství pravděpodobně říkalo "skotačírna". Vzal videokameru, našel si vhodnou pozici na pohovce a když Marie začala tančit, natáčel ji.

Britney Spearsová ve své písničce zpívá: "Moje osamělost (loneliness) mě zabíjí." Ale Marie to zpívala jinak: "Moje jedinnost (onlyness) mě zabíjí."

"Miláčku, tak to není," řekl Kevin mírně. "Britney to zpívá jinak."

Marie se na chvíli zamyslela a pak řekla: "Mně se to líbí, jak to zpívám já."

Kevin pokrčil rameny, usmál se a pokračoval v natáčení.

Marie byla teď v rozpustilé náladě šestiletého dítěte a chtěla otce poškádlit. Když došla k verši, na který ji otec upozornil, strčila tvář přímo před kameru a zpívala: "**Tvoje jedinnost mě zabíjí, tati !**"

Kevin překvapeně zamrkal a vzpřimil se. "V tu chvíli jsem měl pocit, jako by mě někdo praštil palicí do hlavy," říká.

Pocit odloučenosti od jeho rodiny mu spaloval duši. Uslyšel svá vlastní slova. **Já jsem jediný...**

Uvědomil si, že právě dostal zprávu z místa, které bylo velice daleko od něho i jeho dcery Marie, a přece existovalo uvnitř jejich duší.

Toho večera v posteli pokračoval ve čtení další knihy, kterou měl rozečtenou: **Hovory s Bohem**. Po několika stránkách se otočil k manželce.

"Musím ti říci, co se dnes stalo," řekl a začal jí vyprávět o tom, jak Marie změnila slova písničky. "Myslím, že v tu chvíli ke mně hovořil Bůh. V téhle knize se píše, že Bůh k nám hovoří neustále. Stačí jen naslouchat."

"Já vím," řekla Kristina. "Tak co tedy uděláš ?"

Kevinovi stekla po tváři slza až k ústům. Ucítil její slanou chuť. Vzpomněl si na dvě otázky z **Hovorů s Bohem**.

Jsem tohle opravdu já ?

Co by teď udělala láska ?

"Na Štědrý den půjdu navštívit rodiče a budu je milovat. Ať říkají cokoli."

Kristina se usmála.

Příštího rána Kevin zatelefonoval otci.

"Tati, rádi bychom k vám na Štědrý den přišli. Co tomu říkáš ? Chci už konečně vyřešit všechna ta nedorozumění mezi námi. Chci, abychom měli všichni pěkné svátky."

Otec odpověděl: "Já chci totéž, Kevine."

A Kevinova **jedinost** ho přestala zabíjet.

Nejhlubší moudrost často slyšíme z úst dětí. Tato historka o Marii Donkové je dobrým příkladem. Pocity, že jsme sami proti světu, jsou velice běžné. Lze je překonat v okamžicích zvýšené pozornosti. Někdy nás mohou probudit neuvěřitelné věci. Například nevinná poznámka dítěte, která nemá zdánlivě s ničím nic společného.

Ale **neměla** Mariina slova nic společného s tím, co v té době prožíval její otec ? Bylo to opravdu jen přereknutí ? Náhodná věta ? Nebo to byl Boží zásah ? Byl to rozhovor s Bohem ?

Myslím, že ano. Vlastně to **vím**. A myslím, že Bůh k nám hovoří ústy dětí velmi často. Proč ? Protože děti ještě nezapomněly. Ještě neměly možnost vzdálit se od nejhlubší pravdy a nejvyšší reality.

To mi připomíná příběh malé dívky, který jsem vyprávěl v první knize **Hovorů s Bohem**. Dívka seděla u kuchyňského stolu a kreslila si. Přišla k ní matka, aby se podívala, co dcera dělá.

"Co děláš, miláčku ?" zeptala se jí.

"Kreslím obrázek Boha," řekla radostně dcera.

"To je pěkné," usmála se matka. "Ale nikdo neví, jak Bůh vypadá."

"Tak mě nech obrázek **dokončit...**"

Tak vidíte. Malé děti ani nenapadne, že by nevěděly něco, co nevědí dospělí. Nejenže jsou úplně otevřené, ale neodsuzují samy sebe za to, že říkají, co si myslí. Děti prostě řeknou pravdu a pokračují ve hře.

Moje přítelkyně, ctihodná Margaret Stevensová, mi vyprávěla jeden příběh, na který nikdy nezapomene. Jednou plácla svou malou dceru přes zadek a přísně ji pokárala za něco, co neměla dělat. Když dcera začala plakat, Margaret jí řekla: "To je v pořádku, já ti odpouštím."

Dcera se na ni podívala a řekla: "Tvoje **slova** mi odpouštějí, ale ne tvoje **oči**."

To byl velice dobrý postřeh. Toho si může všimnout jen dítě - a jen dítě to může vyjádřit tak jasně.

Margaret ten příběh dodnes vypráví při svých kázáních a projevech, neboť to ukazuje, jak ji vlastní dítě naučilo, že odpuštění musí vycházet ze srdce.

I Kevin Donka dostal ponaučení - prostřednictvím "náhodné" záměny slov v písničce, kterou si zpívalo dítě. Ale **byla** to náhodná záměna slov ?

Myslím, že ne.

A právě tak nebylo náhodou, že mi Bůh vyprávěl tento příběh ústy Kevina. Neboť toto ponaučení nebylo míněno jen pro Donkovu rodinu z Lake Hills v Illinois, ale pro tisíce lidí, kteří si ta slova přečtou v této knize.

Rád bych vám řekl, že ponaučení z Donkova příběhu je mnohem hlubší, než se vám na první pohled může zdát. Když jsem o tom přemýšlel hlouběji, pochopil jsem, že "jedinost" je **duchovní stav**. A tento stav může být užitečný nebo neužitečný. Záleží jen tom, jak jej prožíváme.

Jestliže pro nás **jedinost** znamená, že jsme odloučení od ostatních lidí, pak je **jedinost** ochromující.

Jestliže však **jedinost** znamená, že jsme sjednoceni s ostatními, že jsme všichni součástí jediného celku, pak je **jedinost** posilující.

Tak to chápu já.

Ve vesmíru je "jedině Bůh". Nic **jiného** neexistuje. To je neobyčejné prohlášení, které má překvapivé důsledky. Všichni jsme součástí jediného celku. Všichni jsme vlastně jeden. Všichni jsme z téže látky. Nebo jak říká vynikající fyzik John Hagelin, "všechno v životě je vzájemně spojené. Život je sjednocené pole."

A jak jsme sjednoceni ?

V únoru 2001 byl svět šokován zjištěním, že genetická struktura lidí je **identická** z 99.9 procent. Genetické výzkumy, na kterých pracovaly dva nezávislé týmy vědců, dospěly k překvapivým objevům - které nezvratně dokazují to, co duchovní učitelé říkají od počátku času.

Tady jsou některé závěry těchto výzkumů:

* Existuje mnohem méně genů, než jsme se domnívali - pravděpodobně ne víc než 30 tisíc, nikoli 100 tisíc, jak předpokládala většina vědců. To je jen o třetinu víc genů, než má škravka.

* Ze všech třiceti tisíc lidských genů se jen tři sta naprosto liší od genů myši.

Slyšeli jste, že existuje jen šest stupňů odloučenosti mezi lidmi ? A teď se dovídáte, že existuje jen tři sta genů, jimiž se člověk liší od myšáka Mickeyho.

Čím víc se dovídáme o našem světě a o životě, tím víc si uvědomujeme, že žijeme ve vesmíru, který malá Marie nazvala **jediností**. Život je to jediné, co existuje. Všechno, co můžeme objevit, jsou jen variace na jediné téma.

A já to téma nazývám Bohem.

Evoluce od nás vyžaduje, abychom změnili svůj názor na **jedinost**, abychom začali chápat **jedinost** jako jednotu, nikoli jako odloučenost.

Až si opravdu uvědomíme, že život je to **jediné**, co existuje, pak konečně pochopíme, že také láska je to **jediné**, co existuje. A stejně je tomu s Bohem. Tato tři slova jsou synonyma, která lze zaměnit v jakékoli větě, aniž se změní její význam.

Život, Láska a Bůh s námi komunikují stovkami způsobů každý den - někdy ústy dětí a jindy ústy přítele v našem nitru...

NÁŠ PŘÍTEL V NEBESÍCH...

"V Seattlu to bude lepší. Vydržte a uvidíte."

Tato slova zpívala Mariina matka, když jela s dětmi starým, rozhrkaným autem po dálnici. Červený lak na autě byl vybledlý už ve Filadelfii, ale teď bylo celé auto šedé od prachu.

Byla to dlouhá cesta a malá Marie Endresenová už byla unavená koukáním z okna. Ještě víc ji unavovalo věčné hádání s jejími mnohem staršími sourozenci. Protože byli starší, pořád si z ní dělali legraci. Možná měla zůstat doma s otcem a dvěma bratry. Byla však nejmladší a neměla na vybranou. Když se matka rozhodla, že odjede a najde si lepší život, Marie musela jet s ní.

"Proč jedeme zrovna do Seattlu?" ptala se Marie už po sté. "Je to na druhém konci světa!"

"Právě proto. Je to nejdál, kam se můžeme dostat, aniž opustíme tuhle zemi," odpověděla matka. Konečně po dlouhé cestě uviděli v dálce město. Pugetský průliv vypadal šedý a studený. Marie neměla z cesty moc dobrý pocit. Samozřejmě by to tak neřekla, kdyby se jí matka ptala. Řekla by: "Mami, moje bříško je nervózní."

Čas plynul, ale její pocit se nezlepšoval.

Matka si okamžitě našla práci. To bylo dobré. Ale bylo to v čínské čtvrti. Bylo tam rušno a lidé mluvili podivným jazykem; zdálo se, že pořád někam pospíchají. Výkladní skříně byly plné zvláštních věcí; byly tam hromady neznámé zeleniny, všelijaké sušené maso a oškubané kachny a slepice. Marii se z toho zvedal žaludek. A ulice byly často mokré a obloha zatažená.

Nikdo si nevšímal malé holčičky, která si hrála v recepci hotelu, kde pracovala její matka. Marie se cítila jako cizinec. Neměla s kým mluvit; nebyly tam žádné děti. Její bratři a sestry byli celý den ve škole. Občas s ní šla matka o polední přestávce k moři, kde krmily racky, ale většinou se musela nějak zabavit v zaprášené hotelové hale. Cítila se osamělá... a opuštěná.

Když začala chodit do školy, její sourozenci už školu dokončili a odešli z domova. Marie se přestěhovala s matkou do jižního Seattlu. Nový dům byl větší než všechny ostatní, ve kterých do té doby bydlely, ale Marii připadal trochu strašidelný, a to hlavně proto, že tmavé kouty ve sklepě byly plné pavučin. Ale aspoň teď bydlely ve čtvrti, kde všechny domy vypadaly stejně a kde bylo hodně dětí, se kterými si mohla hrát.

Matce teď trvalo déle dostat se z práce domů, protože musela jezdit autobusem, neboť jejich staré červené auto už dávno dosloužilo. Po celodenní práci a hodinové cestě domů byla matka unavená a neměla náladu hrát si s dcerou. Osmiletá Marie si na osamělost zvykla.

Každé ráno se oblékla a šla do školy. Když se odpoledne vrátila, byla zase sama, a proto trávila dlouhé hodiny u televize. Starý dům strašidelně praskal a sténal a Marie nikdy nebyla ráda sama. Proto často chodila do obchodu, kde si prohlížela časopisy a mluvila s lidmi.

Jednoho dne měla hlad, ale jako obvykle neměla peníze. Napadlo ji, že si ukradne čokoládovou tyčinku. Nikdo ji neuvidí. Nebude přistižena. A tyčinka stejně stojí jen pár centů. Marie si strčila tyčinku do kapsy svého fialového kabátu. "To bylo lehké," říkala si.

Bylo to tak snadné a dávalo jí to takové uspokojení, že začala krást pravidelně. Nikdy neměla na nic peníze a vždycky bylo hodně věcí, které chtěla, a tak se naučila brát cokoli, co ji právě napadlo. Její fialový kabát byl k tomu jako stvořený. Měl velké kapsy, do kterých se dalo všechno schovat.

Občas si Marie vzala něco jen tak pro zábavu. Nebrala si jen to, co potřebovala. Tak daleko to došlo. Brala si věci jen proto, že to bylo vzrušující. Nikdy neměla výčitky svědomí.

Jednoho dne se vracela domů z obchodu a pochutnávala si na čokoládové tyčince, kterou právě ukradla. A tehdy se stalo něco, co změnilo její život.

Marie uslyšela neznámý hlas: **Jsi tohle opravdu ty ?**

Zastavila se a rozhlédla se kolem. Nikdo tam nebyl.

Chceš opravdu být taková ?

Marie ztuhla. Zdálo se jí, že hlas přichází z její hlavy.

"Co... tím myslíš ? odpověděla.

Jsi tohle opravdu ty ?

V tu chvíli Marie porozuměla. Neměla strach a ani se nestyděla. Prostě pochopila, že se jí ten hlas ptá, zda si opravdu chce brát věci, které jí nepatří. Zda chce být zlodějkou.

Hlas zněl přátelsky. Neodsuzoval a neobviňoval. Jen se ptal.

Ne, nechci být zlodějka, řekla si Marie.

Hodila čokoládovou tyčinku do nejbližšího odpadkového koše. Téměř okamžitě se cítila lépe. Najednou si uvědomila, že přišla na svět, aby dělala něco lepšího. Její život měl vyšší smysl. Zdálo se jí, že sem přišla udělat něco specifického a že jí v tom **kradení** brání.

Řekla si, že už nikdy nic neukradne. A uvědomila si ještě něco. Pochopila, že už není sama ! Protože byla celý život sama, vždycky se tak **cítila**. Teď se tak cítit přestala. Věděla, že má přítele. Slyšela jeho hlas hluboko ve svém srdci.

Ještě mu nedala žádné jméno (později mu začala říkat Bůh), ale toho dne přestala být osamělá a její "přítel" se stal jejím neustálým společníkem.

Přátelství s Bohem je víc než fantastická myšlenka. Může to být realita. V knize **Přátelství s Bohem** je popsáno sedm kroků, které nás do takového stavu bytí dovedou. Není nutné udělat všechny tyto kroky. Některé z nich - nebo dokonce **všechny** - můžeme přeskočit jako ve všech ostatních procesech evoluce. V takovém případě vlastně žádný krok nepřeskočíme, ale uděláme je všechny najednou.

A přesně to udělala Marie. Na rohu ulice v jižním Seattlu prožila mystický zážitek, okamžik milosrdenství, který změnil její život. Už nikdy se necítila osamělá. Už nikdy neměla pochybnosti o svých morálních hodnotách.

Na onom rohu ulice udělala všechny kroky najednou a tak navázala přátelství s Bohem.

Sedm kroků k Bohu je snadné si zapamatovat a snadné udělat. Tady jsou:

1. Poznej Boha.

2. Důvěřuj Bohu.

3. Miluj Boha.

4. Přijímej Boha.

5. Využívej Boha.

6. Pomáhej Bohu.

7. Děkuj Bohu.

V knize **Přátelství s Bohem** jsou tyto kroky podrobně popsány. Píše se tam o tom, jak se život vyvíjí v procesu života.

Je to neobyčejná kniha, a proto doporučuji každému, aby ji důkladně prostudoval. Až to uděláte, pak pochopíte, že chcete-li někoho opravdu poznat, musíte nejdřív zapomenout všechno, co jste si mysleli, že o něm víte, a co vám říkali druzí. Musíte spoléhat na svou vlastní zkušenost.

Totéž platí o vašem poznání Boha. Dokud si myslíte, že o něm už víte všechno, nikdy ho opravdu nepoznáte -zejména když to, co si myslíte, je založeno na tom, co vám řekli druzí.

(Příběh Troye Butterwortha to ilustruje velice dobře. Všichni včetně jeho kněze mu říkali, co si Bůh myslí o homosexuálech, a proto se domníval, že o Bohu ví všechno. Věděl, že ho Bůh pošle přímo do pekla a tím to skončí. Pak měl svůj vlastní zážitek s Bohem a uvědomil si, že Boží láska je bezpodmínečná a nemá nic společného s malicherným lidským odsuzováním.)

Možná vám připadá obtížné důvěřovat někomu, koho neznáte, a proto je pro vás obtížné důvěřovat Bohu.

Možná vám připadá obtížné milovat někoho, koho neznáte, a proto je pro vás obtížné milovat Boha.

Možná vám připadá obtížné přijmout někoho, koho nemilujete, a proto je pro vás obtížné přijmout Boha.

Možná vám připadá obtížné využívat něčeho, co jste nepřijali, a proto je pro vás obtížné využívat Boha.

Možná vám připadá obtížné pomáhat někomu, koho nepotřebujete, a proto je pro vás obtížné pomáhat Bohu.

A možná vám připadá obtížné cítit vděčnost k někomu, komu nemůžete v ničem pomoci, a proto je pro vás obtížné cítit vděčnost k Bohu.

Jedno však vede k druhému, jak se píše v **Hovorech s Bohem**. Je zajímavé, že sedm kroků k Bohu lze vykonat v obráceném pořadí. To znamená, že můžete začít tím, že nejdříve začnete Bohu děkovat za všechno ve svém životě.

Až si uvědomíte všechno, za co byste měli být Bohu vděční, budete chtít Bohu pomáhat. Jakmile začnete trochu přemýšlet, brzy si uvědomíte, že Bůh má "určitý plán", a budete mu chtít "pomoci" tím, že v jeho plánu začnete hrát svou roli. To znamená, že se budete snažit být tím, čím opravdu jste, neboť to je součástí Božího plánu.

Když začnete Bohu pomáhat, zjistíte, že ho využíváte. Když budete Boha využívat, uvědomíte si, že ho přijímáte do svého života. Jakmile Boha přijmete, přirozeně se do něho zamilujete. Budete-li ho milovat, začnete mu bezpodmínečně důvěřovat. A na konci tohoto procesu si uvědomíte, že jste ho poznali lépe než kdy předtím. Bude to velice upřímné přátelství.

A tak vidíte, že v tomto procesu mohou padat kostky domina oběma směry. Nebo, jak už jsem řekl, mohou spadnout všechny najednou, jak se to stalo v případě malé Marie Endresenové.

Její přátelství s Bohem trvá dodnes. Není to žádný výplod její představivosti. Je to velice reálné, velice praktické přátelství. Kdykoli stojí Marie před důležitým rozhodnutím, dobře ví, že není sama. Má přítele, který jí radí.

A jsou to dobré rady.

Přicházejí z jejího vlastního srdce.

(12)

CESTY DUŠE

Jason Gardham měl neobyčejné zážitky už v dětství. Žil na farmě, vstával první ze všech a celý den se toulal po okolí. Jeho nejoblíbenějším místem byl nedaleký les, který hraničil s farmou. Chodil tam každý letní den po snídani.

Jasonova matka vždycky poznala, že Jason odešel dříve než všichni ostatní, protože nacházela v kuchyni otevřenou sklenici s arašídovou pomazánkou a nakřivo skrojený bochník chleba.

V lese si Jason hrál se svými přáteli. Nebyli z tohoto světa a Jason to věděl, ale mluvil o nich, jako by z tohoto světa byli. Když přicházel do lesa, cítil ve vzduchu energii a okamžitě věděl, zda potká děti hrající si v kapradí. Někdy na něho čekaly a pak s ním celý den běhaly po lese a smály se.

Byly však dny, kdy Jason děti celé dopoledne hledal, a nakonec je nenašel. Vracel se domů smutný a uplakaný.

"Co se stalo?" ptala se matka.

"Moje krásné děti dneska nebyly v lese. Nevím, kde jsou," vzlykal Jason. Tak jim vždycky říkal. Moje krásné děti.

Jasonova matka nikdy nepochybovala o tom, co říká, a nikdy by ji ani nenapadlo, aby ho kárala za to, že si vymýšlí imaginární kamarády. Když se ho jednou ptala, jak ví, že tam jeho kamarádi jsou, Jason odpověděl prostě - "víra". A tak jako věřil, že jeho kamarádi přijdou, matka věřila všemu, co jí vyprávěl o svých neobyčejných zážitcích.

Jason matce často vyprávěl věci, které by jinou matku mohly vyděsit. Ale jeho matka věřila, že Jason je jiný než ostatní děti, že je v něčem neobyčejný.

V prostředí tak bezpodmínečné lásky vyrostl Jason ve zdravého mladého muže. A protože mu bylo dovoleno prožívat neobyčejné věci a otevřeně o nich hovořit, prostě v tom pokračoval. Matka ho naučila, že i jí se dá věřit.

A tak se stalo, že v sedmnácti letech Jason odletěl na druhý konec vesmíru, na hranici nebes. A udělal to, aniž opustil svůj pokoj.

Musím zdůraznit, že mluvím o normálním chlapci, který sportoval, chodil rád s děvčaty a rozvíjel svůj umělecký talent. Nemluvím o někom, kdo užívá drogy. Jason si raději přečetl dobrou knihu.

Jednoho červencového večera v roce 1958 ho napadlo, že si něco přečte. Když přišel do svého pokoje pro knihu, našel tam úplně proměněnou realitu.

V pokoji byla tma. **Úplná** tma. Dovnitř nepronikal ani paprsek světla. Zvláštní, řekl si a šel k vypínači. Náhle však měl pocit, jako by letěl strašnou rychlostí prostorem.

Ted' umřu, napadlo ho. Není tu žádný vzduch ! Letím příliš rychle.

Jason věděl, že nesmí ztrácet víru. Musí věřit. To dělal vždycky, když se dělo něco podivného. A tak požádal o pomoc Boha. Bylo to pro něho naprosto normální. Vždycky byl otevřený duchovním věcem a věděl, že žije s Bohem ve velmi úzkém osobním vztahu. Podpora, kterou mu tento vztah poskytoval, byla důležitou součástí jeho života. Jeho víra nikdy nekolísala. Věděl, že ho Bůh miluje a že mu vždycky pomůže. A tak ho požádal o pomoc.

Okamžitě se cítil v bezpečí. Měl pocit hlubokého klidu a pohody. Když mu přestalo bušit srdce, rozhlédl se kolem sebe.

Letěl vzduchem ! Všude byly hvězdy a planety a měsíce a komety.

Ztratil jsem vědomí ? Existuje to všechno jen v mé představivosti ?

Ohromně pozoroval tu neuvěřitelnou krásu kolem sebe. Letěl závratnou rychlostí, ale necítil ani teplo, ani zimu. Uvědomoval si jen tichý pohyb hvězd.

Kam letím ? A proč tam letím ? ptal se sám sebe.

Opět si vzpomněl na Boží lásku. Uvědomil si, že nesmí ztrácet víru.

Okamžitě si uvědomil, že letí pomaleji. A pak se úplně zastavil. Před ním stála jakási zeď - ohromná **zlatá** zeď, vyzařující nadpozemské světlo. Byla tak vysoká, že neviděl její vrchol, a tak dlouhá, že neviděl, kde končí. Byla tak krásná, že nemohl uvěřit svým očím.

Najednou se ve zdi začalo otvírat jakési široké okno. Jasona napadlo, že je to okno do věčnosti, kterým odlétají duše do nebes. Z okna vyzařoval jasný paprsek všech barev. Jason se ho chtěl dotknout, ale musel si zakrýt oči, protože ho paprsek oslnil svým jasnem a krásou.

Ale já se musím dívat, říkal si Jason a cítil, jak mu srdce přetéká láskou.

Pak si odkryl oči.

A byl zpátky ve svém **pokoji**.

Jeho návrat byl stejně překvapující jako jeho odchod. Jason byl šokován; stál v místnosti, kterou jeho tělo nikdy neopustilo. Byl si jistý, že se vrátil z neobyčejné cesty. Z cesty duše, kde zahlédl nejvyšší realitu. Nazývejte ji Bohem nebo nebem nebo čím chcete. Jason věděl, že ji viděl a že ji poznal. **Ale proč ? Proč byl na té cestě ?**

Uvědomil si, že odpověď může hledat velice dlouho.

A měl pravdu.

Ne že by se nesnažil odpověď najít. Ptal se mnoha lidí, o kterých si myslel, že by mu mohli vysvětlit, co vlastně prožil. Ti mu však říkali, že "to muselo být něco, co mu chtěl ukázat Bůh, ale že smysl cesty pochopí, až přijde vhodný čas".

A tak jeho otázky zůstaly nezodpovězené. Jason byl smutný, protože nevěděl, co ta cesta znamenala, ale ještě víc ho trápilo, že ostatní lidé nikdy nepoznají takovou radost, jakou prožil on.

Následujících třicet let tu cestu opakoval ve svých soukromých okamžicích.

Pak v létě 1987 potkal v jednom obchodě s malířskými potřebami neznámého muže.

Byl to vysoký americký indián s dlouhými tmavými vlasy a pronikavými černými očima. Přes džínsovou košili měl vestu. Zastavil se asi metr před Jasonem a mlčky se na něho díval.

Jasona okamžitě naplnila myšlenka. Jestliže nám může myšlenka naplnit celé tělo - každou buňku našeho těla -, tak právě to se stalo Jasonovi. Okamžitě si uvědomil na buněčné úrovni, že mu **tento muž řekne něco důležitého**.

"Mohl bych s vámi mluvit ?" zeptal se indián hlubokým medovým hlasem.

Jason znervózněl. Pak si vzpomněl.

Víra.

"Ovšem," odpověděl. "Samozřejmě."

"Neměli bychom jít raději ven ?" Jason přikývl a šel za ním.

Posadili se u stolku pouliční kavárny. Indián se zhluboka nadechl.

"Hned jsem věděl, že jste to vy."

Jason jen zamrkal, ale nic neřekl. Srdce mu bušilo nedočkavostí. Ale nebyl schopen formulovat otázku, která vřela v jeho nitru. Najednou se mu něco vybavilo. Byl to obraz

té zlaté zdi. A s tím obrazem přišel i pocit. Víra. Věř tomu, co se teď děje. Věř své intuici. Prostě... věř.

Jason se uklidnil. Věděl, že to bude on, kdo promluví první.

"Než začnete mluvit, mohu vám něco říct? Rád bych vám řekl, co jsem zažil před mnoha lety jako chlapec. Myslím, že byste to měl vědět."

Indián se usmál. "Prosím," řekl. "Rád si to poslechnu."

Jason mu vyprávěl o své cestě časem a prostorem. Neměl ani tušení, proč mu to říká, ale věděl, že mu to musí říci. A dával si záležet, aby nevynechal ani jediný detail. Řekl mu všechno, co tehdy viděl a cítil. Dokonce mu řekl, že ho mrzí, že nikdy nepochopil smysl té cesty. Uprostřed svého vyprávění si všiml, že indiánovi teče po tváři slza.

Když své vyprávění skončil, velmi se mu ulevilo. Teď pochopil, proč řekl neznámému člověku svůj nejdůvěrnější příběh. Instinktivně věděl, že mu indián vysvětlí, co se stalo před třiceti lety. Určitě zná odpověď, kterou on tak dlouho hledal. Nevěděl, jak to ví, ale prostě to věděl.

Indián začal mluvit.

"Řeknu vám, co vím," řekl. Jason se k němu naklonil.

"Jmenuji se Gary Winter Owen a pocházím z kmene Maricopa. Pracuji v tom obchodě s malířskými potřebami. Před několika týdny jsem obsluhoval nějakého zákazníka a najednou jsem měl pocit, že musím odejít a být sám. Nemohl jsem to pochopit, protože jsme se docela dobře bavili, ale já se toho pocitu nemohl zbavit. Nakonec jsem se omluvil a odešel do zadní místnosti.

A tam jsem uslyšel jakýsi hlas ve své hlavě. Ten hlas mi říkal: **Vezmi si pero a piš.** A tak jsem to udělal. Nevěděl jsem, co mám psát, a proto jsem napsal první myšlenku, která mě napadla. Když jsem si přečetl, co jsem napsal, vůbec jsem tomu nerozuměl. Ale přesto jsem věděl, že je to důležité.

A pak mi ten hlas řekl: **Setkáš se s člověkem, pro kterého to bylo napsáno. Až ho uvidíš, okamžitě ho poznáš.**"

Indián se podíval na Jasona.

"Řekl jsem o tom hlasu svému dědovi," pokračoval. "Dal jsem mu tu zprávu přečíst. Děda mi řekl, že až toho člověka potkám, musím se s ním seznámit a musím se od něho učit."

Jason se nervózně zavrtěl. Gary pokračoval. "Nemohl jsem tu zprávu zapomenout. Zdálo se, že je velmi důležitá. A velmi krásná svou záhadností.

Když jsem vás dnes potkal, opět jsem uslyšel ten hlas."

Nastalo dlouhé mlčení. Oba muži se na sebe upřeně dívali.

"Řekl mi, že ten člověk jste vy."

Jason si oddechl. "Okamžitě jsem věděl, že pro mě máte nějakou informaci," řekl tichým hlasem. "Něco, na co jsem čekal třicet let."

Gary přikývl a podal Jasonovi krásnou ruličku z kůry, která byla převázána stuhou. Jedna část Jasonova já nechtěla svitek rozbalit, aby neporušila jeho krásu. Druhá část věděla, co tam bude napsáno.

Třesoucíma se rukama Jason rozvázal stuhu. Když se podíval indiánovi do očí, ihned věděl, že přijímá velmi cenný dar od člověka, který se stane jeho přítelem.

Začal číst krásné písmo na kůře.

**Upřímně a čestně, s láskou v duši, teď
ukázal jsem tomu muži,
tomu laskavému muži,
zlatou zed'.**

Jasonovi se zastavilo srdce. Podíval se Garyho. Ten mu s úsměvem naznačil, aby četl dál.

**Záře nesmírná tmu noci roztíná,
andělský dotek světla,
neboť na zemi, kterou jsme objevili,
láska pojednou vzkvetla.**

Jason si vzpomněl na ten úžasný, nádherně **zbarvený** paprsek světla.

**Stoupá do výše, aby se zablystěl
v každém úsměvu, slzavém údolí,
a zatímco čekáme, hovoříme spolu,
abychom strach svůj zahnali.
Mluvíme o životě, zpíváme o lopotě,
sdílíme zapomenutý žal,
a přestože dáváme, odpověď nemáme,
zvídaví zůstanem dál.**

**Nedokážu říci ani, proč je ten muž uplakaný.
Tvá láska je mou - jen hled' !
Tak jsem tomu muži, výjimečnému muži,
ukázal zlatou zed'.**

Jason položil svitek na stůl. Věděl, že už nikdy neuroní jedinou slzu smutku nad tím, co on a druzí nemohou pochopit úplně. Neboť si uvědomil, že **chápe**, a že **by mohl**

pochopit každý. Život je radostný a jako vždycky je řízen Bohem. A on Boží lásku nejen vidí, ale také sdílí.

Dnes si Jason uvědomuje hluboký smysl svého života. To vědomí mu dává sílu. Jeho cílem, který si sám stanovil, je přinášet světu lásku a mír.

Jason hlásá jediné poselství. Jednoduché, ale mocné poselství.

Věřte.

Důvěřujte sami sobě. Neboť moudrost máte ve své duši.

Důvěřujte jeden druhému. Neboť jsme všichni součástí jediného celku.

Důvěřujte životu. Neboť život vám bude přinášet nová překvapení a radost a sílu.

Důvěřujte Bohu. Neboť Bůh vás miluje a bude vám pomáhat až do konce života a až vaše práce na této zemi skončí, zavolá vás domů.

Jason dnes ví, že je učitelem. A také ví, že Gary, onen cizinec z obchodu s malířskými potřebami, byl jeho prvním žákem. Ale jen prvním. Bude mnoho dalších, kteří se od něho naučí, že není co se učit. Stačí si vzpomenout na to, co jsme všichni věděli jako děti.

Jako krásné děti... tančící v lesích.

Byla Jasonova cesta skutečná ? Je možné, aby člověk "cestoval" do vyšších sfér ? Je možné opustit vlastní tělo -nebo v něm zůstat - a prožívat alternativní realitu ?

V druhé knize **Hovorů s Bohem** se píše:

Jsi Boží bytost, schopná prožívat několik zážitků najednou - a schopná rozdělit své já na tolik různých "já", kolik chceš.

Jsi bytost božských rozměrů a neznáš žádné omezení. Část tvého já chce poznat tvou přítomnou totožnost. To však není hranice tvého bytí, ačkoli si myslíš, že je.

Existuje něco takového jako "okno do věčnosti", kterým se můžeme dívat a z nějž si můžeme přinášet zpátky vzpomínky ?

Ano. Určitě existuje.

Hovořím z vlastní zkušenosti.

Osmého ledna 1980 jsem se strašně pohádal se svou tehdejší manželkou. Byla to nepochybně moje vina. Tak tomu bylo většinou. V té době nebylo snadné se mnou vycházet. Chtěl jsem se změnit. Chtěl jsem se opravdu změnit, ale nedařilo se mi to.

Dnes už ani nevím, co bylo předmětem hádky. Tím chci říci, že to byla nějaká malichernost. Pravděpodobně jsme se dohadovali o tom, kdo má vynést smetí. Kdo ví ? Ale pamatuji si, co se stalo potom. A nikdy to nezapomenu.

Uprostřed zuřivé hádky jsem odešel z obývacího pokoje a zavřel se v ložnici. Padl jsem na postel a zíral do stropu. Pak jsem se rozplakal. **Ježíši, proč se nemohu shodnout se svou ženou ? Co mám dělat, abych byl šťastný ?**

V té době jsem byl už dvakrát rozvedený a nevěděl jsem, co dělám špatně. **Co mám dělat ?** ptal jsem se Boha. **Co mám dělat, abych byl šťastný ?**

Zabořil jsem obličej do polštáře a fňukal: "Bože, prosím tě, pomoz mi. Nechci se pořád dohadovat o každou malichernost. Pomoz mi. Prosím tě, pomoz mi..."

Byl jsem úplně vyčerpaný. Uvědomil jsem si, že začínám usínat. Měl jsem pocit, jako by ze mě někdo vypustil všechnu energii. Cítil jsem, jak se propadám do matrace. Pamatuji si poslední myšlenku, která mě napadla před usnutím.

Tohle bude nejhlubší spánek v mém životě.

A nemýlil jsem se.

Uprostřed spánku - za hodinu nebo za minutu nebo uprostřed noci - mě probudilo něco neobvyklého. Měl jsem pocit, jako by mě něco vysávalo z postele. Zdálo se vám někdy, že padáte z postele ? Tak tohle bylo podobné - jenže opačně. Já padal **vzhůru**.

Pokusím se to vysvětlit jinak. Představte si mouchu, která nehybně sedí na stole. Někdo přijde a přiblíží k ní konec trubice od vysavače a vysavač zapne. **Já jsem měl přesně takový pocit, jaký by měla ta moucha.** Ležel jsem na břiše a měl jsem pocit, jako by mě někdo během vteřiny vysál vzhůru. To mi vyrazilo dech.

Byl jsem šokován, když jsem se vznášel nad postelí a díval se dolů na jakousi hromadu hlíny, která vypadala jako moje tělo. Ale nebyl jsem to já. Protože já jsem byl **nahoře nad postelí a díval jsem se dolů**. A kromě toho to povědomé tělo na posteli v sobě nemělo žádný život. Nemělo vůbec žádnou životní energii. Bylo neživé.

V tu chvíli mě napadlo: **Bože, já nejsem to tělo ! Já jsem tohle. TOHLE.**

Já jsem tohle... tahle entita, tahle... energie..., která to tělo POZORUJE.

I když vám to může připadat velice elementární, v té době to pro mě byl ohromný objev. Účinek toho objevu byl nesmírný, protože to nebyla pouhá teorie, nýbrž něco, co jsem v tom okamžiku bezprostředně prožíval.

Než jsem se nadál, uvědomil jsem si, že se vznáším obličejem ke stropu. V tu chvíli jsem proletěl stropem ven. Letěl jsem šílenou rychlostí, kolem mě byla naprostá tma a já byl vtahován do jakéhosi tunelu. Vůbec jsem neměl strach, jen jsem si uvědomoval tu strašnou rychlost.

Brzy jsem v dálce před sebou uviděl nepatrné světélko, které se neustále zvětšovalo. Letěl jsem k němu. Nakonec jsem vyletěl z tunelu přímo do toho světla.

A teď přijde něco zajímavého. Byl jsem uvnitř toho světla, ale zároveň jsem měl pocit, že se na ně dívám zvenku. Dívat se na světlo bylo téměř nemožné, protože bylo tak krásné.

Nevím, jak vysvětlit, že světlo může být krásné, neboť světlo je prostě světlo, že ano ? Jenže tohle světlo bylo krásné. Možná to mělo něco společného s tím, jak jsem se **cítil**. To nevím. Ale vím, že bylo tak ohromné a krásné, že ho lidské vědomí nemůže obsáhnout. Cítil jsem se tak malý. Pamatuji si, jak jsem si říkal...

Ne, já si nezasloužím být v tomto světle. Ne po tom všem, co jsem udělal. Zklamal jsem tolik lidí. A zklamal jsem sám sebe. Ne, to si nezasloužím.

Styděl jsem se, když jsem si vzpomněl na všechno, co jsem udělal. Začal jsem plakat. Proč jsem se nechoval lépe ? Proč jsem učinil tolik špatných rozhodnutí ? Strašně jsem toho litoval. Nikdy předtím jsem necítil takovou lítost. A najednou mě naplnil pocit, jež nedovedu popsat. Prostě nenacházím slova. Když o tom dnes přemýšlím, řekl bych, že jsem měl pocit, jako bych poprvé v životě poznal naprostý, absolutní klid. Měl jsem pocit, jako by mi nějaký obrovský, laskavý prst zvedal hlavu vzhůru. A v srdci jsem uslyšel tato slova:

Jsi dokonalý, jsi dokonalý právě takový, jaký jsi. Jsi nepopsatelně krásný a já tě bezpodmínečně miluji. Jsi mé dítě a děláš mi ohromnou radost.

Vznášel jsem se v tom světle a cítil se v naprostém bezpečí. Opustil mě všecken smutek. Zmizela všechna lítost. Byl jsem uzdraven. Moje duše přetékala vděčností a láskou.

A pak jsem si uvědomil ještě něco: **Nikdy mi nebude nic odpuštěno.** Bez ohledu na to, jak toho budu litovat, nikdy mi nebude odpuštěno. **Protože odpuštění není nutné.** Jsem dítě Boží a Bohu nemohu ublížit, protože je nezranitelný. Vždycky mě bude přijímat ve svém srdci a domě a dovolí mi učit se z mých vlastních chyb a dělat všechno, co mi umožní stát se tím, čím opravdu jsem. I kdybych přitom zraňoval sebe i druhé. Neboť jsme všichni nezranitelní. Jen si myslíme, že tomu tak není.

Účinek toho objevu byl nesmírný, protože to nebyla pouhá teorie, nýbrž něco, co jsem v tom okamžiku bezprostředně **prožíval**.

Jakmile jsem si to uvědomil, zjistil jsem, že jsem v další realitě. Byl jsem obklopen miliony a stamiliony nepatrných... **částic energie**, jinak to nedovedu popsat. Ty částice byly všude. Předě mnou, za mnou, vedle mě. Vypadaly jako malinké kapénky různých barev a tvarů.

A jaké to byly barvy ! Úžasné, neuvěřitelně krásné. Nejmodřejší modře a nejčervenější červeně a nejzelenější zeleně a nejkrásnější barevné kombinace, jaké jsem kdy viděl. A to už něco znamená, když to říkám já, barvoslepý člověk...

Byl to neuvěřitelně krásný pohled.

Tyto barevné kapénky tančily všude kolem mě a vytvářely zářivý závoj krásy, který všechno pokrýval, který **byl** vším.

Uvědomil jsem si, že to, co vidím, je podstatou všeho života. Byl to život v submolekulární formě. Jeho nejmenší částice. A najednou jsem si všiml něčeho zajímavého.

Barevné kapénky se proměňovaly jedna v druhou. Zdálo se, že světélkují a jsou pohlcovány sebou samými a znovu se objevují na jiných místech a v jiných barvách a tvarech. Uvědomil jsem si, že pozoruji věčně vibrující a pulzující mozaiku čisté energie.

Měl jsem chuť s těmito nepopsatelně krásnými částicemi splynout. Nevím proč, ale v hloubi duše jsem po tom toužil. Byla to vnitřní touha, kterou jsem cítil v samotném jádru své bytosti.

Snažil jsem se k částicím přiblížit, ale s každým mým pohybem se mozaika vzdalovala. Napadlo mě, že se přiblížím nepozorovaně. Předstíral jsem, že se pohybuji vpřed, a náhle jsem vyrazil do strany, ale nebylo to nic platné. Nemohl jsem mozaiku přelstít. Jako by **předvídala** každý můj pohyb.

Byl jsem zoufalý a začal jsem plakat. To odmítnutí bylo nesnesitelné. Ale pak jsem přestal být smutný, neboť jsem si uvědomil, že se k té vibrující energii nemohu přiblížit, protože **jsem** tou energií ! Jakmile se pohnu, i **ona** se pohne ! Samozřejmě. Jsem s ní odjakživa spojen !

Všechno je součástí jediného celku. Existuje jen jediný celek a není nic, co by nebylo jeho součástí.

Účinek toho objevu byl nesmírný, protože to nebyla pouhá teorie, nýbrž něco, co jsem v tom okamžiku bezprostředně **prožíval**.

Jakmile jsem si to uvědomil, všechno se změnilo. Předě mnou byla obrovská kniha. Ta největší kniha, jakou jsem kdy viděl. Ne, byla dvakrát tak velká. Třikrát tak velká. Byla tak velká jako tisíc newyorských telefonních seznamů slepených dohromady. A na každé stránce bylo tolik maličkých písmen, že by naplnily tisíc encyklopedií.

Když jsem stál před tou obrovskou knihou, opět jsem uslyšel ten hlas, který jsem slyšel, když mě obklopilo to zářivé světlo.

Tak dobře, Neale. Celý život hledáš pravdu. Celý život upřímně hledáš odpovědi. Tak tady je máš. Tady jsou.

V tom okamžiku se stránky knihy začaly obracet, jako by je obracel nějaký obrovský prst nebo jakýsi posvátný vítr. Pohybovaly se tak rychle, že jsem byl za jedinou nanosekundu na poslední stránce. A přesto jsem byl schopen přečíst a pochopit každé slovo na každé straně.

V tom okamžiku jsem věděl všechno, co kdy člověk mohl vědět, co může vědět a co kdy bude vědět. Pochopil jsem kosmologii vesmíru a tajemství veškerého života. Uvědomil jsem si jednoduchost toho všeho. Tu naprostou a elegantní **jednoduchost**.

Účinek toho objevu byl nesmírný, protože to nebyla pouhá teorie, nýbrž něco, co jsem v tom okamžiku bezprostředně **prožíval**.

Když jsem dočetl poslední stránku, řekl jsem si...

Samozřejmě.

Nic víc jsem neřekl. Prostě...

Samozřejmě.

Pak jsem se probudil. Byl jsem zpátky ve svém těle a připadalo mi těžší než kdy předtím. Jako by každý můj prst vážil tunu. Chtěl jsem si vzít pero a papír, abych si to všechno napsal, abych to nezapomněl a abych později mohl dokázat, že jsem to opravdu prožil, ale nemohl jsem hnout rukou.

A v tu chvíli jsem ještě jednou uslyšel ten hlas, který jsem slyšel ve svém snu... nebo co to bylo:

Nic nemusíš psát. Myslíš, že to zapomeneš ? A nikomu nemusíš nic dokazovat. Pravdu nelze ani dokázat, ani vyvrátit. Pravda prostě je.

A potom jsem usnul.

Následujícího rána jsem se probudil ve stavu euforie. Šel jsem do koupelny a pustil sprchu. Voda byla ledová, ale vůbec mi to nevadilo. Naopak mě to posílilo. Pak jsem pustil teplou vodu a pozoroval, jak mi teče po těle.

Měl jsem pocit, že jsem s vodou totožný, že jsem totožný se sprchou i s kachlíky na stěně. Cítil jsem, že jsem totožný se vším. Napadlo mě, že podobně se musí cítit člověk, který užil halucinogenní drogu. Roztáhl jsem prsty a zatlačil dlaní na stěnu - přirozeně jsem očekával, že ruka stěnou pronikne, protože jsem **viděl molekuly stěny i ruky** a bylo mi jasné, že projít stěnou znamená umístit hmotu ruky tam, kde **není** hmota stěny. To je snadné pro každého, kdo má pronikavý postřeh. Pro každého, kdo má schopnost **vidět** dovnitř.

Stál jsem ve sprše a snažil se vzpomenout si na něco z toho, co jsem četl v té obrovské knize. Snažil jsem se vzpomenout si alespoň na jediné slovo.

A znovu jsem uslyšel ten hlas:

To nesmíš vědět.

Tehdy jsem pochopil, že kdybych si v normálním stavu měl být vědom všeho, co jsem v té knize viděl, "spálilo" by to všechny obvody v mém mozku. Můj malý hmotný mozek - jak to jen říci - by nevydržel tolik **elektřiny**, tolik **energie**.

A pak mi ten hlas řekl:

Prostě věz, že víš. A věz, že všichni ostatní také vědí. A kdykoli si chceš na něco vzpomenout, zeptej se moudrosti ve své duši. Pak si vzpomeneš.

Když jsem to slyšel, měl jsem nepopsatelně krásný pocit. Byl jsem ve sprše asi dvacet minut a zdálo se mi, že jsem si vědom každé kapky, která dopadla na mé tělo. Když jsem vyšel ze sprchy, přivítal mě studený vzduch v bytě. Měl jsem pocit, jako by mě naplnil nový život. Kůže mě pálila a měl jsem jasnou mysl. Když jsem se utíral, cítil jsem každé vlákno ručníku.

Toho dne se na mě všichni dívali, jako by si mysleli, že jsem na drogách. Jedna kolegyně se mě nakonec zeptala: "Co se ti stalo ? Vypadáš o dvacet let mladší."

"Opravdu ?" řekl jsem.

"Měl by ses vidět."

Několik týdnů jsem měl pocit, že "nepatřím do tohoto světa". A dodnes si ten pocit dovedu vybavit. Je navždy můj a mohu jej znovu prožívat, kdykoli se mi zachce. Ten hlas měl pravdu. Nikdy na to nezapomenu.

Takže vám z vlastní zkušenosti mohu říci tohle: Takové cesty duše, jakou podnikl Jason Gardham před čtyřiceti lety, jsou nejen možné, ale dějí se pořád. Podniká je každý z nás. Každý. Neboť žádná duše nezůstává v těle nepřetržitě od narození až do smrti.

Když duše opustí tělo, ať už během spánku, transu či meditace nebo během obyčejné procházky lesem, není čeho se obávat. A není vůbec žádný důvod stydět se hovořit o tom.

Ve skutečnosti je dobré vyprávět o těchto zážitcích druhým lidem. Neboť to jsou okamžiky milosrdenství, chvíle Boží milosti, které mají schopnost změnit náš život.

Jako například život Johna Stara, který jednoho dne na břehu jezera Michigan zažil něco velice zajímavého....

(13)

ZEMĚ STÍNŮ

John Star seděl u kuchyňského stolu. Hlavu měl opřenou v dlaních a díval se na vystydlou snídani na talíři před sebou.

"Zdá se, že dneska nemáš příliš velkou chuť k jídlu, Johne," řekla jeho matka. Všimla si, že posledních několik dní chodí syn po bytě jako tělo bez duše. To u něho nebylo normální.

"Mami, mám pocit, že už ničemu nerozumím," řekl John. "Jako bych se nemohl hnout z místa. A hlavou se mi honí spousta důležitých otázek. Velmi důležitých otázek... jako například: Co je v životě opravdu důležité ? Proč jsem tady ? Odkud jsem přišel ?" John se podíval na matku prosebným pohledem. "Nechápu, proč jsem tak neklidný a zároveň tak unavený. Zdá se, že nemám žádnou energii."

Matka se posadila vedle něho. "Synu, s těmito otázkami zápasíme všichni celý život. Musíš být trpělivý. Koneckonců jsi teprve dokončil školu. Máš celé prázdniny na přemýšlení. Chvilí ti to bude trvat. A uvědom si, že většina lidí nikdy nenajde odpovědi."

John si povzdechl. Matka to se mnou myslí dobře, říkal si. Ale to mi nepomůže.

"Proč si nejdeš zaplavat ?" zeptala se matka. "Přece víš, že ti to vždycky udělá dobře."

Proč ne, pomyslel si John. Stejně nemám co dělat. Aspoň se trochu rozhýbu.

V létě je jezero Michigan teplé. Toho dne bylo zataženo a voda byla spíš šedivá než modrá. John byl dobrý plavec. Vodu měl rád od malička a už dlouho byl členem plaveckého týmu. Na jezeře rád plaval daleko od břehu, kde byla voda studenější a čistší.

Když vlezl do vody a začal plavat rychlým a pravidelným tempem, ihned zapomněl na všechno ostatní. Vnímal jen vodu pod sebou a měl pocit, že s ní splývá.

Ale toho dne byly velké vlny. Když otočil hlavu, aby se nadechl, napil se vody. To vyrušilo jeho soustředění, a když se chtěl opět nadechnout, chytila ho další vlna. John věděl, že se může dostat do nesnází. Byl téměř kilometr od břehu a uvědomil si, že se mu bude těžko plavat. Proto se obrátil a plaval zpátky ke břehu.

Uplaval jen pár metrů a začalo mu hučet v hlavě. Náhle za sebou uslyšel hlasitý zvuk. Hladina jezera se uklidnila; byla teď hladká jako zrcadlo. John přestal plavat a podíval se vzhůru. Obloha byla jasná a svítilo slunce; voda byla úplně modrá.

Co se to děje ? Říkal si John a pozoroval oblohu. Slunce bylo jasnější než obvykle, ale nebodalo ho do očí. John měl pocit, jako by ho někdo volal. Podíval se dolů a uviděl něco neuvěřitelného.

Dole pod ním bylo jeho tělo; plavalo přímo ke břehu. S úžasem své tělo pozoroval. Jestliže to je on a jestliže jeho vědomí je tady nahoře, kde tedy **opravdu je ?** A co se s ním děje ?

Zdálo se mu, že za ním svítí nějaké světlo. Bylo to velice zvláštní světlo, světlo... s **citem**. John se k němu obrátil. Bylo krásné ! Zalévalo ho příjemným teplem. John ho nasával jako houba. V tu chvíli měl pocit naprosté svobody. Jako by se uvolnilo veškeré napětí jeho života. Jako by se zvedla jakási poklice, která udržovala napětí uvnitř. John mohl opět dýchat.

Zdálo se, že do něho proudí energie, která mu uvolňuje orgány, jejichž existenci si nikdy neuvědomoval. Celá jeho bytost se naplnila radostí. Věděl, že takový pocit už kdysi někde měl, ale nemohl si vzpomenout kde. Měl pocit... jako by se **vracel domů**.

Zdálo se mu, že čas se stal pružnějším. Do té doby věřil, že minuty, hodiny a dny jsou stejně neměnné jako značky na pravicí. Teď se mu zdálo, že se měřítko času prodlužuje a zkracuje jako gumová páska.

Viděl různé události ze své minulosti. Ale viděl je jasněji a přesněji než v době, kdy se odehrávaly. A mohl je pozorovat neomezeně dlouho. Ale zdálo se mu, že se čas zastavil.

Znovu a znovu prožíval různé epizody ze svého života a opět se vracel k tomu světlu. Nebo se jeho známý svět vzdaloval ? John měl pocit, jako by život, který dosud znal - všechny jistoty a pochybnosti, pýcha a vina, radosti a obavy - někam odcházel. Zůstávalo jen světlo a úžasný pocit pohody, kterou to světlo obsahovalo.

John měl pocit, jako by se probouzel ze sna, jako by hluboce spal a měl neobyčejně živý sen, který teď pomalu odcházel.

Když si jeho oči přivykly na tu jasnou záři, John začal rozeznávat jednotlivé tvary. Kolem něho stáli nějakí lidé ! Lidé, jež znal a miloval. Nacházel se v naprosto známém prostředí.

"Jak se ti ten výlet líbí ?" zeptal se jeden z jeho přátel. Ostatní se hlasitě rozesmáli. Bylo jasné, že si dělají legraci. John intuitivně pochopil, že mají na mysli jeho pobyt na zemi, a začal se také smát.

Jak příjemné bylo smát se tak svobodně ! John cítil, že žije věčným životem, který nemá konec ani začátek.

Kosmický svět, do kterého vstoupil, byl teď stejně reálný jako svět, z něž odešel, ale světlo bylo stále viditelné. Bylo to živé světlo. Mělo vitalitu a city. Bylo soustředěno v každé živé bytosti, stejně jako lze lupou soustředit sluneční světlo do jediného bodu. Obsahovalo mnoho barev, z nichž mnohé ještě nikdy neviděl.

Všichni jeho přátelé a každá živá bytost byli obklopeni barvami, které tvořily spletené a jedinečné geometrické vzory. Barevnými vzory pronikal zvuk - nespočet zvukových oktáv. John měl pocit, že barvy **slyší**. Byl to velice jemný zvuk, téměř neslyšitelný, ale dosahoval do nekonečna.

Nad tímto životodárným zvukem bylo slyšet melodii, kterou tvořil individuální zvuk každé živé bytosti. Světlo a zvuk a barvy a geometrické vzory tvořily dokonalou harmonickou totalitu.

Možná uplynuly roky. Roky, hodiny nebo minuty -nebyl v tom žádný rozdíl. Jedinou realitou bylo bytí. Bytí, které bylo neoddělitelné od přítomného okamžiku, neoddělitelné od věčného okamžiku **přítomnosti**, neoddělitelné od života ve všech bytostech.

Ačkoli byl tento svět stejně reálný jako svět, jež John opustil, čas a prostor nebyly žádnou překážkou. Nebyly tu žádné názory ani přesvědčení; byla tu jen nesmírná krása a radost.

Po chvíli se však Johnovi začaly vybavovat obrazy z jeho druhého života. Stále jasněji viděl lidi, které měl rád, a věci, které chtěl poznat a dělat. Nakonec odněkud z hloubi svého nitra uslyšel mocný hlas:

**Z věčnosti už dost jsi viděl,
zůstat tu nemáš, ještě ne.
Vrat' se zas zpátky do Země stínu,
kde bytosti hrají si smrtelné.**

Pak uslyšel jakýsi zvuk. Zvedl hlavu, aby se podíval, co jej způsobuje. Nepatrné vlnky u břehu klidného jezera pohybovaly oblázky na pláži. John ležel na břehu jezera Michigan, pár centimetrů od vody. Cítil se tak odpočatý jako nikdy předtím. Vstal a rozhlédl se kolem sebe.

Na západě viděl panoráma Chicaga a za ním neuvěřitelně krásné rudě oranžové slunce. Obloha byla modřejší a stromy zelenější. Jako by mu z očí spadl závoj. Mohl být pryč roky nebo hodiny. Jako člověk, který se po dlouhé době vrátil do místa svého mládí, John si uvědomoval, že všechno je stejné, ale zároveň jaksi jiné.

Byl to všechno jen sen ? Nebo jsem skutečně zažil, co to znamená být opravdu probuzený, a teď opět sním ? John znal odpověď.

Když se vracel domů, neměl pochybnosti o svém místě na světě. Poznal své místo ve vesmíru, a bylo dokonalé.

Přišel do bytu zadními dveřmi a našel matku v kuchyni.

"Ahoj, mami," řekl radostně.

"Ahoj, synku. Jak sis zaplaval ?"

"Nesmírně vesmírně !" odpověděl John s úsměvem.

Když jsem poprvé slyšel Johnův příběh, překvapilo mě, jak nápadně se podobá příběhu Jasonovu i mému. Každý, kdo navštívil "druhou stranu" nebo "širší sféru" nebo jak tomu chcete říkat, viděl neuvěřitelně jasné světlo a nádherné barvy.

John a já jsme viděli energii ve formě geometrických vzorů, z nichž každý byl jedinečný a originální. I John slyšel v energetických vzorech **zvuk**. To potvrzují i ostatní lidé.

Mystikové už dávno říkají, že zvuk **om** je základním zvukem vesmíru, zvukem samotného života.

Když někdo vypráví o těchto **zážitcích** nebo když se mi vybaví mé vlastní, vždycky si vzpomenu na hlavní myšlenku **Hovorů s Bohem**: Všichni jsme součástí jediného celku.

Každý a všechno se skládá z těch nejjemnějších částic energie, jaké si dokážete představit. Já jsem tuto jednotu viděl. Já jsem ji Vnímal. Ale nemusíte ji nutně vidět a přesto ji můžete cítit ve svém srdci a ve své duši. A je to snadné, neboť je to rozhodnutí, nikoli reakce. Jako láska. Láska je **rozhodnutí**, přestože si většina lidí myslí, že je to reakce.

Další, co mě zaujalo na Johnově zážitku, bylo jeho pochopení, že "bytí je jediná realita". To je v naprostém souladu s posledními třemi myšlenkami v první knize **HSB**:

1. Všichni jsme součástí jediného celku.
2. Na světě je dostatek všeho pro všechny.
3. Nemusíme nic dělat.

Stačí, když jsme. Mezi "bytím" a "činností" je takový rozdíl jako mezi dnem a nocí. Lidé se většinou věnují činnosti. Stále někam pospíchají, dělají to či ono a stejně ničeho nedosáhnou.

V příštích padesáti letech uvidíme na této planetě nový druh člověka, který se soustředí na své "bytí", nikoli na svou "činnost". Někteří lidé to dělají už dnes. Je to možné dokonce i v každodenním životě. Nemusíte odejít do hor, nemusíte žít dvacet let v jeskyni nebo devět hodin denně meditovat. Ne že by to bylo špatné, ale není to nutné.

Blaženost bytí si můžete uvědomovat, aniž se stanete poustevníky. Tento pocit můžete prožívat při práci, kterou v tomto světě vykonáváte. Ve skutečnosti jej můžete prožívat **díky** této práci.

Tohoto přechodu k bytí můžete použít jako nástroje k nalezení správného živobytí. Stačí si uvědomit, čím chcete "být". Musíte vědět, jaké stavy bytí chcete svou existencí vyjádřit. Jakmile učiníte toto rozhodnutí, přestanete dělat všechno, co vám v tom brání.

Tento proces sebevyjádření je popsán v malé knížce **Poslové světla**, kterou můžete přečíst za čtyřicet minut. Knížku jsem napsal jako odpověď na stovky dopisů od čtenářů na celém světě, kteří četli o bytí v **Hovorech s Bohem** a chtěli se o tomto tématu dovědět víc.

Na světě je spousta lidí, kteří si uvědomili bytí při svých cestách mimo tělo. Možná takového člověka znáte. Možná jste to zažili sami. Tyto příběhy zde uvádím proto, aby lidé, kteří něco takového prožili, přestali mít pochybnosti o svém duševním zdraví. Znovu opakuji, že tyto zážitky jsou **naprosto** normální.

Ne všechny chvíle Boží milosti přicházejí v tak senzačním balení. Některé přicházejí v malých krabičkách. Nemyslete si, že jste nikdy neprožili okamžik milosrdenství jen proto, že jste nikdy neměli nějaký z těchto šokujících zážitků, které jsem tu popsal.

Lidé, kteří takové zážitky mají, se příliš neliší od všech ostatních - ačkoli mohou být zvědavější ! Často se ptám sám sebe, zda právě tito lidé, kteří neúnavně kladou otázky o kosmické realitě, nejsou ti, kteří přitahují okamžiky milosrdenství, o nichž tu hovořím.

Nicméně tento druh zážitků nemusí být nejefektivnější. Mnozí lidé, kteří podnikli takovou vnitřní cestu, měli po návratu ještě víc otázek než předtím. A byli ještě zmatenější !

Bůh zná mnoho způsobů, jak navodit v našem životě okamžik milosrdenství. K tomu, abyste dospěli k úžasnému poznání, není nutné prožít šokující zážitek. Výsledkem okamžiku milosrdenství může být zásadní životní změna nebo jen jednoduché poznání. Obojí může mít nesmírný vliv na to, jak prožijete zbytek svého života.

Dovolte Margaretě Hillerové z Ashlandu v Oregonu, aby vám vlastními slovy vyprávěla svůj příběh...

(14)

VNÍMÁNÍ POSVÁTNOSTI V KAŽDÉM OKAMŽIKU

Jeden velký učitel mi ukázal, že všechno v životě je posvátné, ať už to vypadá jakkoli. Říkám mu svatý Anthony. Je to malý chlapec.

Anthony začal svůj život velice překérním způsobem. Narodil se závislý na drogách a byl ihned po narození adoptován svými prarodiči, ale lékaři říkali, že to bude zázrak, jestli přežije.

"Co tím myslíte, zázrak ? Jaký zázrak ?" zeptala se jeho babička.

Lékaři jí vysvětlili, že aby přežil, musel by ho někdo téměř nepřetržitě chovat první dva roky života.

Babička bez váhání odpověděla: "To udělám."

A také to udělala.

Anthony žil se svými prarodiči v nádherném prostředí. Byl doslova obklopen láskou, neboť žil s lidmi, kteří byli hluboce duchovně založení. Láska a duchovnost byly součástí jeho života od prvního dne na této zemi. V takovém prostředí byl přirozeně velice šťastný. Nevěděl však, že v jeho životě dojde k drastické změně, že přijde do jiné rodiny.

Když mu bylo šest let, jeho babička dostala rakovinu a zemřela. Během její nemoci jsem ji navštěvoval jako člen podpůrného týmu. A tak jsem strávil hodně času s Anthonym. Ten byl velice smutný, ale jeho hluboké duchovní porozumění - už v šesti letech - mu říkalo, že babička odejde do krásného místa, a to ho těšilo.

O několik měsíců později zemřel i jeho dědeček. Já si myslím, že mu manželčina smrt zlomila srdce. To by mohlo zničit jiné dítě, ale ne Anthonyho. Neuvěřitelná láska, kterou poznal hned v prvních letech svého života, mu dala dostatečnou víru v tento svět, takže tu obtížnou dobu přežil.

Jeho víra byla odměněna, když se dověděl, že ho jeho strýc a teta adoptují, přestože se předtím rozhodli, že nebudou mít žádné děti.

Protože jsem znal Anthonyho rodinnou situaci, jel jsem s ním, když se měl poprvé setkat se svou novou rodinou. Měl jsem pocit, že jim přivádím moudrou, starou duši, která se stane jejich rádcem. A Anthony mě stále učil. Jeho otázky a obavy mě upozorňovaly na mé vlastní pochybnosti a obavy a společně jsme nacházeli duševní klid uprostřed svízelné situace.

Na denverské letiště, kde jsme měli přestupovat, jsme přiletěli na poslední chvíli, protože naše letadlo mělo zpoždění. V jedné ruce jsem držel zavazadla, druhou jsem chytil Anthonyho a běželi jsme letištní halou od jedné nástupní brány k druhé. Naše brána byla samozřejmě ta poslední. Cestou jsem křičel na úředníky u přepážky: "Zatelefonujte k bráně a řekněte jim, ať letadlo pozdrží !" Podívali se na mě jako na blázna a samozřejmě nikam nezavolali.

Anthony se mi podíval do tváře (která v tu chvíli nevypadala zrovna andělsky) a řekl: "Jsme na běžeckých závodech ?"

"Ano ! Přesně tak", řekl jsem našťavaně.

Když jsme doběhli k bráně, letadlo právě odjíždělo na startovací plochu. (Znáte ten pocit - strašná legrace, že ano ?) U přepážky jsme se dověděli, že příští letadlo letí za pět hodin.

V tu chvíli jsem si uvědomil, že budu muset **strávit pět hodin s šestiletým klukem. Bože, děláš si legraci ?** Už jsem si představoval, jak to bude "zajímavé".

A pak jsem začal dostávat lekci o tom, jak je každý okamžik posvátný.

Úřednice u přepážky se nás zeptala, zda nechceme poukázky na občerstvení. Anthony se pro ně nadšeně natáhl a tvářil se, jako by vyhrál v loterii. Já jsem zuřil, ale Anthony byl nadšený.

Když jsme se najedli, šli jsme do téměř prázdné čekárny, kde jsme měli strávit další čtyři a půl hodiny. Neměl jsem příliš velkou radost, protože jsem nevěděl, co dělat s šestiletým klukem, a zapomněl jsem se zeptat Boha, co má v plánu. (To je první pravidlo, když chcete sledovat vývoj posvátného ve svém životě.)

Anthonyho čekání nevadilo. Začal vytahovat z batohu různé hračky, omalovánky a pastelky. Tyto "posvátné předměty" pak rozložil na podlahu do velkého kruhu kolem sebe. Lehl si na břicho a začal si malovat.

Myslíl jsem, že **to vydrží asi deset minut.**

Ve skutečnosti ten posvátný obřad trval celé čtyři a půl hodiny. A teď to bude ještě zajímavější.

Ve vedlejší čekárně začal brečet nějaký malý kluk, kterého rodiče nemohli utišit, ať dělali cokoli. Anthony vstal a nadšeně na chlapečka zamával, aby šel k němu.

Chlapeček se vydal nesměle přes chodbu. Pořád ještě brečel. Když došel ke kruhu hraček, které Anthony rozložil na podlaze, zastavil se. Anthony ho zvědavě pozoroval.

"Copak nemáš nějaké omalovánky ?" zeptal se ho.

"Nemám," odpověděl ubrečený chlapec.

"Tak tady máš !" řekl Anthony. Vytrhl jednu stránku ze svého bloku a položil ji s několika pastelkami na podlahu. Pak řekl chlapečkovi, aby vstoupil do kruhu. (Všimněte si, že chlapeček nevročil do kruhu, dokud k tomu nebyl vyzván.)

"Kolik ti je ?" zeptal se Anthony.

Chlapeček si utřel rukávem slzy a řekl: "Tři."

Anthony se na mě podíval, zakoulel očima a řekl: "To se dalo čekat !"

Během následujících hodin přišly do Anthonyho kruhu další děti. Každé se nejdříve zastavilo na kraji kruhu a čekalo, až bude pozváno dovnitř. Kruh se neustále zvětšoval.

Brzy se kolem shromáždili rodiče. Když jsme tu scénu pozorovali, úplně jsme zapomněli na své knihy a na svou rozmrzelost z toho, že nám uletělo letadlo. Byli jsme vrženi do jakéhosi posvátného okamžiku, do věčného okamžiku, v němž neexistuje čas a v němž je jen láska a pohoda.

Uvědomil jsem si, že už nikdy nebudu s šestiletým Anthonym sdílet ty posvátné hodiny, že už nebudu mít tu vzácnou příležitost.

Toho dne jsem pochopil, že **celý život** je posvátný, že nám každý zážitek přináší ponaučení, umožňuje nám rozvíjet naše posvátné já a dává nám příležitost oslavovat to, čím opravdu jsme. "Svatý Anthony" mi pomohl uvědomit si to.

S radostí vám musím říci, že Anthonyho strýc a teta, kteří nikdy nechtěli mít děti, jsou rádi, že s adopcí souhlasili, protože dnes žijí bohatším životem. I Anthonymu se daří dobře ! Citově, tělesně, duševně i duchovně !

Přeji vám všechno nejlepší na cestu - a nezapomeňte si vzít omalovánky a pastelky !

Nezapomeňte.

Rád bych teď Margaretě poděkoval za tento příběh. Ona a její manžel David patří k těm, kteří už přijali Pozvání. (O tom vám řeknu víc na konci této knihy.) Margaret a David dnes jezdí od města k městu, od kostela ke kostelu a sdílejí s lidmi své osobní zkušenosti s malými okamžiky, které obsahují velké pravdy. Hovoří o tom, čemu já říkám okamžiky milosrdenství, chvíle Boží milosti.

V tomto příběhu je spousta ponaučení. Jedním z nich je myšlenka, že každý okamžik je posvátný a obsahuje úžasné pravdy. Druhým je myšlenka, že když je člověk obklopen hlubokou a opravdovou láskou, naučí se zvládat i nejtěžší životní situace.

Třetí ponaučení: Buďte zdrojem. To je hlavní myšlenka **Hovorů s Bobem**. Chcete-li něco prožívat, umožněte druhým, aby to mohli prožívat i oni.

Nemyslím, že to malý Anthony dělal vědomě, ale je jisté, že to dělal. Chtěl překonat strach z neznámého prostředí, do kterého se stěhoval, a když viděl malého chlapce, který byl nešťastný, zbavil ho strachu, a tím se zbavil strachu sám.

Tak funguje tento proces; a když se naučíte dělat to vědomě, odhalíte velké tajemství. Chcete-li být šťastní, snažte se obšťastnit druhé. Nechcete-li se cítit osamělí, buďte společníky druhým. Chcete-li prožívat radost, dělejte radost druhým. Ať už chcete prožívat cokoli, umožněte druhým, aby to mohli prožívat i oni.

Nečekejte, až vám druzí přinesou to, co chcete. Buďte sami zdrojem. Přesně to dělal Anthony na letišti. Které dítě by se chtělo čtyři hodiny nudit ? A tak Anthony zabavil druhé dítě. A hádejte, kdo se pak začal bavit...

Tohle je kouzelný recept.

Anthonyho příběh však obsahuje ještě jedno ponaučení.

Když se špatné věci stanou dobrým lidem (a zejména dětem), často se ptáme, proč je život tak krutý. Říkáme si: "Co se tu vlastně děje ?" Začneme pochybovat o nekonečné lásce vesmíru. Dnes si uvědomuji, že duše vyšívá nádhernou výšivku.

Když se na výšivku díváme z jedné strany, vidíme zmeť barev, která nemá žádný smysl, a dokonce může být ošklivá. Když se na výšivku podíváte z druhé strany, máte úplně jiný dojem. Vidíte krásu vzoru a **nutnost** barevné změti.

Elisabeth Küblerová-Rossová, vynikající lékařka a průkopnice v oblasti smutku, ztráty, umírání a smrti, která je jednou z nejoblíbenějších učitelek, říká:

"Kdybyste chránili kaňony před bouřemi, nikdy byste neviděli jejich nádherné tvary."

Nikdy jsem to nezapomněl.

Příležitost spolupracovat s Elisabeth Küblerovou-Rossovou byla jedním z okamžiků milosrdenství v mém životě. Elisabeth ovlivnila celý svět svým soucitem, láskou a hlubokým pochopením lidské situace.

Občas se mě někdo zeptá: "Jsou na zemi andělé ? Chodí mezi námi ?" Vždycky odpovídám: "Ano ! Já jednoho znám !"

Považuji Elisabeth Küblerovou-Rossovou za anděla, který vyléčil mnoho lidí.

A David Hiller měl zážitek, který je přímým důsledkem jejího učení. Je to úžasný příklad toho, jak naše činnost ovlivňuje životy tisíců lidí.

(15)

NIKDY NENÍ POZDĚ DOSTAT POŽEHNÁNÍ

Jestliže jste někdy měli pocit, že nejste vítáni v nějaké situaci ve svém životě, pak asi víte, jak je to zdrcující. Mnozí lidé na takové zklamání nemohou dlouho zapomenout. Některé lidi to ovlivňuje po celý život.

David Hiller dlouho nemohl zapomenout na nepříjemný zážitek, jež prožil v devatenácti letech. Potom, těsně před jeho dvaadvacátými narozeninami, došlo v jeho životě k zásadní změně. Nedávno mi vyprávěl, jak se to stalo. Tohle je jeho příběh, jeho vlastní slova...

V červnu roku 2000 v Kansas City jsme s manželkou pořádali jeden z léčebných seminářů, které pořádáme v kostelech po celých Spojených státech.

Byli jsme rádi, že jsme toho dne dostali příležitost pomoci lidem v jejich úsilí změnit své myšlení. V tu chvíli jsem ještě nevěděl, že o několik dní později budu sám potřebovat pomoc. K tomu došlo, když jsme se účastnili jiného semináře.

Seminář, který se jmenoval **Návrat domů**, vedl pastor Sky St. John. Sky nám vyprávěl příběh, který slyšel od Elisabeth Kublerové-Rossové.

Jednoho jejího semináře se účastnilo několik veteránů z Vietnamu; Elisabeth je požádala, aby na chvíli odešli do vedlejší místnosti, protože chtěla ostatním účastníkům něco vysvětlit, co se veteránů týkalo. Ti tedy čekali ve vedlejší místnosti, dokud je Elisabeth nezavolá zpátky.

Zatímco byli pryč, Elisabeth ostatním vysvětlila, že od svého návratu z Vietnamu veteráni mají pocit, že nejsou ve své vlasti vítáni, a že přišel čas, aby jim někdo pomohl.

"Až se veteráni vrátí z vedlejší místnosti," řekla Elisabeth účastníkům, "přivítejte je, jako by se právě vrátili z Vietnamu. Šeptajte jim laskavá slova a povzbudte je." Všichni souhlasili a Elisabeth zavolala veterány do místnosti.

Když přišli, všichni přítomní začali tleskat, jásat a zpívat. Veterány to tak dojalo, že jim začaly téci slzy. Někteří padli na kolena a rozplakali se - nebylo pro ně lehké přijmout tolik pozitivních emocí. A přece byli nesmírně vděční, že se jim konečně dostalo přivítání. Kdosi začal hrát na piano slavnostní hudbu a kolem veteránů se utvořil kruh.

Elisabeth řekla veteránům, aby chodili kolem kruhu a přijímali osobní požehnání od ostatních členů skupiny. Někteří veteráni byli tak dojati, že nebyli schopni chůze. Proto lezli kolem kruhu po čtyřech a prožívali návrat domů úplně novým způsobem. V místnosti nebylo jediné suché oko. Všichni byli uvítacím obřadem hluboce dojati.

Sky nám řekl svým soucitným hlasem, že když ten příběh poprvé slyšel, uvědomil si, že všichni máme potřebu být vítáni.

Když hovořil k naší skupině, všichni jsme si uvědomili jeho intenzivní touhu poskytnout nám hlubokou podporu.

Zeptal se nás, zda si vzpomínáme na nějaký okamžik ve svém životě, kdy jsme nebyli vítáni a podporováni, ať už vlastními rodiči nebo ostatními lidmi.

Vysvětlil nám, že v tomto procesu návratu domů máme příležitost proměnit své smutné zkušenosti v požehnání - neboť pocit, že jsme vítáni, je velice účinný lék. Těm, kteří chtěli přijmout léčivé požehnání, řekl, aby se shromáždili v zadní polovině místnosti. Ostatní měli zůstat v přední polovině.

Bylo nás asi 150 a většina z nás zůstala v přední polovině, abychom mohli požehnání dávat. V tu chvíli jsem však uslyšel jakýsi tichý hlas, který mi říkal: **Davide, musíš jít do druhé poloviny místnosti. Ve svém životě jsi prožil mnoho zážitků, s nimiž ses dosud nevyrovnal, protože ses necítil milován a podporován.**

Znělo to pravdivě, a tak jsem tomu věřil. Sel jsem do zadní poloviny místnosti, ačkoli jsem nevěděl, co řeknu, až na mě přijde řada. Čekal jsem a pozoroval, jak ostatní přicházejí k mikrofonu a popisují životní situace, v nichž se necítili vítáni. Každý z nich se obrátil k "uvítací skupině" a začal prohlášením "představujete moje rodiče nebo sourozence nebo spolupracovníky" nebo kohokoli, kdo byl součástí situace, ve které se řečník necítil vítán.

Vždy když řečník domluvil, šel do přední části místnosti, kde mu uvítací skupina vyjádřila podporu tleskáním a jásotem. Sky řekl: "Vrátil ses domů." Ta prostá věta měla hluboký léčivý účinek.

Nevěděl jsem, co řeknu, ale měl jsem pocit, že je důležité, abych se obřadu účastnil.

Když na mě konečně přišla řada a šel jsem k mikrofonu, opět jsem uslyšel ten tichý hlas. **Davide, jsi jedním z těch veteránů a už mnoho, mnoho let tě trápí bolestné vzpomínky. Ani ty jsi nebyl vítán, když ses vrátil. Tvá vlast na tebe zapomněla a dodnes tě to bolí. Ted' máš příležitost.**

A tak jsem vzal do ruky mikrofon a řekl třesoucím se hlasem: "Byl jsem jedním z těch veteránů a má vlast na mě zapomněla. Když jsem se vrátil, nebyl jsem vítán. Už dlouho mě to bolí, stejně jako ostatní veterány, a myslím, že je čas uzdravit se."

Všichni začali bouřlivě tleskat! Členové uvítací skupiny ke mně běželi a začali mi šeptat: "Buď vítán! Jsme rádi, že ses vrátil domů. Chyběl jsi nám. Děkujeme ti, že jsi za nás bojoval."

Pastor Sky si sedl k pianu a začal hrát slavnostní hudbu: "Bože, žehnej Americe." Velice mě to dojalo. Po tvářích mi tekly slzy. Padl jsem na kolena. Stěží jsem se udržel na nohou. Měl jsem pocit, že se zastavil čas. Byl to nesmírně silný pocit, na který nikdy nezapomenu.

Sky mi řekl: "Vracíš se domů. Jsi tu vítán a všichni tě milují." Ta slova mě hluboce dojala.

Celý jsem se třásl, ale cítil jsem, jak bolest odchází z mého těla. Konečně se mi dostalo přivítání, které jsem od své vlasti tak dlouho očekával.

Na tvářích těch, kteří mě vítali, jsem viděl slzy a pochopil jsem, že jejich láska je upřímná. Byl to nejkrásnější okamžik mého života.

Po skončení semináře mi mnoho účastníků vyprávělo o svých blízkých a o tom, co zažili, když se vrátili z Vietnamu. Tito otcové, matky a partneři vietnamských veteránů také potřebovali porozumění. Byli rádi, že mě mohli přivítat, protože jsem představoval jejich blízké, kteří také potřebovali, aby je vlast přivítala. A tak mi potřebovali dát své přivítání stejně, jako já potřeboval jejich přivítání přijmout!

Nikdy jsem nevěděl, proč jsem byl ve Vietnamu, ale teď jsem znal důvod - abych ukázal druhým, že **nikdy** není pozdě být požehnán.

Nikdy není pozdě být přivítán, být milován, být podporován. Nikdy není pozdě vyléčit staré rány a bolestné vzpomínky. Nikdy není pozdě! To si pamatujte. Jak to vím? Protože se to stalo mně. A jestliže to někomu mohu připomenout, pak to udělám.

Děkuji Bohu. Děkuji veteránům. Děkuji Skyovi St. Johnovi. Děkuji Elisabeth Kűblerové-Rossově. Bůh vám žehnej. Bůh žehnej všem veteránům. Bůh žehnej vám všem.

Tento úžasný příběh ukazuje, jak krásný může být život, když si uvědomujeme každou maličkost, kterou říkáme druhým. V životě duše to však maličkosti nejsou. Jsou to nesmírně důležité věci.

Doufám, že už nikdy nikomu nedám podnět, aby se cítil nevítaným. A doufám, že to neuděláte ani vy.

Od počátku času všichni chceme jediné - chceme být milováni a chceme milovat. A od počátku času dělá naše společnost všechno, aby nám to znemožnila.

Vytvořili jsme různá náboženská omezení, společenské strategie, předpisy, nařízení a zákony, které nám říkají, kdy, kde, jak a koho můžeme milovat a kdy, kde, jak a koho milovat nesmíme.

Seznam zákazů je naneštěstí delší.

Dáváme přednost odsuzování před smířlivostí, pomstě před odpouštěním a omezování před svobodou. Jinými slovy, udělali jsme z lásky něco podmínečného, a tím jsme ji zbavili smyslu.

A přece není pozdě - a nikdy není pozdě - začít opravdu milovat. To děláme, když jeden druhému žehnáme.

To se stalo Davidu Hillerovi v příběhu, který jsem vám vyprávěl. To se stane vždycky, neboť požehnání je uzavřením kruhu lásky.

Žehnat bližním je pro nás přirozené, když si uvědomíme, čím opravdu jsme. V knize **Přátelství s Bohem** se píše:

V okamžiku totálního poznání (který může přijít každou chvíli) se budeš cítit jako já: totálně radostný, láskyplný, přijímající, přející a vděčný. Tohle je pět základních postojů Boha, jejichž uplatňování tě přivede k božství.

Dovolte mi znovu opakovat: nikdy není pozdě přijmout požehnání a nikdy, **nikdy** není pozdě požehnání dát. I když se naše srdce vyléčí třeba až v posledním okamžiku našeho života, celý život tím získá smysl.

Když je nám žehnáno, cítíme se přijímáni a vítáni. Jsem nesmírně rád, že nám David Hiller tak krásně popsal proces návratu domů. Všichni, kdo se snažíte pomáhat lidem, teď můžete uplatňovat myšlenky Elisabeth Küblerové-Rossové, Skye St. Johna a Davida. A nemusíte se obávat, že budete nařčeni z plagiátorství. Nikdo se na vás nebude zlobit za to, že jste "ukradli" myšlenku. **Každý si to přeje.**

Proč? Protože nastal čas léčení všech lidí, kteří mají pocit, že nejsou vítáni kdekoli na světě. Lidé na celém světě mě žádají, abych jim přinesl poselství **Hovorů s Bohem**. Lidé ve všech městech a zemích - v Oslu a Chorvatsku, v Kodani a Johannesburgu, v Torontu a Tokiu - hledají lásku, pravdu a štěstí.

To jsem **cítil** ve vzduchu ve starobylých zříceninách v Machu Picchu i ve Vatikánu v Římě. Stál jsem na Velké čínské zdi i v demilitarizované zóně na hranici Severní a Jižní Koreje, a všude - **všude** - je to stejné: lidé touží po míru a harmonii a jednotě. Všichni si přejí konec všeho, co nás rozděluje a co způsobuje konflikty.

Ačkoli se ještě nedokážeme zbavit svých předsudků, všichni se shodujeme v jednom: lidé různých náboženství a kultur, různých ras a sexuální orientace, různých politických názorů - všichni jsou v podstatě stejní. A ačkoli jsme se necítili vítáni v té či oné době a v té či oné zemi, neměli bychom tolerovat nesnášenlivost kdekoli na světě. Pokud jsme tím, co říkáme, že jsme. Pokud tvrdíme, že jsme vysoce vyvinuté bytosti.

Takže dnes, kdy vstupujeme do prvního desetiletí jedenadvacátého století, se musíme otevřít novým myšlenkám, novým možnostem a novému porozumění jeden druhému i Bohu - a všem Božím darům.

Včetně toho, že máme...

(16)

SCHOPNOST PŘEDVÍDAT BUDOUCNOST

Monika Rosalesová se probudila se slzami v očích. V noci se jí zdálo, že jí umřela matka.

Takový sen by rozrušil každého, ale na Moniku měl mnohem silnější účinek. Mnoho z jejích snů se vyplnilo -včetně snu, v němž se setkala s mužem, kterého třináct let milovala, ale kterého už šest let neviděla - a tak si řekla, že musí matce zavolat.

"Mami, je ti dnes dobře ?" Monika se snažila mluvit nenuceným tónem. Proč měla tuhle podivnou schopnost snít o tom, co se stane ? **Nevím, zda je to požehnání, nebo prokletí,** říkala si smutně.

"Ovšemže mi je dobře, miláčku. Proč se ptáš ?" řekla matka. Samozřejmě už dávno věděla o Moničiných neobyčejných schopnostech, takže byla znepokojená. Když zavěsila, začala přemýšlet o významu toho snu; dceřina intuice byla obvykle pravdivá.

Následující noci se Monice zdál stejný sen. Tentokrát matce nezavolala, protože ji nechtěla ještě víc znepokojit. Nechala si to pro sebe, ale dělalo jí to starosti.

O dva měsíce později se záhada objasnila. Lékaři zjistili, že Moničina matka má rakovinu ledviny, a to nevyléčitelnou.

"Ach Bože, měla jsi pravdu," řekla matka Monice. Monika se začala cítit téměř vinná.

"Mami, hrozně mě to mrzí..."

"Miláčku, ty za to nemůžeš. Prostě jsi viděla, co se stane. Aspoň mě to tak nepřekvapilo. Nedělej si výčitky."

Monika se během nemoci o matku starala. Modlila se k Bohu, aby jim oběma dal sílu. O několik měsíců později matka zemřela.

Monika byla smutná. V noci se převracela v posteli a nemohla usnout. Její sny jí to neusnadňovaly. Až se mi příště bude zdát něco podobného, říkála si Monika, budu truchlit dvakrát. Nejen po smrti milovaného člověka, ale ještě před tím, než odejde.

"Bože, proč nemohu mít DOBRÉ vize ?" ptala se smutně.

A pak se to stalo. Zdálo se jí o matce. "Jsem zdravá a šťastná," řekla jí matka a Monika začala spát lépe.

O několik let později, když Monika žila v Německu, matka ji opět navštívila ve snu. "Musíš jít na lékařskou prohlídku," řekla dceři. "Máš tři cysty blízko vaječníků."

"Umřu, mami ?" zeptala se Monika.

"Ne, neboj se. Ale jdi okamžitě k lékaři."

Monika se probudila zděšená. Protože neuměla dobře německy, požádala kamarádku, aby ji objednala u lékaře.

Když konečně přišel den prohlídky, Monika se snažila lékaři vysvětlit, co jí řekla matka. Lékař se podíval na monitor ultrazvukového přístroje a řekl jí: "Vaše matka měla pravdu. To je neuvěřitelné. Kde žije ?"

"V nebi," odpověděla Monika.

"Máte štěstí !" řekl lékař. Pak zvedl telefon a sjednal datum operace.

Tři dny před operací Monika meditovala šest hodin bez přestání. Byla připravena. Před odchodem do nemocnice se pomodlila. I přes matčino ujištění měla strach. Byla sama v cizí zemi a neuměla moc dobře německy. Když přišla do nemocnice, odvezli ji na poslední ultrazvukové vyšetření, aby se ujistili o přesném umístění cyst.

Lékař ji začal vyšetřovat, ale velmi brzy si zavolał dalšího lékaře. Zdálo se, že se o něčem dohadují, protože jim něco není jasné. Zavolali třetího lékaře. Monika byla stále víc nervózní. Co se děje ? Ležela na stole v naprosté panice. Srdce jí divoce bušilo. Kdyby aspoň uměla německy, aby se mohla zeptat, co se děje.

V tu chvíli však uslyšela tichý hlas. Byl to hlas její matky.

Všechno bude v pořádku, Moniko. Bůh vyslyšel tvou prosbu. Musíš věřit, že tě neopustí.

Monika začala zhluboka dýchat. Když konečně přišla tlumočnice, Monika už byla klidná.

"Zdá se, že došlo ke změně vašeho stavu," řekla Monice. "Lékaři nemohou najít žádné nádory ani cysty. A nemohou to pochopit."

"Cože ?" zeptala se Monika ohromeně. "Co to říkáte ?"

Lékaři byli skutečně šokováni. "Za normálních okolností bychom našli aspoň nějakou stopu po cystě, ale my nemůžeme najít ani tu nejmenší známku nemoci. Zdá se, že cysty úplně zmizely."

Od té doby Monika děkuje za zázraky ve svém životě - i za svou schopnost přijímat (a vysílat) důležité zprávy do vyšších sfér. Modlí se, aby mohla užívat svých schopností takovým způsobem, který bude pomáhat druhým. A děkuje matce, že je stále s ní a dává na ni pozor.

Kdykoli slyšíme o lidech, kteří projeví parapsychologické schopnosti, vždycky se ptáme, zda vůbec něco takového existuje. V **Hovorech s Bohem** se píše:

Parapsychologické schopnosti existují. Máš je i ty. Každý je má. Neexistuje člověk, který by neměl parapsychologické schopnosti. Většina lidí však tyto schopnosti neužívá.

Užívat parapsychologických schopností je totéž jako užívat šestý smysl.

Monika však říká, že přijímala nejen "paranormální" vize, ale také **přímé zprávy** od matky. První zprávu dostala těsně po matčině smrti a druhou za několik let, když ji matka přišla varovat. Je to možné ?

Ve třetí knize **Hovorů s Bohem** se píše:

Ted' hovoříš o komunikaci s duchy. Ano, taková komunikace je možná.

Tvoji blízcí nejsou nikdy daleko. Nejsou dál než tvoje myšlenka na ně. A když je potřebuješ, vždycky jsou připraveni dát ti radu nebo útěchu.

Když máš obavy o některého ze svých blízkých, vždycky ti dají znamení nebo ti pošlou krátkou "zprávu", která tě ujistí, že je vše v pořádku. Nemusíš je dokonce ani volat, neboť duše, které tě milovaly v tomto životě, jsou k tobě přitahovány v okamžiku, kdy cítí sebemenší poruchu v tvém astrálním poli.

... pokud jsi opravdu otevřený, cítíš jejich uklidňující přítomnost.

Až pochopíme, že to, co se stalo Monice, není nijak neobvyklé, ale že se to děje **v tomto okamžiku** mnoha tisícům lidí, pak budeme schopni provést zásadní změnu, kterou si přeje celé lidstvo; začneme vytvářet nového člověka.

Na této planetě žijí duchovní mistři, kteří této úrovni dosáhli už dávno. V mnoha zemích jsou považováni za vyvržence, protože jejich názory ohrožují status quo, neboť nám ukazují, jak špatně se chováme jeden k druhému - a jak své chování můžeme změnit, když si uvědomíme, čím opravdu jsme.

Je čas skoncovat s odloučeností. Musíme "přivítat" ty, kteří nám ukazují naši vlastní vznešenost. V minulosti jsme tyto lidi zesměšňovali a kritizovali - některé jsme dokonce ukřižovali. Dnes si musíme uvědomit, že moudrost a dokonce i schopnost předpovídat budoucnost jsou **bezne**.

Právě tak jako...

(17)

SCHOPNOST LÉČIT

V druhé kapitole jsme se setkali s Billem Tuckerem z Wisconsinu. Byl to onen nedůvěřivý manažer realitní kanceláře, který byl ohromen, když se manželům Johnsonovým podařilo koupit dům bez peněz. Bill mi řekl, že jeho život je od té doby plný zázraků. A když mi popsal jeden z nich, musel jsem jej zařadit do této knihy, protože dramaticky ilustruje její hlavní myšlenky:

Existují věci, o kterých nevíme; **existuje** přímé spojení mezi člověkem a Bohem; a případy lidí, kteří takové spojení navázali, jsou mnohem běžnější, než jsme ochotni přiznat.

Jako jsem se snažil v **Hovorech s Bohem** rozbít mylnou představu, že Bůh už přestal komunikovat s člověkem, v této knize se snažím ukázat, že **neobyčejné schopnosti jsou běžné**.

Až to "pochopíme", okamžitě si uvědomíme, že náš pohled na život je v nejlepším případě neúplný. Pak začneme hledat pravdu.

To může dělat problémy lidem, kteří si přejí, aby náš život pokračoval jako dosud. Lidé, kteří jsou připraveni na kolektivní zrození nového člověka v nové společnosti, však přivítají důkazy o naší ochotě a schopnosti vytvářet novou realitu.

Takže teď dám slovo Billu Tuckerovi, který má pro nás další příběh:

Jednoho studeného dne v únoru 1990 mi telefonovala matka z nemocnice v Milwaukee.

"Musíš sem okamžitě přijet," řekla mi.

"Co se děje ?" zeptal jsem se.

"Tvému otci nebylo dobře, a tak jsem ho odvezla na pohotovost, ale lékaři se mnou nechtějí mluvit, dokud nepřijedeš."

Okamžitě jsem skočil do auta a jel do nemocnice. Poslali mě na onkologii. Tehdy jsem ještě nevěděl, že onkologie je oddělení pro pacienty s rakovinou. Matka mě představila lékaři a já se ho zeptal, proč s ní nechce mluvit.

"Protože mám velice špatnou zprávu. A chtěl jsem, aby byl přítomen další člen rodiny."

"Tak dobře," řekl jsem. "Tak nám tu zprávu řekněte."

"Myslím, že byste měl vzít matku kolem ramen a pevně ji držet," řekl mi lékař. Udělal jsem, co mi řekl. "Váš otec umírá na rakovinu... a my pro něho nemůžeme nic udělat." V tu chvíli matka vykřikla, "proboha, jen to ne", a začala omdlévat. Já ji podpíral.

"Nemůžete udělat **vůbec** nic ?" zeptala se matka.

"Lituji, ale váš manžel přes padesát let kouřil a teď má obě plíce z osmdesáti procent zničené. Nemůžeme ho ozařovat, protože plocha, kterou bychom museli pokrýt, je příliš velká, takže ozařování by mu zničilo všechny ostatní orgány. A nemůžeme mu předepsat chemoterapii, protože by ho to množství chemikálií pravděpodobně zabilo. Dosáhli bychom jen toho, že by poslední dny svého života trpěl. A nemůžeme ho operovat, protože bychom mu museli odstranit obě plíce, takže by neměl čím dýchat."

"Kolik času mu zbývá ?" zeptala se matka, která se snažila najít aspoň paprsek naděje.

Lékař váhavě řekl: "Stěží šest měsíců...." Pak mi naznačil, abych matku znovu držel. Pochopil jsem, že nám řekne něco ještě horšího.

"Pane doktore," řekla matka, "v červenci chceme jet na Floridu. Bude to možné ?"

"Myslím, že mi nerozumíte," odpověděl lékař. "Váš manžel se možná července nedožije."

Matka se ke mně otočila celá zmatená, jako by nerozuměla, co jí lékař řekl. "Co říká, Bille ?"

"Snaží se ti co nejšetrněji vysvětlit, že otec umře mnohem dříve než za šest měsíců." Matka zasténala a omdlela mi v náručí.

Když se probírala, zeptala se: "Prosím vás, pane doktore. Řekněte mi pravdu. Jak dlouho tu bude ?"

"To není možné předpovědět... samozřejmě... ale myslím, že tu nebude už za tři týdny." Pak spěšně dodal: "Ale můžeme mu předepsat něco proti bolesti. A pravděpodobně ho budeme také ozařovat, ale to mu život neprodlouží. Jen se bude cítit lépe."

Matka se otočila ke mně a řekla: "Vím, že máš zvláštní vztah k Bohu. Musíš otce zachránit !"

"Mami, já nejsem Ježíš Kristus ! Co můžu dělat ?"

"Copak si myslíš, že nevím o všech těch zázracích, které se ti v životě staly ? Vím, jak zázračně se uzdravila tvoje dcera. A taky vím, kolik peněz ti přinesly tvé modlitby."

Musíš otce vyléčit !"

V tu chvíli jsem učinil rozhodnutí. Matka měla pravdu, když říkala, že se moje dcera zázračně uzdravila. Byla ochrnutá skoro na celé tělo a najednou se uzdravila -a byl jsem to já, kdo říkal, že se uzdraví. A měla pravdu, pokud šlo o ty peníze. Jednou jsem požádal Boha, aby mi dal milion dolarů během čtrnácti dnů. Čtrnáctý den mi banka dala milion dolarů jako investici do byznysu."

Předtím jsem každému tvrdil, že i to se stane. "Bůh nás nikdy nezklame," říkal jsem.

A teď jsem si uvědomil, že opět přišel čas, abych dokázal, že je pravda, co říkám.

Otočil jsem se k lékaři a řekl: "O. K. Otec je uzdraven. Neumře. Jeho rakovina je pryč."

Možná to znělo drze, ale tak to nebylo myšleno. Myslil jsem to naprosto upřímně. Lékař na mě však koukal s vykulenýma očima a s otevřenou pusou, jako by si myslel, že jsem se zbláznil.

"Tím, že budete otcovu nemoc popírat, nic nezměníte," řekl klidným, vyrovnaným hlasem. "Váš otec nebude žít ani měsíc."

"Pane doktore, možná nemáte ani tušení, o čem mluvím, ale musím vás ujistit, že můj otec je uzdraven."

Pak jsme s matkou odešli.

Přestal jsem o tom přemýšlet. Protože to byla "hotová věc", neměl jsem důvod pochybovat, zda se to splní, nebo ne. **Věděl** jsem, že se ten zázrak už stal, ať už si toho někdo všiml, nebo ne.

Následujících pár měsíců otce ozařovali... vlastně jen velice málo... a jednou za šest týdnů mu dávali injekci. Stále byl naživu. Přestože byl vážně nemocný, v červenci odjel s matkou na Floridu !

Když v říjnu 1990 začala akce Desert Shield v Perském zálivu, byl jsem jako záložní důstojník povolán do aktivní služby. Odjel jsem do Chicaga, kde jsem zastupoval velitele námořnictva, který byl odvelen do Saudské Arábie.

Koncem února 1991, těsně po skončení pětidenní pozemní války, mi někdo telefonoval do kanceláře. Byl to lékař mého otce.

"Kapitán Tucker... z Milwaukee ?" zeptal se nejistě.

"Ano, Bill Tucker," odpověděl jsem.

"Díky Bohu ! Volal jsem na všechna možná velitelství, abych vás sehnal !" řekl lékař.
"Nebudete tomu věřit, ale..."

"Ale budu, pane doktore," přerušil jsme ho.

"Ne, poslouvejte ! Nebudete tomu věřit, ale váš otec je... rakovina je pryč !"

"Samozřejmě," odpověděl jsem.

"Váš otec se uzdravil ! Je to zázrak !" křičel lékař vzrušeně.

"A kde jste byl celou tu dobu ?" zeptal jsem se ho. "Uzdravil se už před rokem v únoru, u vás v nemocnici."

"Cože ?" zeptal se lékař. "Nechápu..."

"Pane doktore, co se stalo, **je** zázrak. Nikoli obrazně, jak si myslíte, ale **doslovně**. Copak si nepamatujete, jak jsem vám **řekl**, že je uzdraven ?"

"Ano, pamatuji, ale **tohle** je zázrak... nevím, jak jinak to nazvat !"

Následujících sedm let chodil můj otec pravidelně do práce. Pak mu jednoho dne bylo špatně. Odvezli jsme ho do nemocnice.

Když jsme tam přijeli, jeho lékař nás přivítal u dveří. Položil otci ruce na ramena, obrátil se ke všem přítomným a řekl: "Všichni poslouvejte ! Tady je ! Tohle je ten zázračný muž !"

Zaměstnanci, kteří už slyšeli o otcově zázračném uzdravení, začali tleskat. Měl jsem radost, že tito zdravotní profesionálové byli ochotni připustit možnost spontánního zázraku. Ale nelíbilo se mi, že ten zázrak přičítali mně. **Lidé se musí ještě hodně učit**, říkal jsem si.

Když lékař otce prohlédl, zavolal mě do ordinace.

"Obávám se, že tentokrát je to opravdu špatné," řekl sklesle. "Vyšetření ukazuje, že má nejhorší druh rakoviny. Ta se rozšiřuje velice rychle a je odolná proti léčení."

"Nebojte se," řekl jsem. "Už je uzdraven."

Lékař mě zmařeně pozoroval, ale přemýšlel o mých slovech. Pak zamyšleně řekl: "To... si... tentokrát... nemyslím."

Musel jsem potlačovat smích. "Vy jste si to nemyslel ani minule. Myslíte si, že se Bůh od té doby změnil ?"

"Tak moment !" vykřikl. "Já nekritizuji náboženství. Uznávám všechno, co lidem pomáhá. Ale znám hodně věřících, které Bůh nevyléčil."

"Možná ho nepožádali. Napadlo vás to někdy ? Možná jsou to ,fatalisti', kteří nechtějí Boha otravovat, protože věří v ,osud' ! Nebo ho požádali, ale v hloubi duše nevěří, že jim pomůže. Ale podívejte se mi do očí, pane doktore. Vidíte tam sebemenší pochybnost ?"

"Počkáme si a uvidíme..."

"To nevyjadřuje moc velkou víru. Problém je v tom, že člověk musí vědět - naprosto jistě **vědět - předem**, že se ten zázrak už stal... jinak se stát nemůže."

Lékař se shovívavě usmál. "Jak myslíte," řekl tichým hlasem.

"Přesně tak", usmál jsem se. "Konečně jste to pochopil !"

Za týden nám lékař řekl, že rakovina zmizela. Když jsme odcházeli, s úžasem nás pozoroval.

O týden později se rakovina vrátila a otec byl opět v nemocnici. Opět jsem se pomodlil a následující týden rakovina zmizela.

Za několik týdnů se opět vrátila. Stali jsme se stálými návštěvníky nemocnice.

Každé další kolo rakoviny otce oslabovalo. Opuchly mu nohy, takže jen stěží mohl chodit. Ztěžka dýchal. Bylo mi jasné, že trpí.

Dalších sedm měsíců rakovina odcházela, když jsem řekl, že odejde, a pak se opět vracela. Začal jsem mít výčitky svědomí, jako bych zasahoval do jakéhosi vyššího, nebeského plánu. **Mám tohle dělat donekonečna ? Přece nechci, aby takhle trpěl !** říkal jsem si.

A pak mi to došlo. Bylo to tak zjevné, že jsem se styděl, že mě to nenapadlo už dávno.

Není to moje věc.

Není to můj život.

Na mně to nezáleží.

Záleží na otci... a na Bohu.

A tak jsem řekl Bohu: "Prosím tě, zaříd' to, aby s námi byl co nejdéle, ale až přijde tvůj čas a jeho čas, vezmi si ho k sobě, šetrně."

Při poslední návštěvě otec požádal lékaře, aby mu pomohl zůstat na živu ještě několik týdnů.

"Budeme mít padesáté výročí svatby. Rád bych to oslavil se svou láskou."

Lékař se na mě podíval přes otcovo rameno a řekl, že udělá všechno, co bude v jeho silách. O tři týdny později jsme všichni oslavovali padesáté výročí svatby mých rodičů.

V té době otec už nevycházel z domu; většinu času byl upoután na lůžko; opuchlé nohy ho bolely pořád víc. Jednoho dne krátce po výročí svatby upadl na cestě do koupelny a rozbil si brýle. Pomohl jsem mu zpátky na postel. Smutně se na mě podíval a řekl: "Synu, přišel můj čas. Už nechci žít v bolestech. Nech mě umřít. Prosím tě."

Podíval jsem se k nebi a pomyslel si, **Všichni tohoto člověka milujeme, ale nechceme ho tu držet proti jeho vůli. Bože, staň se tvá vůle.**

Pak jsme ho opět museli odvézt do nemocnice.

O několik hodin později zemřel.

Tento příběh, jako všechny ostatní v této knize, je krásným svědectvím Boží lásky a dokonalosti života.

Pro všechno je ustanovený čas, ano, čas pro každou záležitost pod nebesy. Čas rodit a čas umírat. Čas sázet a čas sklízet. Čas plakat a čas se smát.

Život je věčný. Nemá žádný začátek a nemá žádný konec. Jen se různě projevuje v různých obdobích nekonečného cyklu. Smrt je fikce a ve skutečnosti neexistuje, ačkoli opouštíme své hmotné tělo.

Načasování našeho odchodu je vždycky dokonalé. Když se Billův otec poprvé dověděl, že má rakovinu, ještě nebyl čas odejít. Někdy to není možné poznat. Může se zdát, že něčí život v hmotném těle je u konce, ale ve skutečnosti tomu tak není.

Člověk, který "dělá zázraky", je prostě člověk, který jasně vidí, co je v daném okamžiku vhodné, a který to udělá.

V každém okamžiku existuje mnoho výsledků, které si můžeme vybrat. Přesnější vysvětlení této myšlenky vyžaduje hlubší diskuzi o povaze času.

Rozsah této knihy však vyžaduje stručnost Řeknu tedy jen to, že čas ve skutečnosti neexistuje. Čas není něco, co plyne kolem nás. Čas je to, v čem se pohybujeme.

Není žádný jiný čas než tento čas. Není žádný jiný okamžik než tento okamžik. "Tedy" je všechno, co je.

Hovory s Bohem, druhá kniha

Věčný okamžik přítomnosti obsahuje všechny možnosti. Obsahuje všechny myslitelné výsledky. Jako magnetický disk do počítače, který obsahuje elektronickou hru. Na disku je naprogramován každý myslitelný výsledek. Když hru hrajete, výsledky nevytváříte, ale pouze volíte jeden z existujících výsledků. **Zvolíte** jediný možný výsledek a **všechny ostatní možné výsledky eliminujete**.

V tomto procesu nic **nevytváříte**. Pouze něco **vybíráte**.

Přesně to se děje v životě.

Podrobné vysvětlení povahy času najdete v druhé a třetí knize **Hovorů s Bobem**. Je to velice zajímavé čtení. Tady chci jen říci, že je možné poznat, že je možné téměř cítit, jaký výsledek je vhodný v každém daném okamžiku. Čím je člověk starší (a tudíž víc "navyký" vnímat životní "vibrace"), tím je to snazší.

Dovolte mi, abych vám vysvětlil, co to má společného s příběhem, který nám Bill vyprávěl.

Udělat "zázrak" je jen otázkou volby **již existujícího výsledku**, který je nejvhodnější v daném okamžiku věčné přítomnosti. Nemusíte žádný výsledek **vytvářet**, stačí si výsledek **zvolit** a pak svou volbu **jasně a jednoznačně ohlásit**.

Přesně to udělali manželé Johnsonovi, když onoho večera před mnoha lety přišli do realitní kanceláře Billa Tuckera. A Bill na to nikdy nezapomněl. Bill Tucker, který o mnoho let později hovořil s lékařem v nemocnici v Milwaukee, nebyl tentýž člověk, kterého potkali manželé Johnsonovi. Od té doby se dramaticky změnil. Kdyby byl tenkrát věděl, co ví dnes, nebyl by nijak překvapen, když mu Johnsonovi řekli, že za jediný den

seženou dům, protože o něj požádali Boha. Řekl by jim: "Naprosto s vámi souhlasím. Nevidím žádný důvod, proč byste dům nemohli sehnat. Tak ho jdeme koupit !"

Dnes by tu větu jen nepatrně změnil. Místo aby řekl "nevidím žádný důvod, proč byste dům nemohli sehnat", řekl by "žádný důvod vidět nechci..."

Právě kategorické odmítnutí jakékoli jiné možnosti, než jste zvolili, připravuje pole možností pro zázrak. Odmítnutí posuzovat situaci podle povrchního zdání připravuje půdu pro zázrak.

Chcete-li dělat zázraky, musíte být připraveni ignorovat svědectví vlastních očí, musíte si zacpat uši a nesmíte myslet. Myšlením zázraky jen znemožníte. **Dělat zázraky znamená dělat nemyslitelné.**

Abyste to mohli dělat, musíte chápat povahu reality. Musíte si uvědomit, že realita není taková, jak se nám jeví. Musíte vědět, že žijeme v říši zázraků, kde to, co je reálné, není reálné, a to, co není reálné, je reálné. A také si musíte uvědomit, že si realitu vymýšlíme. A teď vám řeknu něco, co vám ještě nikdo neřekl: Ten, kdo si realitu vymýšlí **nejpřesvědčivěji**, má největší šanci na úspěch.

Bill Tucker by to pravděpodobně takhle neřekl -a paní Johnsonová také určitě ne -, ale oba přesně tímto způsobem dělali zázraky.

Když lékař řekl Billově matce, že její manžel nebude žít déle než tři týdny, znělo to velice přesvědčivě. Takže se na chvíli zdálo, že lékař určuje, co je reálné a co reálné není. Ale Billova matka znala svého syna a dobře věděla, co dokáže. Proto se k němu obrátila a řekla mu: "Udělej s tím něco !"

Bill, který si uvědomoval realitu situace (což znamená, že to nemusejí být nutně druzí, kdo určují, co je reálné a co reálné není), zvolil jinou možnost. Vybral si jiný výsledek. A ignoroval povrchní zdání. Ignoroval to, co viděl a slyšel, a dokonce i to, co si myslel jeho "racionální rozum".

Věděl, že ve věčném okamžiku přítomnosti existují **všechny** možnosti, že **žádná** z nich není předem vyloučena a že tedy nemusí udělat víc než oznámit výsledek své volby.

Jeho úkolem nebylo vytvořit výsledek, nýbrž jen zvolit jeden z mnoha výsledků, které už byly vytvořeny, a oznámit svou volbu.

A proč si vybral jedno a ne druhé ?

"Pro všechno je ustanovený čas, ano, čas pro každou záležitost pod nebesy."

Myslím, že na jakési vyšší, možná nadvědomé úrovni Bill cítil vibrace okamžiku a našel výsledek s podobnou vibrací. Vybral si vibraci, která odpovídala okamžiku. Tedy vibraci, která byla v souladu se vším, co se dělo.

Pak se té volby nevzdával. Otevřeně ji oznámil a poté změnil svůj pohled na situaci, aby eliminoval jakýkoli jiný názor.

Pamatujte si, že perspektiva je všechno.

V třetí knize **Hovorů s Bobem** se píše:

Změň svůj pohled na život a budeš mít jiné myšlenky. Tímto způsobem se naučíš ovládat své myšlení, a to je v životě to nejdůležitější.

Někteří lidé tomu říkají konstantní modlitba.

O mnoho let později, když jeho otec znovu onemocněl navzdory Billovým prohlášením, Bill se opět pohroužil do svého nitra a vnímal vibrace. Tehdy si uvědomil, že otec vibruje jinou rychlostí a že výsledek, jež Bill volí, není v souladu s tím, co si přeje otec.

Bill by to pravděpodobně formuloval jinak, ale já věřím, že právě tohle se stalo.

Kdyby se chtěl vyjádřit tradičním náboženským způsobem, řekl by, že se "zeptal Boha", co má dělat, a pak se odevzdal "jeho vůli".

Tradiční náboženství také říká, že čím víc lidí se modlí, aby se stal nějaký zázrak, tím větší je šance, že se opravdu stane. Myslím, že to je pravda. V první knize **Hovorů s Bobem** se píše:

Velké komunity nebo shromáždění nacházejí sílu produkující zázraky v kolektivním myšlení (neboli v tom, čemu někteří říkají modlitba).

A musím zdůraznit, že i jedinci produkují úžasné výsledky, pokud je jejich myšlení (modlitba, naděje, přání nebo strach) dostatečně silné.

Paní Johnsonová ukázala Billu Tuckerovi, co dokáže neobyčejně silná modlitba. A to změnilo celý jeho život. Bill si uvědomil, že i on může dělat to, co udělala paní Johnsonová. A měl pravdu.

A totéž můžeme dělat všichni. Jakmile pochopíme, jak život funguje, získáme přístup k tomu, čemu můj přítel Deepak Chopra říká pole nekonečných možností. Když se ho jednou kdosi zeptal, zda máme svobodnou vůli, nebo zda je náš život předurčen, Deepak odpověděl: "Všechno závisí na úrovni vašeho vědomí."

Deepak má pravdu. Vědomí vytváří perspektivu a perspektiva vytváří zkušenost. Tímto způsobem ovlivňujeme vibrace.

V **Hovorech s Bobem** se říká, že "život je vibrace". Já tuto vibraci viděl na vlastní oči; pozoroval jsem, jak pulzuje částicemi čisté energie na submolekulární úrovni. Takže Bůh mě nemusel příliš přesvědčovat.

Je-li život energie (a tak tomu skutečně je), pak lze dělat úžasné věci, když se naučíme "vnímat vibrace". **To dělají lidé s parapsychologickými schopnostmi. To dělají léčitelé. A to můžeme dělat všichni.**

Proto se uchte naslouchat vibracím života.

Především se musíte naučit utišit svůj "přijímací aparát" (to jest své tělo a mysl). Nejste-li zvyklí nedělat nic a být v naprostém klidu, můžete se přihlásit do kurzu meditace nebo si přečíst některou ze stovek knih pojednávajících o tomto námětu.

Jakmile se naučíte uklidnit svou mysl, otevřete přímé spojení k Bohu. Brzy si začnete uvědomovat vibrace všeho. Budete vnímat například vibrace jídla a začnete si vybírat dietu podle toho, do jaké míry jsou vibrace určitého jídla v souladu s vašimi vnitřními vibracemi. Podobně je tomu i s různými druhy šatů. A samozřejmě s lidmi.

Nakonec se naučíte vnímat celý **gestalt**. Nejdřív si začnete uvědomovat vibrace situace, ve které se nacházíte, a nakonec se naučíte vnímat vibrace situací, v nichž se nacházejí druzí lidé. A jestliže se druzí ještě nenaučili uklidnit se, můžete vnímat vibrace jejich situace **lépe než oni sami**.

Pak se o vás bude říkat, že máte parapsychologické schopnosti. Ale z nekonečného pole možností budete vnímat jen vibrace určité části reality, na kterou vás někdo upozornil. Nic jiného tito lidé se zvláštními schopnostmi nedělají. A totéž dělají duchovní mistři - jenže na mnohem vyšší úrovni.

To je všechno, ale je to dost. Neboť až se naučíte přijímat informace tímto způsobem, budete mít neocenitelný nástroj pro vytváření svého vlastního života.

Tento iluzorní svět však někdy produkuje příliš mnoho "interferencí", takže je obtížné vnímat vibrace přítomného okamžiku. V takových chvílích musíme spoléhat na své tělesné schopnosti. To je ovšem obtížné, protože musíme pohybovat velice těžkou, hustou formou energie (jmenovitě svým tělem). V našem životě je možná příliš mnoho interferencí, takže si nejsme tak jistí jako Bill Tucker, když se ptal Boha, co má dělat s otcem.

Kdybychom jen věděli, co dělat ! **Bože, dej nám nějaké znamení**, říkáme si. Ale opravdu věříme, že to udělá ? Chci jen říci, že obrovský oranžový motýl přistál na ruce Susan Tookeyové náhodou, že ano ? Bůh nám nikdy "nedává znamení" na požádání !

... anebo **dává** ?

(18)

OPRAVDU "SKVĚLÉ" ZNAMENÍ

Před čtyřmi lety se Susan rozhodla, že bude bojovat proti své závislosti na alkoholu. Už nechtěla ubližovat druhým... ani sobě. Přílišné pití se podepsalo na jejím životě. Susan měla nadváhu, byla nemocná, deprimovaná, vyděšená a neměla ani korunu. Platila vysokou činži, měla velké dluhy a nízký plat. Jedno bylo však dobré. Už šest týdnů se nenapila alkoholu.

Susan se nedávno zapsala do anonymního sdružení vyléčených alkoholiků. Její sponzorkou byla úžasná paní, která jí pomohla, kdykoli bylo třeba. Susan chodila na pravidelné schůzky sdružení a rozhodla se, že svěří řízení svého života Bohu. Měla pocit, že je na čase důvěřovat něčemu většímu, než je ona sama. To byl jediný způsob, jak se mohla své závislosti na alkoholu zbavit.

Jednou v pátek odpoledne si šla vybrat z bankomatu posledních sedmdesát dolarů. **Osm dní do výplaty**, říkala si zoufale. Za těch sedmdesát dolarů si musela koupit jídlo, cigarety a lístky na autobus.

Smutně zmáčkla správné knoflíky, vzala peníze a strčila je do kabelky. Pak šla do cukrárny. Zmrzlina se stala její novou drogou. Možná jí na chvíli pomůže zapomenout na její problémy.

"Dejte mi dva kopečky mandlové zmrzliny," řekla prodavačce. Tohle bude můj oběd, pomyslíla si.

"Dva dolary sedmdesát pět," řekla prodavačka a podala jí zmrzlinu.

Susan otevřela kabelku, aby vytáhla desetidolarovku, kterou si tam dala se třemi dvacetidolarovkami. Jenže dvacetidolarovky už nebyly tři. Byly jen dvě... a jedna desetidolarovka.

A jedna tisícovka.

Susan se zastavilo srdce. Nezdá se jí to ?

"Dva dolary sedmdesát pět," opakovala netrpělivě prodavačka.

Susan se na ni podívala nepřítomným pohledem. Snažila se nadechnout. "Ovšem, promiňte." Vytáhla desetidolarovku a podala ji prodavačce. Vzala si drobné a odešla. Zmrzlinu hodila do prvního koše na odpadky. Najednou ji přešla chuť.

Bankomat jí dal tisícidolarovou bankovku místo dvacký ! Susan byla ohromená. Nemohla uvěřit svému štěstí.

Ačkoli věděla, že to není správné, napadlo ji, že si peníze nechá. **Zaplatím účet za telefon, říkála si. Nebo si koupím nový zimní kabát nebo zaplatím dluhy na kreditních kartách.**

Něco jí však říkalo, že ty peníze nejsou její a že by nebylo poctivé nechat si je; a její střízlivost závisí na poctivosti.

Toho dne měla schůzku se svou sponzorkou. Cestou k jejímu domu přemýšlela, co s penězi udělá. Věděla, že kdyby jí o penězích řekla, musela by je vrátit. Také si uvědomovala, že kdyby si peníze nechala a sponzorce nic neřekla, tak by lhala.

Susan nechtěla lhát... ale ani nechtěla peníze vrátit. Opravdu je potřebovala. **Co kdyby je považovala za dar od vesmíru ?** Susan se snažila najít nějaké ospravedlnění.

Ach, Bože...co mám dělat ? ptala se v duchu. **Řekni mi, co mám dělat. Dej mi nějaké znamení.**

Když došla k domu sponzorky, bylo jí jasné, co udělá. Bez její pomoci by toho nebyla schopná. Musela jí o penězích říci.

Posadily se na verandě a dívaly se na ulici. Pomalu se stmívalo. Susan sponzorce vyprávěla, co se jí stalo. Dokonce jí řekla, že si peníze nejdřív chtěla nechat.

Když domluvila, sponzorka řekla tichým hlasem: "Vidím, že máš dilema, Susan."

Susan smutně přikývla.

"Tisíc dolarů by ti v současné době určitě pomohlo," pokračovala sponzorka.

"Nepochybně," souhlasila Susan. "Ale kdybych si je nechala, měla bych výčitky svědomí. A těch už mám víc než dost."

Chvilí seděly míčky. Dívaly se na oblohu, kde začaly blikat první hvězdy. Pak Susan přerušila mlčení.

"Ty peníze vrátím. Tak je to správné, že ano ?" Okamžitě však začala o svém rozhodnutí pochybovat: "To je to jediné, co mohu udělat, že ano ? Kdyby mi tak Bůh dal nějaké znamení, hned bych věděla, co udělat."

Znamení od vesmíru by se jí teď opravdu hodilo.

Sponzorka se přestala dívat na oblohu. V trávě zahlédla jakýsi předmět. Šla k němu a zvedla jej.

"Tady je tvoje znamení."

Podala Susan lesklý řetízek.

"Tady máš svých tisíc dolarů."

Na řetízku byla miniaturní tisícidolarová bankovka ! Susan se nadechla. Nikdo neví, jak dlouho tam řetízek ležel, ani jak se tam dostal, ale je jisté, že tam čekal na Susan. Chtěla jsem nějaké znamení, tak tady ho mám, řekla si Susan a málem se nahlas rozesmála. Pak se usmála na sponzorku a strčila řetízek do kapsy.

Následujícího dne peníze vrátila.

Miniaturní tisícovku má dodnes. Kdykoli se na ni podívá, vždycky si uvědomí, že se vyplácí důvěřovat Bohu. Susan se rozhodla, že bude důvěřovat vesmíru, který jí vždycky přinese, co je pro ni nejlepší.

Toho dne, kdy jí bankomat dal omylem víc peněz, by byla řekla, že tisíc dolarů je přesně to, co potřebovala, aby se dostala z finančních nesnází, ale to by nebyla celá pravda. Potřebovala ještě něco důležitějšího. Potřebovala důvěřovat.

Důvěřovat Bohu.

Důvěřovat lidem.

Důvěřovat sobě.

Důvěra byla dlouhodobým řešením, řekla si tehdy Susan.

Dnes finanční problémy nemá. Našla si lépe placené zaměstnání, zhubla o deset kilo, pravidelně cvičí a přestala kouřit a pít. Má hodného, chytrého a veselého manžela, s nímž sdílí duchovní život. A Bůh ji každý den navštěvuje v různých podobách.

A ten řetízek ?

Pořád jej nosí u sebe.

Takže Bůh nám dává znamení na požádání. Ale žádné znamení nám neřekne, co máme dělat; může nám jen ukázat, jaké máme možnosti. Boží znamení nás často burcuje k tomu, abychom si udělali jasno v hlavě. Mohou nám ukázat naše vlastní hodnoty.

V **HSB** se píše: "Každý akt je aktem sebeurčení."

Přesně to tady děláme. Neustále vytváříme své já podle své nejnovější představy. Měla by to být nejkrásnější verze té nejkrásnější představy, kterou jsme kdy měli o tom, čím jsme.

Susaniny problémy jsou naše problémy. Co je správné ? Co není správné ? V **HSB** se znovu a znovu píše, že "neexistuje nic správného ani špatného". Jsou to jen relativní pojmy a lidé neustále mění své názory.

Je špatné nechat si peníze, které nejsou naše ? Jste-li Susan, pravděpodobně si myslíte, že to špatné je. Jste-li Robin Hood, možná si myslíte, že to špatné není. Někdo by ovšem mohl říci, že Robin Hood bral peníze bohatým a dával je chudým. A není to stejné, jako když si necháte peníze, které patří nějaké velké korporaci (která je pravděpodobně získala nepoctivě) ? Nebo je musíte dát někomu jinému, kdo je stejně chudý jako vy ?

Co si myslíte o člověku, který krade, aby uživil svou rodinu ? Co si myslíte o člověku, který krade, aby uživil sám sebe ?

V případě Susan nejde o to, zda udělala "dobře", když vrátila peníze, jde spíš o to, že její rozhodnutí posílilo její sebeúctu. Susan si uvědomila, že nechat si peníze není v souladu s její představou o sobě samé. A ona se rozhodla, že bude žít podle své představy. To není rozhodnutí, které by učinil každý, ale je to rozhodnutí, které učinila ona. To z ní nedělá ani lepšího, ani horšího člověka. Ale dělá to z ní Susan.

Když dostala znamení od Boha, znamení jí nic neřeklo. Neřeklo jí, aby peníze vrátila, a neřeklo jí, aby si je nechala, protože je dostala od nebes.

Susan si **vysvětlila Boží znamení po svém**. Uvědomila si, čím chce být, a řídila se podle toho, ačkoli to nebylo právě nejsnazší. Její uspokojení z toho, že udělala, co bylo v souladu s její představou o sobě samé, ji vedlo k dalším správným rozhodnutím. (Správná rozhodnutí jsou rozhodnutí, jež zvyšují vaši sebeúctu.) A taková rozhodnutí produkují dlouhodobé výsledky.

Znamení od Boha jsou úžasná. Nicméně jsou zcela běžná, jako ostatně všechno, o čem se píše v této knize.

Někdy je však obtížné všimnout si jich.

Jindy je téměř nemožné je přehlédnout...

(19)

TO JE HUDBA PRO JEHO UŠI

Mark Fitchpatrick se celou noc převracel na posteli a nemohl usnout. Nakonec rozsvítil stolní lampu. Na nočním stolku uviděl knihu, kterou před hodinou odložil.

Zatracená kniha, říkal si. **Proč o ní musím pořád přemýšlet ?** Posadil se a podepřel si záda polštářem. **Možná ji dočtu. Stejně na ni pořád myslím.**

Mark dostal knihu od jednoho přítele, který si myslel, že by se mu mohla líbit. Mark žil vždycky duchovním životem, ale učení jeho církve mu připadalo nedostatečné. Ve svých padesáti letech začal hledat nový názor na Boha, který by odpovídal jeho cítění. Zdálo se mu, že tahle kniha, **Hovory s Bohem**, vyjadřuje jeho pocity správně. Mark měl dojem, že uspokojuje něco hlubokého v jeho duši.

Vyhovovala mu především myšlenka, že nás Bůh miluje bezpodmínečně - to znamená, že nás nesoudí a netrestá. Také souhlasil s názorem, že si vytváříme přesně takové
CHVÍLE BOŽÍ MILOSTI

podmínky, jaké nám umožňují poznat, čím opravdu jsme jako lidé a jako duchovní bytosti.

A přece to bylo tak... tak obtížné přijmout. Nebylo snadné zbavit se názorů, které mu byly vštěpovány od dětství.

Ale jak mohu věřit, že tohle je pravda ? Vždyť je to v rozporu se vším, co mě celý život učili - v kostele, doma i ve škole.

Je docela dobře možné, že tohle všechno je jen bujná fantazie chytrého spisovatele nebo jen mazaný způsob, jak prodat víc knih.

V hloubi duše však věděl, že na tom vlastně nezáleží. Jde o to poznat Boha, zjistit, jaký je a jakou roli by mohl hrát v Markově životě.

Tohle všechno jsem věděl vždycky, říkal si Mark.

V téhle knize není nic, s čím bych nesouhlasil. Nicméně se neodvažoval udělat ten poslední krok, který by mu dovolil zbavit se pochybností.

Mark se rozhodl, že se pokusí usnout, a zhasl světlo. Když usínal, stále si opakoval, **je tohle pravda ?** Občas měl dojem, že si na otázky sám odpovídá. Nebo odpovědi **dostával ?** Těžko říct.

Celou noc si uvědomoval, že s někým hovoří.

V jednu chvíli dokonce slyšel, jak mu jeho mysl říká: **Chci, aby to byla pravda. Dej mi nějaké znamení, že to je pravda.**

V tu chvíli dostal odpověď. Jakýsi mocný hlas na něho zavolal: **Každý den vám dávám znamení. Copak mě neposloucháte ? Dal jsem vám hudbu; dal jsem vám skály a stromy. Copak neslyšíte můj hlas ve zpěvu ptáků a v šustění trávy ? Co víc byste chtěli ?**

Mark se posadil na posteli. Oknem do místnosti pronikaly sluneční paprsky. Mark si uvědomil, že je konečně ráno. Poslední slova jeho snu mu připomněla refrén jedné staré baptistické písně. Mark si ji začal pobrukovat...

**Tohle je svět mého Otce
A mým naslouchajícím uším
Zpívá celá příroda
A všude kolem zní
Hudba sfér.
Tohle je svět mého Otce
Uklidňuje mě myšlenka
Na skály a stromy, na nebe a moře,
jež stvořila jeho ruka.
Tohle je svět mého Otce,
Který září ve všem krásném;**

V trávě slyším jeho kroky

A on ke mně stále hovoří.

Mark náhle pochopil. Ta píseň... obsahuje poselství, které mu bylo dáno ve snu ! Slova té písně, která teď slyšel ve své hlavě, byla táž slova, jež mu v noci někdo řekl jako odpověď na jeho modlitbu.

To je opravdu zajímavé, říkal si Mark, když se připravoval na mši. Byla neděle a Mark chodil každou neděli do kostela.

Když se oblékal, stále si tu píseň broukal. Byl překvapen, že není unavený, když tak dlouho do noci četl. Byl také velice klidný, jako by všechny jeho pochybnosti zmizely.

Podíval se na hodinky.

Musíš si pospíšet, Marku, nebo přijdeš pozdě.

Když couval z garáže, napadlo ho, že když pustí rádio, přehluší píseň ve své hlavě. Natáhl ruku a stiskl knoflík. Okamžitě uslyšel zpěv sboru: "Tohle je svět mého otce a mým naslouchajícím uším..."

Mark šlápl na brzdu a užasle zíral na rádio. **Cože ?** Nemohl věřit vlastním uším. **Co to JE ?** Podíval se na rádio a všiml si, že je naladěno na jinou stanici, než obvykle poslouchá.

Kdo tuhle stanici naladil ? A jak je možné, že právě teď hrají tuhle píseň ? Mark byl ohromen.

Tak dobře, Bože. Já tě slyším. Dostal jsem znamení. Nemusíš mě jím mlátit po hlavě.

Do očí mu vhrkly slzy. **Proste a bude vám dáno,** řekl si Mark.

Byl nádherný den. V Atlantě přichází jaro brzy a je vždycky vítáno po dlouhých měsících zimy a deště. Stromy už začínaly rozkvétat a místy vyrážely ze země narcisy. Takový den nutí člověka přemýšlet o Velikonocích a o nových začátcích.

Když začala mše, všichni se postavili. Mark si jako obvykle prohlížel kostelní okno, na němž byl zobrazen Kristus jako pastýř. Jasná červeň jeho hávu kontrastovala s bílým jehnětem, které držel v náruči. Markovi se ten obraz vždycky líbil, neboť byl nejvíc podobný obrazu Krista, jež nosil ve svém srdci. www.andele-svetla.cz

"Najděte si ve zpěvnících stránku padesát devět. Tou písní dnes začneme."

Sbor se dal do zpěvu.

"Tohle je svět mého otce..."

Mark se chytil lavice před sebou. Srdce mu začalo divoce bušit. **Už rozumím !** málem vykřikl. **Děkuji ti ! Už rozumím !**

Mark si uvědomil, že ten hlas, který slyšel celý život, je hlas Boha - hlas, který mu připomíná, že Bůh je Bohem lásky... a hor a stromů a oblohy a moří.

A Bohem jeho nejkrásnějších představ.

Shoda okolností ? V **Hovorech s Bohem** se říká, že nic takového neexistuje. Jestliže věříme, že se všechno děje z nějakého důvodu, pak jsme na dobré cestě pochopit to, co je podle názoru některých lidí nepochopitelný mechanismus vesmíru.

Malé věci, velké věci, prostředně velké věci - všechno je od Boha a nic není zbytečné.

Už jste se někdy modlili - myslím **opravdu** modlili -a prosili Boha, aby vám pomohl porozumět ? "Ó Bože, jestli mě slyšíš, prosím tě, řekni mi to. Dej mi **nějaké** znamení." A viděli jste v tom okamžiku padající hvězdu ?

Už jste si někdy říkali "ó mami, vím, že ti bylo souzeno, abys odešla, když jsi odešla, ale rád bych věděl, zda se ti daří dobře a zda jsi šťastná, ty ani nevíš, co bych za to dal, kdybys **ted' přišla a dala mi nějaké znamení**" - už jste si **to** někdy říkali ? A potkali jste v tom okamžiku někoho, kdo **měl tutéž voňavku jako vaše matka** ? Dovolte mi, abych vám položil otázku. **Myslíte si, že se tyto věci stávají náhodou ?** Až budete potřebovat pomoc, až vás bude bolet srdce, až budete mít strach, až budete potřebovat vyléčit - Bůh vám přijde na pomoc.

Přijde v té či oné podobě.

Jako anděl. Jako rádce. Jako hlas. Nebo jako vaše vyšší já.

Nebo jako váš pes, který k vám přijde, aby vám olízl ruku právě ve chvíli, kdy potřebujete útěchu.

Nebo jako ta paní, která právě odjíždí z parkoviště a nechává vám volné místo, právě ve chvíli, kdy nechcete přijít pozdě...

Nebo jako srnka, která přechází silnici právě ve chvíli, kdy potřebujete ujištění, že jste udělali všechno, co matka může udělat...

(20)

MATČINO POSELSTVÍ

Ranní slunce tančilo na ojíňeném okně auta. Nancy Hampsonová jela ze Seattlu do Olympie a přemýšlela. o svém životě.

Vezla svou nejmladší dceru na univerzitu.

Auto bylo naložené Joaniinými knihami, šatstvem a malými kusy nábytku. Nancy se podívala na dceru, která seděla vedle ní. Ta se dívala před sebe s výrazem očekávání a naděje.

Nancy si vzpomněla na ten pocit. Je krásné sdílet tyto okamžiky s dětmi a chápat je způsobem, který si děti nikdy neuvědomí, dokud samy nebudou rodiči.

Nancy dokončila univerzitu před mnoha lety, ale místo aby začala profesionální kariéru, věnovala se povinnostem matky. Aby se mohla starat o dcery, našla si práci, kterou

mohla dělat doma. A její láska se jí vyplatila - dcery byly zdravé a šťastné a začínaly svůj vlastní život.

Nancy byla na tento okamžik připravena. Co však neočekávala, byla kakofonie emocí a otázek, které se jí honily v hlavě. **Je Joanie schopná žít sama ?** Nebo lépe: **Jsem toho schopná já ?**

Nancy vzpomínala na šťastné i méně šťastné okamžiky z Joaniina dětství; stále si vyčítala své dva rozvody a častá stěhování. **Na výčitky je už pozdě. Co se stalo, stalo se,** říkala si.

Nicméně najednou pocítila lítost. Hluboce se nadechla.

Když odbočovala z dálnice, všimla si, že listí na stromech už začíná žloutnout. Už brzy bude ohnivě rudé a zlaté. Nancy měla podzim ráda; a měla ráda tuto část Spojených států, pacifický severozápad, kde se konečně usadila. A teď by měla být klidná jako krajina kolem. Ale Nancy klidná nebyla. Musela se dnes rozloučit s dcerou, musela ji poslat na další cestu v jejím životě.

Nancy prožívala onen vnitřní zmatek, jež může pochopit jen matka.

Najednou zahlédla v křoví podél silnice nějaký pohyb. Okamžitě zabrzdila. Z křoví vyskočila krásná srnka a šla opatrně k autu. Zastavila se jen pár centimetrů od něj.

Za okamžik se z křoví váhavě vynořil maličký srneček. Srnka přešla silnici první, na druhé straně se zastavila a počkala na srnečka. Když ji dohonil, jemně ho začala postrkovat nahoru po stráni na druhé straně silnice. Než zmizeli v lese, srnka se ještě jednou otočila a dlouze se zahleděla na Nancy.

Nancy její pohled opětovala.

Zdálo se, jako by mezi nimi něco proběhlo.

Jakýsi... **pocit.**

Něco, co se mohlo stát **jedině mezi dvěma matkami.**

Pak se srnka otočila a zmizela v lese.

Nancy se za ní ještě chvíli dívala. Srnčin pohled probudil v jejím nitru jakýsi dlouho potlačovaný pocit. Když si uvědomila krásu toho okamžiku, začaly jí po tváři téct slzy. Jako by tu úžasnou metaforu jejího vnitřního konfliktu někdo inscenoval jen pro ni.

Nancy věděla, že v životě udělala mnoho chyb. Věděla, že nebyla vždycky ideální matkou. Mnohokrát udělala špatné rozhodnutí. Ale stejně jako ta srnka i ona se vždycky snažila chránit svou dceru a teď ji vyprovázela na cestu do nového života.

Srdce jí naplnil hluboký pocit klidu a vděčnosti. Když si utřela slzy a nastartovala auto, tiše zašeptala: "Děkuji ti, Bože, za to krásné ponaučení." A v hloubi duše dala požehnání malému srnečkovi i své dceři na jejich cestu do budoucnosti.

I my jsme na cestě do budoucnosti. Jako milované děti se vydáváme na novou cestu do dalšího tisíciletí. Začínáme chápat věci, o jejichž existenci jsme ještě před několika roky neměli ani tušení. Chceme najít odpovědi na důležité životní otázky a snažíme se poznávat nejhlubší tajemství vesmíru.

Jsme členové velice mladé společnosti, vy i já. Někdo by mohl říci, že naše společnost je primitivní. Konečně však začínáme dospívat a brzy objevíme své vyšší já. Přinášíme si do budoucnosti obrovský a mimořádný potenciál. Máme všechny potřebné nástroje pro vybudování úžasné budoucnosti. Máme moderní technologii, která nám umožní vytvořit ještě lepší technologii. Máme znalosti, které nám umožní dosáhnout ještě hlubších znalostí. Potřebujeme jen, aby nás někdo postrčil správným směrem.

Je na čase přejít silnici, je na čase vydat se vzhůru na druhé straně.

Tato Boží "šťouchnutí" nazývám chvílemi Boží milosti.

Přicházejí v mnoha podobách, v nejneočekávanější době a často v nejpodivnějších situacích, ale vždycky dokonalým způsobem.

Tyto okamžiky nesmíme ignorovat. Neboť nejlepší způsob, jak postrkovat jeden druhého vpřed, je dělat všechno, co můžeme, abychom změnili svou kolektivní realitu a kolektivní mysl, a tím zlepšili život na této planetě.

Naše společnost je omezena naším neúplným porozuměním; stále ještě nechápeme, co se děje v našem vztahu k Bohu v okamžicích milosrdenství.

Náboženství nám sice říká, že zázraky jsou možné a že bychom v ně měli věřit, ale zároveň tvrdí, že jsou něčím nevšedním a mimořádným. Dnes máme příležitost ukázat, že tomu tak není.

Rád bych jednoho dne viděl v každém městě obrovský billboard s nápisem:

ZÁZRAKY JSOU BĚŽNÉ

Ale není to oxymóron? Jak může být "zázrak" něco, co se děje každý den? Právě v tom je krása tohoto poselství. Neboť to odporuje názoru naší současné kultury. Toto poselství říká, že mimořádné věci jsou běžné.

Právě toto poselství dnes potřebujeme slyšet. Musíme si uvědomit, že všechny neobyčejné duchovní události, o nichž se píše v bibli a v koránu a ve všech ostatních posvátných knihách všech posvátných tradic, nejsou neobyčejné, ale **že se stávají nám všem každý den.**

Myslím, že přišel čas demystifikovat všechno mystické. Myslím, že přišel čas přivést Boha na zemi. Neboť tam Bůh je. Jak na nebesích, tak na zemi.

Až pochopíme, že Bůh je s námi v každém okamžiku - **tady a teď**, pak nám přítomný okamžik otevře neobyčejné možnosti.

Historie nás však učí, že člověk nedosáhne tohoto porozumění jen proto, že si to přeje náboženství. Tyto pravdy, jež nelze člověka **naučit**, budou přijaty teprve tehdy, až se prokáže, že představují skutečnou lidskou zkušenost. A proto musíme s lidmi sdílet své zkušenosti s Bohem a říkat jim o okamžicích milosrdenství, jež jsme prožili. A proto tato kniha končí pozváním...

POZVÁNÍ

V této knize nejde o to, kolik lidí prožívá okamžiky milosrdenství. Jde spíš o to, co lidé, kteří je prožívají, dělají potom.

Někteří lidé své okamžiky milosrdenství ignorují nebo o nich prostě nemluví nebo na ně dokonce chtějí zapomenout. Jiní, jako například lidé, s nimiž jste se setkali v této knize, a mnoho dalších, kteří nám píší, jsou ochotni sdílet své zážitky s ostatními, neboť je chtějí inspirovat. Myslím, že ti, kteří to dělají, pomáhají zlepšovat **svět**.

Ale proč bychom měli něco zlepšovat, jestliže - jak se říká v **Hovorech s Bohem** - všechno je dokonalé právě takové, jaké to je ?

Ve skutečnosti existuje jen jediný důvod, proč děláme cokoli - proč nosíme šaty, které nosíme, jezdíme v autě, ve kterém jezdíme, jíme jídlo, které jíme, a vyprávíme příběhy, které vyprávíme - to všechno děláme jen proto, abychom byli tím, čím opravdu jsme.

Všechno, co si myslíme, říkáme a děláme, je vyjádřením toho, čím chceme být. Neustále vytváříme sami sebe podle své nejkrásnější představy.

Děláme to individuálně i kolektivně každou minutu každého dne. Někteří z nás to dělají vědomě, jiní to dělají nevědomě.

Vědomí je klíčem. Vědomí je vším. Když si uvědomujete, co děláte a proč to děláte, můžete změnit sami sebe a můžete změnit svět. Když si nic neuvědomujete, nemůžete nic změnit. Váš život se sice bude měnit, ale vy nebudete mít pocit, že s tím máte něco společného. Budete pouhými pozorovateli. Je dokonce možné, že se budete považovat za oběti.

Těmi sice nejste, ale budete si to myslet.

Tak tomu je, když svůj svět vytváříte nevědomě. Děláte různé věci, vynakládáte spoustu energie, ale **nemáte ani tušení, co děláte**.

Když víte, že všechny vaše myšlenky, slova a činy ovlivňují mašinerii vesmíru, pak prožíváte svůj život úplně jinak. Vnímáte krásu celé tapisérie a jasně vidíte tkanivo, z něž je vytvořena.

Je-li svět takový, jaký si přejete, aby byl, je-li odrazem vašich nejkrásnějších představ, jaké máte o sobě a o člověku jako živočišném druhu, pak není žádný důvod snažit se cokoli "zlepšit".

Pokud však nejste se stávajícím stavem světa spokojeni, pokud byste chtěli něco změnit, pak možná máte důvod říci lidem svůj příběh.

Já osobně si myslím, že žijeme na této planetě s mnoha falešnými představami o sobě samých. O těchto představách jsem podrobně hovořil ve své knize **Přijímání Boha**. V knize se také zmiňuji o tom, jak můžeme žít s těmito představami, aniž se jimi necháme ovládat.

A nakonec hovořím o tom, jak můžeme navázat přímé přijímání Boha.

Jsou to zajímavé informace, které by mohly změnit svět. Ale jde tu ještě o něco jiného: žádná myšlenka z mých knih o Bohu by nebyla čtenářům dostupná, kdybych nebyl ochoten napsat neuvěřitelné věci o svých rozhovorech...

Nemám v úmyslu chválit sám sebe; chci jen povzbudit každého z vás, jehož život Bůh ovlivnil takovým způsobem, který nelze popřít. Neboť jestliže svět neodpovídá vašim nejkrásnějším představám, **pak máte příležitost, stejně jako já, říci svou pravdu a povznést nás všechny na vyšší úroveň vědomí.**

Dnes máme možnost postoupit na další stupeň. Nebo se můžeme chovat jako primitivní lidé, kteří se domnívají, že jsou odloučeni jeden od druhého i od Boha.

Známá futuristka a vizionářka Barbara Marxová-Hubbardová říká, že poprvé v historii lidstva nejen sledujeme svou vlastní evoluci, ale že ji také vědomě vytváříme. Poprvé v historii se **rozhodujeme**, čím se chceme stát.

Samozřejmě že jsme to dělali vždycky. Ale nevěděli jsme to. Nebyli jsme si vědomi role, kterou hrajeme v evoluci lidstva. V zajetí falešné představy o vlastní nevědomosti jsme se domnívali, že svou evoluci "jen pozorujeme". Dnes si mnoho z nás uvědomuje, že ji **vytváříme.**

Začínáme chápat sami sebe jako "příčinu", nikoli jako "důsledek". Jestliže však tento pohled na svět nepřijme větší množství lidí, mohli bychom skončit jako jiné, kdysi velké civilizace, které vyvinuly úžasné technologie, ale nebyly schopny držet s nimi krok na duchovní úrovni, takže nakonec ztratily směr a nevěděly, co dělají a kam vlastně směřují a proč. A proto se nakonec zničily.

Naše dnešní pozemská společnost se dostala na pokraj téže propasti. Stojíme nad propastí a mnoho z nás to individuálně **cítí**. A jsme tím ovlivněni všichni kolektivně.

Stojíme na důležité křižovatce. Se svým nízkým stupněm porozumění už nemůžeme jít dál. Můžeme si zvolit jednu nebo druhou cestu, ale pokud nevíme proč, ohrožujeme budoucnost lidstva.

Proto se dnes musíme snažit odpovědět na základní otázky existence, musíme si představit širší možnosti a vytvořit krásnější vize.

Naše moderní technologie nás dovedla na hranici našeho chápání. Chceme se všichni kolektivně zničit ? Nebo se naučíme létat ?

Jsme schopni klonovat různé životní formy a brzy se naučíme klonovat člověka. Rozluštili jsme lidský genetický kód. Čtvrtého května 2001 byla v tisku oznámena první genetická modifikace novorozence.

Kam to všechno vede ? Poslechněte si, co říká Francis S. Collins, ředitel Národního institutu pro výzkum lidského genetického kódu:

"Nebyl bych překvapen, kdyby za třicet let někteří lidé začali vážně obhajovat názor, jak to už dnes dělá Stephen Hawking, že bychom se neměli spokojit se svým současným biologickým stavem a měli bychom se pokusit zlepšit lidský druh."

A řeknu vám, že přijde čas, kdy lidé, závislí na rozmarech přírody a náhodném sběhu biologických událostí, budou považováni nejen za primitivní, ale také za nemyslitelné bytosti.

V **Hovorech s Bohem** se píše, že lidé byli stvořeni tak, aby žili věčně. Nebo alespoň tak dlouho, jak budou chtít. Smrt není něco, co by nás mělo zaskočit, když si nepřejeme umřít. Vysoké procento lidských nemocí dokážeme dnes úspěšně vyléčit. Za nějakých třicet let nemoci úplně vymýtíme. **A co potom ?**

Opět budeme muset hledat odpovědi na základní otázky života, kterým se dnes vyhýbáme, protože se nechceme rouhat. Věřím, že na našich odpovědích bude záviset, jak využijeme naše moderní technologie a schopnosti - zda vyprodukujeme zázraky, nebo katastrofy.

Těmto otázkám se nesmíme vyhýbat - nebo si ve své aroganci dokonce myslit, že už známe všechny odpovědi.

Opravdu je známe ?

Podívejte se, jak funguje svět.

A pak odpovězte.

Myslím, že všechny odpovědi ještě neznáme. Myslím, že je hodně otázek, které musíme zodpovědět. Tady jsou některé z nich:

Kdo a co je Bůh ?

Jaký je náš skutečný vztah k Bohu ?

Jaký je náš skutečný vztah k lidem ?

Co je smyslem života ?

Co je to, čemu říkáme život, a jak jej máme žít, aby to mělo smysl pro naši duši ?

Existuje něco takového jako duše ?

Jaký to má všechno smysl ?

Na této planetě dnes potřebujeme to, čemu Sir John Templeton říká teologie pokory. Tato teologie přiznává, že **nezná všechny odpovědi**.

Kdo nebo co nás může přinutit, abychom takovou teologii přijali ? Kdo nebo co nás může přinutit, abychom si znovu položili základní otázky existence ?

Vy.

Vy to můžete udělat.

Pokud jste prožili něco podobného jako lidé, o nichž jste četli v této knize, pokud máte podobné zážitky jako Janice a Jason a Denisa a Troy a všichni ostatní, s nimiž jste se tu setkali, pak i vy můžete změnit svůj osobní okamžik milosrdenství v okamžik milosrdenství pro tisíce dalších lidí a nakonec pro celé lidstvo. **Neboť sdílení zkušeností nám pomůže soustředit se na otázky, jež bychom dnes měli řešit.**

Opravdu víme všechno o Bohu ? Opravdu víme, co Bůh je, co chce a jak to chce ? A víme to všechno tak jistě, že jsme ochotni **zabíjet lidi, kteří s námi nesouhlasí** ? (A pak říci, že je Bůh odsoudil k věčnému zatracení ?)

Je **možné**, že existuje něco, co nevíme ? Je možné, že kdybychom to věděli, všechno by se mohlo změnit.

Ovšemže to je možné. A čím víc lidí bude mluvit o svých osobních "hovorech s Bohem" a o svých vztazích k Bohu, tím dřív to všichni pochopíme.

A proto, přátelé, je nejvyšší čas začít mluvit otevřeně. Je čas sdílet naše nejvnitřnější zkušenosti. Je čas mávat rukama a křičet svoji pravdu. Ať tato pravda lidi šokuje. Neboť je donutí klást otázky. A chceme-li, aby došlo k tomu, čemu Barbara Marxová-Hubbardová říká "znovuzrození", nesmíme se vyhýbat základním existenciálním otázkám.

Dovolte mi, abych se zmínil o zajímavé teorii, kterou nedávno prezentovala vynikající spisovatelka Jean Houstonová ve své poslední knize **Jump Time** (Evoluční skok). Myslím, že to souvisí s naším námětem.

Podle její teorie neprobíhá lidská evoluce rovnoměrně. Paní Houstonová tvrdí, že lidstvo dlouhá období stagnuje a pak během jediného kosmického okamžiku učiní kvalitativní skok vpřed. Potom se opět vrátí do stavu stagnace, v němž žije dalších sto nebo tisíc nebo milion let, dokud pomalu nahromaděná energie nevybuchne jako sopka a nezpůsobí další evoluční skok.

Podle Jean Houstonové dnes žijeme v takovém přechodném stadiu. Evoluce se připravuje na další kvalitativní skok.

S tím souhlasím. Vidím to stejně. Myslím, že to cítím. Cítím, že takový skok přichází. A cítí to i ostatní lidé. Cítí to Barbara Marxová-Hubbardová, Marianne Williamsonová, Deepak Chopra a mnoho, mnoho dalších lidí. A možná to cítíte i vy.

A jestliže chceme tento skok lidem usnadnit, musíme vyprávět své příběhy o posvátných věcech, jež jsme prožili v těch nejposvátnějších okamžicích svého života. Neboť v těchto posvátných okamžicích, v těchto okamžicích milosrdenství se naše posvátné pravdy **stávají realitou** pro celou společnost. Společnost, která se snaží realizovat své **nejposvátnější** pravdy, drží krok s vývojem vesmíru, zatímco společnost, která své pravdy ignoruje, spěje k jistému zániku.

Ale něco si ujasněme. Nikoho nenutím, aby něčemu věřil. Nechci nikoho přesvědčovat ani obracet na víru. Jen vám radím, abyste sdíleli své zkušenosti a abyste je neskrývali. Neboť se chceme vyvíjet, nikoli zaniknout.

Vraťme se k večerům u táborového ohně, kdy jsme jeden druhému vyprávěli zajímavé příběhy. Nic víc od vás nechci. Napíchněme si na klacík vuřt a zatímco se bude opékat nad ohněm, vyprávějme si zajímavé příběhy, i když budou možná trochu podivné. Copak jsme nepřišli k ohni právě proto ?

Dnes je naším táborovým ohněm internet. Ano, internet a dobré knihy. Na dobré knihy, stejně jako na dobré večery u táborového ohně, se nezapomíná.

A pak je tu obyčejné, staromódní vyprávění, které navozuje atmosféru táborového ohně, a proto je nejpůsobivější.

Vyprávějme jeden druhému o tom, co se děje v našem životě, co prožíváme a co považujeme za pravdivé. Říkejme jeden druhému své nejvnitřnější pravdy o Bohu, o sobě, o duchovnosti, o lásce a o všech vyšších věcech, které vzrušují naši duši a dávají nám důkazy o své existenci.

Myslím, že spolu o těchto věcech dost nemluvíme. Čteme burzovní zprávy, díváme se na fotbal a ptáme se: "Jak to včera hráli Dodgers?" Pracujeme deset, dvanáct nebo čtrnáct hodin denně, a když pak vlezeme vyčerpaní do postele a chceme hovořit s partnerem nebo partnerkou o skutečně hlubokých a důležitých věcech, zbývá nám stěží energie, abychom řekli dobrou noc.

Lidé už dlouho o ničem vážně nediskutují. Mluvím o tom, čemu Jean Houstonová říká hluboká diskuze. Mluvím o upřímném rozhovoru. Mluvím o otevřenosti. O **výměně duchovní energie**.

Začněme si znovu vyprávět zajímavé příběhy. Začněme si uvědomovat okamžiky milosrdenství. A začněme je tak **nazývat**, abychom **nepropásli** život, zatímco jej **žijeme**.

Tomu říkám pozvání.

Přichází z kosmu, nikoli ode mě.

Je to život žádající život, aby řekl životu víc o sobě samém.

Jestliže pozvání přijmeme, může se stát, že půjdeme proti proudu. Může se stát, že budeme vypadat podivně a že nás lidé budou považovat za blázný. Může se stát, že se nám budou vysmívat.

To je cena, kterou musíme zaplatit za návrat domů.

(22)

DOSLOV

Máte-li zájem říci lidem o svém osobním okamžiku milosrdenství a chcete-li tím změnit svět, pište na tuto adresu:

*Moments of Grace
Personal Stories
PMB 1144
1257 Siskiyou Blvd.
Ashland, OR 97520*

Nebo nám můžete rovněž poslat e-mail na adresu: momentsofgrace@cwg.cc

Nemusíte se snažit být dobrými spisovateli. Prostě napište pravdu. Naše skvělá editorka Rita Curtisová vám pomůže najít vhodná slova, která přesně vyjádří, co jste prožívali a jak jste se cítili, právě tak, jako pomohla lidem, jejichž příběhy jsou v této knize.

*Nemůžeme otisknout každý příběh, ale ty, které budou odpovídat našim redakčním požadavkům, budou otištěny v příštím vydání knihy **Chvilé Boží milosti** nebo také v našem časopise téhož jména. Vybrané příběhy budou rovněž publikovány na naší webové stránce: www.momentsofgrace.net*

Chcete-li nám poslat nějaký příběh, berte v úvahu následující rady:

** Nejlepší šanci na publikování mají skutečné události, ve kterých hrál hlavní roli Bůh, andělé, duchovní rádci nebo nějaká benevolentní síla, ať už ji nazýváte jakkoli.*

** Pokud nám nenapíšete své skutečné jméno a adresu, nemůžeme vám zaručit, že váš příběh otiskneme.*

*Hovoříme tu o Bohu, a když lidé čtou o něčem neuvěřitelném, někteří si mohou říci: "Jak fantastické... to se nikdy nestalo... Neale si ty příběhy vymýšlí." Naši čtenáři potřebují vědět, že čtou **skutečné** příběhy - a skutečné jsou tehdy, když **skuteční** lidé řeknou: **Ano, tohle se mi opravdu stalo!** Proto nám dovozte použít vaše pravé jméno (a upravit váš příběh, pokud to bude nutné.)*

*Pokud váš příběh obsahuje informace, které nechcete, aby druhí znali, raději nám jej neposílejte. Ale uvědomte si, že jedním z důvodů, proč je tak obtížné změnit názor společnosti na Boha, je skutečnost, že mnozí lidé, kteří měli osobní zkušenost s Bohem, o tom **nechtějí s nikým mluvit**, protože se stydí za některé detaily. (Nemusím snad říkat, že kdybych měl podobné obavy, nikdy bych nenapsal žádnou knihu...)*

**Nemůžeme publikovat žádný příběh, který dělá reklamu nějakému zboží nebo službě.*

Jen v opravdu výjimečných případech použijeme příběh, ve kterém píšete, že jste prožili okamžik milosrdenství, když jste otevřeli knihu **Hovory s Bohem, neboť kdybychom takových příběhů vydávali hodně (a dostáváme jich stovky), mohlo by to vzbudit dojem, že si je objednávané.*

*Očekávám, že dostaneme spoustu osobních příběhů. Věřím, že lidé na celém světě čekali na příležitost vyjádřit svou podporu Bohu. Už vidím, jak se pořádají konference a výroční shromáždění, na nichž si lidé, kteří prožili okamžik milosrdenství, vzájemně porovnávají své zážitky. Vidím tiskové konference i upřímné dotazy církevních organizací. Vidím dokonce samolepky a odznaky s nápisem: **PROŽILI JSTE DNES OM?***

*Vidím, jak se celý svět probouzí. A vidím, jak jej probouzíte vy. Nikoli já, ale **vy všichni**. Neboť víte, že přišel čas.*

Když o tom přemýšlíte, napadne vás, že v historii lidstva je to možná největší...

chvíle Boží milosti.

Bůh vám žehnej.

Neale Donald Walsch
Ashland, Oregon
únor 2001

DODATEK

O lidech, s nimiž jste se tu setkali...

Kapitola 1:

Janice Tookeová, 43, žije v Herkimeru v New Yorku. Jako promovaná psycholožka pracuje v poradně pro lidi, kteří se rozhodli žít s tělesnými, duševními a vývojovými problémy. Janice také maluje portréty a ilustrovala jednu knihu pro děti.

Bill Colson žije v Lehi v Utahu, kde je aktivním členem církve Ježíše Krista.

Kapitola 2:

William Tucker, 58, se ve třinácti letech rozhodl, že se stane ateistou, když viděl, jak opilý řidič přejel malé dítě. Od té doby však změnil svůj názor na Boha, protože v životě prožil mnoho zázraků. Je záložním důstojníkem válečného námořnictva a žije v Milwaukee ve Wisconsinu.

Kapitola 3:

David A. Daniel, 50, je redaktor a spisovatel, jehož práce se zabývají mnoha různými náměty. V současné době píše nový román z golfového prostředí.

Kapitola 4:

Fred Ruth, 64, žije s manželkou Anne v Hamiltonu v Ohio, kde společně vydávají místní deník. Při své práci užívají tvůrčích technik, jež učí HSB. Fred si nikdy nenechá ujít příležitost diskutovat o myšlenkách, které změnily jeho život.

Kapitola 5:

Doug Furbush, 53, žije v Alpharetta v Georgii, kde pracuje jako poradce pro nadnárodní korporaci.

Kapitola 6:

Carolyn Lefflerová, 47, žije v Indianapolis a pracuje jako advokátka. Její největší láskou je její rodina, přátelé, knihy a fotografování.

Kapitola 7:

Denisa Morelandová, 49, žije a pracuje na Havaji. Natočila audiokazetu TourTalk-Hawaii Nei, na které vysvětluje návštěvníkům ostrova Oahu kulturní a duchovní myšlenky staré a nové Havaje. Je spisovatelkou, řečnicí a matkou. Za manžela má svého nejlepšího přítele, Mika.

Kapitola 8:

Gerry Reid, 61, je učitelem počítačového softwaru ve Whitby v Ontariu.

Kapitola 9:

Troy Butterworth, 33, pracuje jako počítačový grafik na Manhattanu. Narodil se v Texasu a jeho pravé jméno není Troy Butterworth. Z úcty k otci a své rodině nás požádal, abychom v knize jeho jméno změnili.

Kapitola 10:

Kevin Donka, 40, pracuje jako chiropraktik ve zdravotním středisku v Palatine v Illinois.

Kapitola 11:

Marie Endresenová, 36, žije s manželem a třemi dětmi ve Vancouveru ve státě Washington. Posledních čtrnáct let byla učitelkou v mateřské škole a v současné době studuje na pedagogické fakultě v Concordii.

Kapitola 12:

Jason Gardham, 59, žije ve Phoenixu v Arizoně. Vyučuje děti, pro které je angličtina druhým jazykem. Jason věří, že pro mnoho z jeho žáků je škola jediným útočištěm. Letos mu byla udělena cena za vynikající práci ve školství.

Kapitola 13:

John Star měl svůj kosmický zážitek před čtyřiceti lety, ale naučil se, jak se do podobného stavu vracet, kdykoli chce. Dnes neúnavně pracuje za záchranu naší planety. Ve svém dopise neuvedl svůj věk ani adresu.

Kapitola 14:

Margaret Hillerová, 52, je promovaná psycholožka, která byla ordinována do kněžského úřadu. Od roku 1979 cestuje po Spojených státech a mnoha dalších zemích a pomáhá léčebným organizacím. Řídí psychospirituální poradny v Ashlandu, v Oregonu a v Santa Barbaře v Kalifornii.

Kapitola 15:

David Hiller, 52, je pastorem, spisovatelem a duchovním poradcem. Cestuje po Spojených státech a pořádá léčebné a meditační semináře. V oboru poradenství pracuje už dvacet let a má soukromou praxi v Oregonu a v Kalifornii.

Kapitola 16:

*Monika Rosalesová, 36, žije v South Bend v Indianě. Narodila se jako třetí dítě z pěti a byla vychována v římskokatolické rodině. Ve dvanácti letech odešla od své rodiny, aby mohla pečovat o svou tetu v Kostarice. Bolest způsobená odloučením od rodiny vedla k jejímu osmnáct let dlouhému zápasu s nechutenstvím a poruchami zažívání. Monika měla vždycky prorocké sny a vize. Díky své víře v Boha v sobě našla dostatek soucitu, aby pomáhala bližním. Její povídky jsou publikovány v časopise **Chicago Women's Journal**; její básně najdete na webové stránce <http://members.aol.com/msmonique>.*

Kapitola 17:

Biografická poznámka o Billu Tuckerovi je uvedena pod hlavičkou druhé kapitoly.

Kapitola 18:

Susaně F. je čtyřicet let a pracuje jako sekretářka poblíž Toronta.

Kapitola 19:

Mark Fitchpatrick, 50, pracuje ve firmě, která dodává květiny a dorty na svatby.

Kapitola 20:

Nancy Hampsonová, 40, se nedávno vrátila z cesty po východní Asii, během které navštívila Thajsko, Indii a Kambodžu. Nejkrásnějším okamžikem její cesty byla novoroční oslava, kde viděla Dalajlamu. Nancy právě začíná novou kariéru jako technická redaktorka.

(24)

NAŠI REDAKTOŘI

Rita Curtisová spolupracuje s Nealem Donaldem Walschem a s nadací ReCreation Foundation, která rozšiřuje po světě poselství **Hovorů s Bohem**. Kromě toho, že redigovala příběhy v této knize, pracuje také jako hlavní redaktorka časopisu **Moments of Grace**. Přečetla stovky příspěvků a hovořila s mnoha autory. Společně s Nealem pak příběhy upravila.

Nancy Flemingová-Walschová je spoluzakladatelkou a ředitelkou nevýdělečné nadace ReCreation, která usiluje o zvýšení duchovního porozumění lidí a jejímž hlavním posláním je rozšiřování myšlenek **Hovorů s Bohem** po celém světě. Nancy je majitelkou a šéfredaktorkou Walsch Books, sekce nakladatelství Hampton Roads, jež publikuje knihy autorů, kteří rozšiřují poselství **Hovorů s Bohem**. Její úprava rukopisů vedla k mnoha zlepšením.

(25)

NÁŠ ČASOPIS

Máte-li zájem zůstat ve spojení s inspirující a léčivou energií této knihy, doporučujeme vám, abyste si předplatili časopis **Moments of Grace**. Najdete v něm mnoho osobních příběhů, které jsme nemohli zařadit do této knihy. Dále v něm najdete osobní komentáře Neala Donalda Walsche a další příběhy, které nám lidé pošlou v budoucnosti. Roční předplatné činí 35 dolarů. Objednávky zasílejte na tuto adresu:

Moments of Grace Magazine
Subscription Dept.
PMB 1144
1257 Siskiyou Blvd.
Ashland, OR 97520

Časopis si můžete objednat také telefonicky na tomto čísle: 1-888-287-9910

NAŠE ILUSTRÁTORKA

Elisabeth Hinshawová je portrétistka, která se specializuje na pastely a kresbu uhlím. Své obrazy vystavuje už patnáct let a dostává zakázky od korporací i soukromých zákazníků. Máte-li zájem, můžete jí psát na adresu: P. O. Box 585, Ashland, Oregon 97520.

***Přes 7 000 stran knih, 160 hodin audia a 3000 obrázků (rok 2007)
o Vesmírných lidech, Andělech světla najdete na internetu:***

***More than 7 000 pages of book, 160 hours of audio and 3000 pictures (year 2007)
about Cosmic people, Angels of light you can find on the internet:***

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.universe-people.cz

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu

(snadno získáte také v knihovnách a internetových kavárnách)

(easy to find in libraries and in internet cafés)

26.9.2007

IVO A. BENDA